

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Pecinovsky_Josef-01_Vejce_s_ozvenou.pdb

PDB Name: J. Pecinovský-1 Vejce s ozvenou
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ilustroval Martin Zhouf
Josef Pecinovský
VEJCE S OZVĚNOU

1.

Byly to podivné skály.

Možná že to ani nebyly skály, ale o tom skupina šestnácti až osmnáctiletých chlapců v té chvíli vůbec neuvažovala. Masivní šedá hmota, rozpraskaná působením dešťů a větru, se vynořila znenadání mezi stromy sehnutými věkem a mučenými živly. Prales se tak těsně přimyká k těm podivným útvarům, že člověk musel stát přímo u té svislé stěny, aby si jí vůbec povšiml.

Šestice chlapců, ozbrojená silnými klacky, na koncích zašpičatělými, a neuměle zhotovenými kamennými sekyrkami, náhle zastavila. Ty skály na chlapce nepůsobily příjemně. Jejich kmen Stipů byl navyklý žít v širých pláních Usmaku, odkud je před časem vypudili bojovní Klérové, přitáhnuvši z dalekého severu. Bylo jich jako kobylek a početně slabé stipské kmeny proti nim neměly šanci. Přinutili je opustit úrodné pastviny a hledat útočiště v lesích; Klérové je nepronásledovali, byli přesvědčeni, že v lesích žijí zlí duchové, a proto se lesům vyhýbali.

Dva týdny se prodírali Stipové neschůdnými houštinami, prosekávali si cestu mlázím, až našli planinu, kde se mohli na nějaký čas usadit. V okolí objevili hojnost zvěře a čerstvou pramenitou vodu. Nenarazili na žádnou loveckou stezku, tento kraj dosud nenavštívila lidská noha. Náčelník Merg rozhodl, že na tomto místě Stipové zůstanou přes zimu. Lidé nereptali, věděli, že jim nic jiného nezbývá.

Chlapci byli prvními z kmene, kteří mohli spatřit terén zvedající se kolmo vzhůru. Nikdo ze Stipů nepamatoval, že by kdy spatřil něco takového, pouze v podzemletých březích řek mohli vidět, jak občas vlivem prudkého proudu odpadávají velké kusy hlíny a obnažují zemské nitro. Nikdy však nebyli ochotni věřit povídkám zajatců o zemích, kde se krajina zvedá vzhůru tak vysoko, že konce nedohlédneš.

Šaman Ebar vždy mařil pokusy kupců dopravujících Stipům z velké dálky sůl a některé drobné užitečné předměty vyprávět o vzdálených krajích. Stipové měli věřit, že země je kruhem ne větším než placka, pokrytým bohatými pastvinami protnutými velkou řekou. Krajiny mimo Usmak byly zapovězeny a ve velkou nemilost upadl starý Yrad, který se ke Stipům vrátil ze služby v nírském vojsku a viděl větší kus světa než všichni Stipové dohromady. Yrad však přinesl hojnost soli, četné nádoby plné opojných nápojů, jemné látky a zbraň zhotovenou z tak tvrdého materiálu, že roztránila kámen, a tak ho náčelník kmene navzdory šamanovým protestům vzal na milost. Yrad měl syna a tomu tajně po večerech vyprávěl o nekonečných stepích, hlubokých lesích, horách tyčících se do nebes, jezeru plném průzračné vody, kamenných pevnostech obývaných lidmi podobnými bohům. Yrad brzy zemřel na záhadnou chorobu, ale do srdce svého synka Eba navždy zasel semínko touhy po poznávání cizích krajů a nenávisť k mocnému šamanovi.

A sedmnáctiletý Eb Yrad teď spolu s dalšími stál s nohama zabořenýma do jemného mechu a zvedal hlavu vzhůru. Konce stěny před nimi nemohli dohlédnout, byť nepřevyšovala příliš okolní stromy. Nebyli schopni si představit, že to, co se zvedá jen pár desítek metrů nad jejich hlavami, by mohl být horizont, hranice, k níž obvykle putuje člověk několik hodin.

"Zlá medicína," utrousil jeden z chlapců, ten nejmenší a nejbázlivější. Báł se tolik, že by nejraději vzal nohy na ramena, kdyby se ještě víc nebál prchat osamocen.

"Drž zobák, Bune," odsekl Vatum, vyzábělý mladík se zrzavými vlasy, příbuzný náčelníkův a z titulu tohoto vztahu se považující za neformálního vůdce skupiny. "Schovej se za máminy sukně."

"A co chceš teď dělat, Vatum?" zeptal se Kruol. "Bojíme se všichni, i ty se třeseš jako osika. Ani mocný šaman Ebar nikdy nic takového neviděl. Krajina, po níž se nedá chodit, kdo to kdy slyšel. To je mámení zlých duchů."

"Všichni jste strašpytlové!" vykřikl Vatum. Po pravdě řečeno, báł se stejně jako ostatní, v tom měl Kruol pravdu, ale nemohl si dovolit přiznat se k svému strachu. To by byl konec jeho autority mezi hochy, autority, která i tak stála na hliněných základech. Zejména mu šel na nervy Eb Yrad, hoch rozvázný, urostlý a svalnatý, který jen vzhledem k tomu, že se vyhýbal pěstním soubojům, a proto, že si udržoval jistý nadhled, byl v této skupince až druhý v pořadí. Eb mlčel, tiše hleděl před sebe a nevnímal ten slovní spor. Vybavovala se mu slova jeho otce, jimiž kdysi popisoval jednu z pevností, a pochopil, že ty skály vznikly činností lidské ruky. Nemohl však pochopit jak.

"To, co tady vidíme, je náš objev, rozumíte, náš!" křičel Vatum. "Náčelník i šaman nám budou vděční, až jim řekneme, co jsme tady našli."

"Náčelník i šaman nás ochrání od zlých duchů a dají kmeni pokyn, aby táhl dál," oponoval Kruol.

"Žádný moudrý muž neopustí místo, které se mu může stát útočištěm," opáčil Vatum. "Copak nevidíte tu prostornou

noru?"

Vatum měl opravdu ostříží zrak. Nikdo z chlapců kromě něj si skutečně zatím nevšiml temné chodby pravidelně vykroužené do svislé šedé stěny. Vatum ji viděl proto, že stál nejbližší, měl nejvýhodnější úhel a navíc se nebál na tu stěnu podívat.

"Kdoví, jaká zvíře tu noru obývá," pronesl bázlivě přihlouplý Agnol.

"Copak nevidíte, že žádná?" rozesmál se Vatum. "Nikde kolem není žádná stopa, nejméně rok tudy nikdo neprošel, copak to nevidíte? Jen se podívejte, jak vysoká tráva kryje ten temný vchod! Tudy neprošlo žádné větší zvíře než zněj."

Vatum udělal krok vpřed.

"Nechod' tam," vykřikli další tři nebo čtyři hoši. Ale Vatum jako by je neslyšel, rozmáchl se a vrhl kamenný oštěp přímo proti tajemné stěně.

Ostatní strnuli na místě a jejich duše se zaplnily děsivým strachem. Kromě tlumeného zvuku, který provázel dopad tupého hrotu, však nezaznamenali žádnou reakci.

"Co jsem říkal?" řekl posměšně Vatum. "Nikdo tam není."

Turs zděšeně vykřikl a ukázal před sebe prstem. Dole, u paty skály, v hromadě zetlelého listí se cosi pohnulo. Dvě rezavá klepeta ne delší než hrot oštěpu rozhodila hromadu hnijících rostlinných zbytků a obnažila nestvůrně deformované tělo tvora, kterého nikdo z lidí nespasil. Zprvu se zdálo, že obluda nemá nohy, brzy se však podobná gigantickému chroustovi vztyčila na šesti zalomených končetinách. Poměrně mrštně se začala sunout vpřed. Klepeta se rozložila do věžře a v nížiku se jedno z nich přiblížilo téměř na dosah ruky k Vatumovi, který s děsem v očích hleděl, aniž byl schopen se pohnout, na oblé válcovité tělo pokryté plesnivými šupinami, tělo splývající s hlavou, z níž na dvou stopkách zkoumaly okolí dvě čilá blýskavá očka. Ocas toho tvora zůstával zahalen pod pokrývkou listí.

"Pryč!" vykřikl Eb Yrad, který jediný si zachoval v dané chvíli rozvahu. Teprve na tento povel se chlapci otočili, ale na úprk se nedali. Až teď si uvědomili, že vzduch je přesyten ohlušujícím hvizdem, který se nesnesitelně stupňuje, a když trochu zvedli oči, spatřili toho nejpodivnějšího ptáka, jak se průsekem mezi stromy snáší k zemi. Nebyli schopni rozpoznat, kolik má ten tvor křídel, protože jimi knital tak rychle, že tvořila jen rozmazanou čmouhu. Šedé tělo, podobné spíše rybímu než ptačímu, se zprvu zdálo malé, ale jak pták rychle klesal, jeho rozměry narůstaly, až si chlapci uvědomili, že je větší než jeskynní medvěd, a rovněž seznali, že jsou mezi těmito dvěma obludami, proti nimž jsou jejich zbraně jen párátky, zcela uzavřeni.

Bun klesl k zemi a začal nepřítelně řvát, ale Eb si všiml, že ani jedno z těch podivných zvířat jim zatím neubližuje.

Svístící pták konečně dosedl do měkkého podkladu, nesnesitelný hluk se počínal tlumit a chlapci mohli vidět, že křídla má ten podivný pták tři, upevněná na hřbetě, který zcela splýval s hlavou tak, že by ji ani nemohli rozpoznat, kdyby z ní nečnely dvě velké kulaté oči. A křídla mávala stále pomaleji a svist pomalu ustával, a strach, který se zmocnil chlapců, začínal pomalu ustupovat zvědavosti, protože ta zvířata se nezdála teď být nebezpečná. Když však kdokoli z nich učinil pokus opustit vyhrazenou zónu, vymrštila se dlouhá klepeta toho velkého brouka a neposlušného zahnal zpět.

Shlukli se ve své bezradnosti k sobě a jejich oči už se prosebně nestáčely k Vatumovi. Jeho tvář byla pobledlá, brada se mu třásla a prsty stěží udržely oštěp. Vůbec už nepřipomínali skupinu odvážných lovců, za které se ještě před chvílí považovali. Měli teď všichni jen jedinou myšlenku, a sice jak se zdrávi dostat odsud. Kolem však postávaly ty dvě nepochopitelné příšery a nezdálo se, že by jevíly zájem je odsud pustit, také však neútočily.

"Tak co bude?!" ozval se náhle se ustrašeného hloučku výkřik. "Co po nás chcete, vy potvory? My nejsme žádní strašpytlové, rozumíte? Na nás si nepřijdete!"

Přestože hlas byl přece jen trochu sevřený, zněl neobyčejně rozhodně a zcela přehlušil bzučení, symbolicky ještě vycházející ze stříbřitého ptáka. Výkřik přehlušil i Bunův vzlykot. Udiveně se díval jeden na druhého, kdo se to odváží, a Vatum se v té chvíli bezděčně zastyděl, protože to nebyl on, kdo se odvážil postavit se těm potvorám.

Eb Yrad udělal krok vpřed a když po něm příšera sáhla klepetem, rozehnal se a udeřil do jejího těla oštěpem. Všichni pochopitelně očekávali, že těžký hrot této obávané zbraně podivné zvíře alespoň zraní, a vzápětí že se rozzuřená obluda na ně vrhne, ale stalo se něco úplně jiného. Oštěp se od podivné kůže odrazil a dopadl neškodně na zem, a úder kamene na kůži zvířete vydal zvuk, který lidé této epochy vůbec neznali. Obě zvířata jako by na chvíli strnula v podivné nehybnosti, ale byl to jistě jen klam. Jen bzučení, vycházející z jejich těl, na chvíli zesílilo.

Eb Yrad se sehnul pro svůj oštěp a musel proto udělat dva kroky vpřed. Očekával, že ho podivný klepetáč k oštěpu nepustí, ale on před jeho kroky ustoupil. Eb třámal opět v ruce svůj oštěp a podíval se vyzývavě na své ustrašené druhy, jako by jim chtěl říci, že tady se vyplatí jen odvaha a že odvážnému ta zvířata neubliží. Pak však poznal, že zvíře vniklo do mezery mezi jeho druhy a jím a že se ho snaží natlačit ke skále. Naopak pták opět roztočil křídla, která vytvořila vítr, pod nímž se začaly ohýbat i statné kmeny, a tlakem toho větru začali Ebovi druhové ustupovat, pomalu se vzdalovali od skály, až nakonec zahodili, co měli, oštěpy, klacky i sekyrky, a dali se na bezhlavý úprk.

"Počkejte přece, neutíkejte!" vykřikl za nimi Eb, ale chlapci nebyli v stavu ho slyšet. Prchali jeden přes druhého z toho strašlivého místa a vůbec nepomysleli na to, že jejich odvážný druh tam zůstává v zajetí oblud.

A bylo to skutečné zajetí, protože klepetáč ukázal na temný vchod do skály. A Eb se otočil a podivil se. Ten vstup do nitra země, do té podivné nory, už dávno nebyl temný. Z nitra skály dýchalo na Eba podivné, teplé světlo, a Ebovi se zdálo, že ty měkké paprsky ho uklidňují a lákají svým hebkým dotykem. Pohlédl na zvíře. Díval se na ně ze vzdálenosti necelého půl metru, a tu teprve spatřil, že na jeho hlavě místo očí blikají desítky drobných barevných světylek a že jeho srst, která z větší vzdálenosti připadala Ebovi porostlá plísní, je pevná a lesklá, a ty skvrny jsou pravidelně rozmístěny v podivných ornamentech, podobajících se vzorcům na kobercích, jaké tkala stará Benta ze srsti britáků.

A ta dlouhá klepeta se rozevřela, každé uchopilo Eba za jednu paži, a ten dotyk byl teplý a něžný. Klepetáč vedl Eba směrem k té dutině a Eb se uklidnil, protože uvěřil tomu, že mu tam uvnitř žádné nebezpečí nehrozí, pokud se bude řídit

pokyny. Podivil se, kde se v něm tyto podivné myšlenky vzaly, a vůbec nevěděl, že by tady mohl být někdo, kdo by mu mohl dávat jakékoli příkazy.

Chodba byla dlouhá a rovná. Několik kroků krácel Eb ještě po zbytcích listí a hlíny, které dovnitř zavály bujné větry. Pohlédl vzhůru a viděl spící netopýry, teď nespokojené tím, že do jejich chladného a temného obydlí vnikají cizí vetřelci, a pak se Ebova bosá chodidla dotkla hladkého a chladného povrchu. Ohlédl se a uviděl, že klepetáč zůstal venku, a když se zastavil, zesílil v jeho hlavě jakýsi hukot, který ho nabádal, aby pokračoval dál. Hladké bílé stěny byly rovněž pokryty ornamenty podobnými těm, které mělo na sobě zvíře. Netopýři se ztratili a nyní byla chodba zcela prázdná a tichá, a Ebův citlivý nos zaznamenal zvláštní, nikoli nepříjemný zápach, cosi mu však říkalo, že to je zápach, který vůbec nepatří do jeho světa. A zcela zmizel strach a nastoupila zvědavost. Tam kdesi daleko zůstal svět Stipů a Eb se k němu nevrátil ani jedinou vzpomínkou. Zcela se mu vytratil z mysli šaman Ebar se svým pokřiveným charakterem, statečný, ale příliš důvtipný náčelník Merg, zapomněl i na starou Bentu, která o Eba po smrti rodičů pečovala a dokonce přestal myslet i na útlu Dvinu, kterou už dlouho pozoroval pokradnými pohledy a neodvažoval se s ní zapříst rozhořčení, v její přítomnosti pak působil roztržitě a nevycházel z rozpaků, čehož si ona ve svých patnácti letech nedokázala povšimnout.

A světla před ním se rozžihala a za ním zhasínala, a Eb marně hledal pochodně, které mu takto svítí na cestu. Nebyly tady. Občas uviděl v hladkých stěnách velké hranaté otvory, ale protože v nich nesvítilo světlo, nevstupoval do nich. Konečně, když krácel volnou chůzí asi deset minut, zastavil se náhle u stěny, která byla postavena napříč. Nemohl dál. Když se ohlédl, téměř už neviděl světlý obdélník vchodu, který ho pojil tak dlouho s jeho světem lesů a volných plání. Pocítil touhu utéct, ale styděl se sám před sebou. Dál však nemohl, a nebyl tu nikdo, kdo by mu poradil, co má dělat. Skoro zatoužil po tom mít vedle sebe klepetáče, ale ten zůstal kdesi daleko. Chtěl vykřiknout, chtěl volat o pomoc, ale ovládl se. Pak ucítil, že ho cosi zbytečně tíží, oštěp ho přímo tlačil k zemi a sekyrka páčila jako plamen. Bezděčně odložil zbraně vedle sebe a s úžasem pozoroval, jak se těžká stěna odsouvá do strany.

A na Eba dýchla temná prázdnota, cizí chladný vzduch, páchnoucí po čemsi sladkém, měl podobný pocit, když jako malý chlapec prolézal zvětrálými nory. Tam však nalézal zbytky krvavých hostin, tady za dveřmi ho čekala opět stejná chodba. A přece to nebyla stejná chodba.

Byl jinde. Když se ohlédl, spatřil, že dveře, které ho před chvílí ještě spojovaly se světem, téměř nenávratně zmizely, splynuly s namodralou stěnou. Tlučené žluté světlo ho vedlo dál, a tu upozoroval, že nora tentokrát není přímá, ale stáčí se do kruhu kolem neviditelného středu. A pak se náhle rozsvítilo oslňující světlo a Eb se udiveně zastavil. Stál téměř uprostřed velké kruhové prostory, která byla rozdělena na několik oddílů velkými průhlednými stěnami, a Eb nevěřil tomu, že jsou to stěny, dokud na jednu z nich nenarazil.

Kolem něj oživaly pod jeho pohledem malé stolky, rozžihaly se na nich stejné plamínky jako na těle klepetáče, a nad nimi se rozzářily nevelké obdélníčky, jejichž světlo bylo v první chvíli oslňující, když se však Ebovy oči přizpůsobily tomu jas, s údivem zjistil, že v těch obdélníčkích vidí lidi.

Spatřil Bunu, který klopýtal o padlé kmeny, Kruola, který pomáhal Agnolovi z bažiny, Turse prchajícího bezhlavě mezi vysokými stromy s děsivým výrazem ve tváři a Vatuma krčícího se ve velké dutině a neodvažujícího se vystrčit nos. Po chvíli uviděl celou pětici, jak se špinaví a potrhání, beze zbraní, blíží kvapem k vesnici, a ušklíbl se při pohledu na jejich strach. Na dalším rámečku uviděl šamana Ebara, postávajícího kolem rodových totemů a tlukoucího do velkého hliněného zvonu. Vzával boha Kortyzgara, aby dal jejich kmeni přežít v té nehostinné a pusté krajině. Třetí rámeček věnoval cele pozornost náčelníkovi, který pokojně seděl na zápraží svého stanu a kouřil travnatou lulku, odporně čpící, a Eb nechápal, co zajímavého vidí náčelník na tomto zlovyku. Už už se chtěl podívat do dalších rámečků, už věděl, že tam najde další pohledy do jejich vsi, ale jeho oči sklouzly stranou a viděl, že tu není sám.

Pod průhlednými poklopy leželi vedle sebe nehybně dva lidé, muž a žena. Takové lidi Eb nikdy ve svém životě nespatriil. Jejich pleť byla až protivně bílá, hladká a jemná, a ostře kontrastovala se snědou Ebovou kůží, vysoušenou denně ostrým sluncem. Těla těch dvou byla neobyčejně štíhlá a dlouhá, a ženiny nehty měly ohnivě červenou barvu. Obě těla byla zahalena do podivných bílých kůží, které však byly tenké a tak přiléhaly, že Eb mohl spatřit všechny obrysy. A ti lidé byli nehybní, a přesto Ebovi cosi říkalo, že nejsou mrtví, že to jsou právě oni, kdo sem zavolali právě jeho a on teď má vyčkat, až se probudí. Postavil se opodál a neodvažoval se pohnout, jen s úžasem hleděl na ty dvě božské bytosti. Viděl, jak jejich pleť pomalu tmavne, a pozorně sledoval počínání podivného stolku, který náhle přijel neznámo odkud, zastavil u mezery mezi oběma sarkofágy a z jeho nitra se vylouply podivné, několikrát zalomené končetiny. Pak se ty průhledné kryty vznesly k neviditelnému stropu a stolek začal svými podivnými rukama přejíždět po tělech obou bohů, Eb jim tak teď už začínal říkat, vždyť kolem něj se děly věci, kterým nerozuměl, ale protože se mu nestalo nic zlého, nutně to museli být bohové. Vždyť bohové Stipů lidem neškodí, ale pomáhají. A Eb nepochyboval, že mu ti dva chtějí pomoci, byl však zvědav, co za to budou chtít.

Otevřeli oči, napřed žena, potom muž, a jejich ústa se pohnula. Plíce se nadechly a Eb náhle věděl, že se tak stalo po mnoha letech, co tady ta dvě těla ležela vedle sebe.

A tak zatímco jeho uši mohly naslouchat zmatenému Vatumovu vyprávění, kterým líčil šamanovi a náčelníkovi tu strašlivou příhodu, která je v lese potkala, jeho oči se zájmem sledovaly, jak si oba cizinci postupně sedají ve svých ložích, pozvolna se začínají rozhlížet a orientovat, jejich pohyby se stávají postupně koordinovanějšími, až konečně ve chvíli, kdy náčelník rozhodl potrestat všech pět chlapců za to, že opustili svého přítele v největším nebezpečí a nechali ho o samotě, žena vstala a udělala několik kroků vstříc Ebovi a řekla cosi, čemu Eb vůbec nerozuměl. A ona se zlehka dotkla jeho těla, přešla mu po čele, a tu Eb zřetelně vnímal její slova.

2.

"Pověz nám, hochu, kdo jsi, jak se jmenuješ a odkud přicházíš. Až se dovíme, jaké jsou tvé úmysly, jaké jsou tvé znalosti, jakou máš povahu, odkud jsi a co umíš, možná, že se od nás dovíš to, po čem tak prahneš."

Eb strpěl dotyk chladné ruky, ale pak ucouvl. Už věděl, že mu nechtějí ublížit, ale nevěděl, proč si tím je tak jist. Byl však bojovníkem, a proto nemohl zapříst rozhovor s někým, o kom nic neví, a koho byl povinen považovat za nepřítele. Nechtěl si však ty dva rozhněvat.

Eb cítil, že by se měl bát, ale strach se nedostavoval. Místo toho pociťoval stále větší a větší důvěru k těm dvěma záhadným božským bytostem, ale nevěděl, jak je to možné, že se v jeho nitru pozvolna rozplývá i mýtus o božském původu jeho nových známých. Stáli před ním a dívali se mu do očí. Ebovy oči, nezvyklé na podivné nepřírozené světlo, trochu mrkaly, ale to byla jediná nepříjemnost, kterou Eb v té chvíli pociťoval. Naproti tomu se v jeho nitru rozhostil podivný klid, zmizely všechny starosti, zapomněl na to, že má hlad, zapomněl znovu na celý svět, ten se teď pro něj zúžil na těch několik desítek čtverečních metrů a lidstvo na ty dvě bytosti. "Jak se jmenuješ, hochu?"

Otázky kladla žena, muž zůstal v pozadí a do rozhovoru zatím nezasahoval.

"Eb. Eb Yrad. To znamená prehlivý. V jazyce Nirů," dodal, když viděl zájem.

"Prehlivý?" podivila se žena. "To je divný přídomek pro tak rozvážného muže."

"Ne, to ne já. Zdědil jsem to jméno po otci, ten si to jméno vysloužil, když sloužil v nirském vojsku."

"Ale ty nehovoříš jazykem Nirů, vid'."

"Ne, neznám ten jazyk. Mluvím jen naší řečí, bohužel neznám ani jazyk Klérů, i když bych velmi rád, až budu náčelníka Klérů Rudada napichovat na rožeň, rozuměl jeho zbabělému řevu."

Eb na chvíli zapomněl, kde je, a nechal se unést svou nenávistí k těm, kteří Stipům tolik ublížili. Žena si vyměnila s mužem krátký pohled, pak se však opět obrátila k Ebovi.

"Tvůj kmen nesídlí dlouho v našem sousedství, že?"

"Ne, to nesídlí," rozhodl se Eb, a jak byl v ráži, vypověděl ženě vše, co se týkalo jejich exodu z úrodných plání Usmaku.

Muž udělal dva kroky a stiskl jedno z pestrých tlačítek na jedné malé desce. Eb se odmlčel, protože panorama jejich tábora se náhle prudce změnilo. Eb se úžasem pozoroval, že táž planina je prázdná a náhle se na ní začaly objevovat lidské postavy s kamennými sekýrkami, s kostěnými oštěpy, oděné v kůžích břitáků, a když se z lesa vynořil i houfec žen s velkými ranci a hejno dětí, Eb pochopil, že je svědkem okamžiku, kdy jejich kmen dorazil před několika lunami na své nové útočiště. Pak se obraz změnil, chvíli mohli hledět do hlubin velkého pralesa, v němž se proháněli jen břitáci, slídící a znějové, a pak se vynořila před jejich pohledem velká travnatá pláň. Neviditelná kamera se vznášela v nevelké výšce nad zemí a kopírovala terén proťatý četnými koryty řek, zabírala velká stáda břitáků, četné remízky posázené nejrůznějšími keři, až se zastavila v nevelké výšce nad jiným táborem, a Eb mohl vidět jejich vlastní tábor v letošním jaru, právě ve chvíli, když jej obkličovala stovka Klérů sedících na podivných zvířatech.

"Mladý muž má pravdu," poprvé promluvil muž. Stiskl tlačítko a obraz zmizel.

A Eb viděl, že ti dva mají skutečně božské schopnosti, protože si mohli prověřit pravdivost každého slova, které tady pronese. Eb by se velmi rád díval na ty podivné pohyblivé obrázky, ale nebylo mu dál přáno. Chtěl se opět začít bát, ale cosi neznámého a cizího v něm samém zahnało strach při prvních příznacích nepokoje.

A Eb znovu odpovídal. Vysvětloval, jak se loví zvěř, jak vyrábí zbraně, vyprávěl o kouzelníku Ebarovi, kterého se kdekdo bojí a který jediný dovede vzývat dobrého boha Kortyzgara, jenž je spravedlivý a netrestá, ale ustupuje před zlými démony, když se někdo proviní, a dopustí, aby démoni provinilce potrestali. Vyprávěl o náčelníku Mergovi, který už je prošedivlým mužem a brzy se bude muset obávat mladších a drzejších bojovníků, kteří by rádi stanuli v čele kmene. Vyprávěl o Vatumovi, chlubitěm a nestálém hochovi, o drobném Bunovi, kterého musí občas chránit před nelítostnými žerty jeho vrstevníků, a nakonec se trochu stydlivě rozpovídal i o Dvině, která zatím neví o tom, že Eb se za ní na každém kroku otáčí.

Oba cizinci se dověděli leccos o hrnčířském umění Stipů, i o tom, jak dovedně kostěnou jehlou spojují kůže, aby si opatřili oděvy, i o kupcích, kteří přicházejí z dalekých krajů a přinášejí tajemné předměty.

Eb vyprávěl a vyprávěl a vůbec ho nenapadlo, že by se také mohl on na něco zeptat.

Konečně skončil. Žena pak řekla cosi nesrozumitelně jazykem mužů, on jí odpovídal, a Eb se zaposlouchal do malebného zvuku toho jazyka a měl nesmírně příjemný pocit. Ti dva si ještě chvíli povídali a pak se náhle uprostřed místnosti objevil malý kulatý stůl se třemi šálky s temným kouřícím nápojem a tři talířky s podivnými pokrmů, jaké Eb pochopitelně nikdy v životě neměl příležitost spatřit.

Nápoj vypil a cítil lahodnou nezvyklou chuť, a pak dostal velký hlad, a tak mu žena podala talířek, a Eb ochutnal tu záhadnou hmotu, která nijak nepřipomínala ani maso břitáka, ani plody jílovníku.

Brzy nato ucítil Eb značnou ospalost a nedbaje přítomnosti těch lidí, pokojně si lehl na podlahu a zavřel oči. Usnul spánkem, jaký nikdo na této planetě po dlouhá staletí nepodstoupil.

Zdál se mu divný sen.

Viděl zázračný svět, v němž nerostly žádné pralesy a který byl celý posázen těmi podivnými hranatými skálami, mezi nimiž se pohybovaly tisíce záhadných zvířat a létaly tam stovky neuvěřitelných ptáků. Viděl velké množství lidí, kteří byli oblečení v hladkých kůžích, lidí, kteří, ač se neznali, se na setkání nezabýjeli. Eb ničemu nerozuměl, nechápal, jak může mít tak podivné, neobyčejné představy, a kupodivu se ve spánku začal svých vlastních snů bát, přechal pryč, cítil, že mu nohy vážnou snad v blátě, snad dokonce v medu, vnímal bzučení velkých lesních včel, chtěl se dát na útěk, protože věděl, že s těmi včelami nejsou žerty, a ony s nimi žerty skutečně nebyly, protože děs z toho, že mu nohy uvízly na místě a on nemůže dál, přinutil jeho oči, aby se otevřely.

Pochopil, že to všechno byl jen sen, ale současně viděl, že skutečnost je mnohem zajímavější, nepochopitelnější a mnohem hrůzostrašnější. Nemohl se ani pohnout, ruce i nohy měl spoutány, a ležel na jakési rovné tvrdé kládě, a kolem něj se jako skutečný roj včel pohyboval a vířil jakýsi zmatený rej světýlek, v hlavě cítil zvláštní šum a hukot, a v nitru si uvědomoval, kde byl ještě před chvílí, upamatoval si ty dvě božské bytosti, a pak pocítil strach.

A v tu chvíli ony světelné body zavířily daleko větší rychlostí, a strach se stupňoval až k nesnesitelné bolesti, až konečně si Eb vzpomněl na slova svého otce, že strach je otcem paniky a panika předchází smrti, a rozhodl se svým reflexům čelit.

"Teď o tobě víme všechno, Ebe," řekla žena. "Murak vybíral dobře."

Eb lehce vstal a pocítil, že má konečně svobodnou vůli a bezelstně se zeptal:

"Co je to Murak?"

"Brzy to budeš vědět, hochu, a ještě mnohem víc. Murak tě vybral a my dva jsme jeho volbu s radostí podpořili. Chceme tě požádat, aby ses stal naším pomocníkem."

Eb mlčel, jak se slušelo před bohy, a styděl se za svou nepředloženou otázku. Stál před nimi a naslouchal jejich vzrušenému hovoru. Stáli proti sobě a Eba si vůbec nevšímal. Za tichého ohňostroje světýlek sršících ze všech stran z malých panelů se o čemsi vášnivě přeli. Eb pochopil, že ten hovor se týká jeho a poznal, že žena ho brání, zatímco muž ukazuje na všechny obrazovky, zejména pak na tu, kde šaman Ebar mlátil do bubínku potaženého kůží břitáka, a argumenty, kterými ten štíhlý bledý cizinec vyvracel ženiny názory, měly svou váhu. Po chvíli však muž bezradně rozhodil rukama, pokrčil rameny, podíval se na Eba, pak o krok ustoupil a zmlkl.

Žena se obrátila k Ebovi a její slova znovu začala bušit do jeho vědomí:

"Chceme, aby ses k tomu rozhodl samostatně, i když bychom tě mohli přinutit. Pokud řekneš, že ne, dovolíme ti odejít a budeme se muset poohlédnout po jiném z lidí. Pokud však řekneš ano, je možné, že tě tím přivedeme do velkých nebezpečí, ale víme už, že jsi schopen jim čelit. Rozhodnutí bude jen na tobě, Ebe."

"A co bych měl vykonat?"

Ebova vůle teď byla zcela svobodná.

"Celkem nic. Podstatu tvého úkolu ti stejně nejsme zatím schopni vysvětlit, jednou ji pochopíš sám. Svěříme ti vejce. Obyčejné vejce, v němž jsou uzavřeny kořeny lidstva i jeho budoucnost. Tato svatyně byla postavena na ochranu tohoto vejce a my jsme jeho strážci, my se však nesmíme zatím vydat do širého světa. Jsme zde uzavřeni možná navždy či alespoň do té doby, než bude svět jiný. Ale tato svatyně, jak nyní víme, je odsouzena k zániku. My můžeme zahynout, ale nesmíme dopustit, aby se něco stalo vejci. Neboj se, vejce je nerozbitné, ty však nesmíš dopustit, aby se ztratilo. Budeš je hlídat, ve dne, v noci, neustále, dokud nenastane čas, abys je předal svému synovi, a ten je opět předá svému synovi, a tak to půjde dál po četné generace, dokud všechna moudrost ve vejci ukrytá nebude opět předána lidem."

Eb poslouchal ta slova a většinu z nich nerozuměl. Žena byla unesena svými myšlenkami a neuvědomila si, že hovoří s nevzdělaným příslušníkem primitivního kmene.

Konečně se odmlčela.

Eb pochopil, že jeho úkol je velmi závažný, a rozhodl se, že jejich důvěru nezklame.

Tiše řekl:

"Vezmu vejce a bude je střežit i za cenu svého života."

Žena se usmála.

"Jsi hrdina, hochu, a trochu ti závidím, že se můžeš vrátit ven, do přírody, mezi lidi. Vezmi vejce, předám ti je zde, ochraňuj je."

Sklopila oči. Eb se už drahnou chvíli marně rozhlížel a hledal to vejce, o kterém je řeč. Jeho úkol mu připadal jednoduchý. Pokud se mu podaří vejce zabezpečit před znějem nebo slídíkem, těžko se najde někdo, kdo by mu je chtěl úmyslně odcizit. S lidmi svého kmene si určitě poradí.

Cosí bzučelo a Eb se trochu polekal. Spatřil další podivné lesklé zvíře, které se k němu pomalu sunulo na třech nožkách. Na jeho ploché hlavičce byl položen zvláštní hranatý předmět. Žena uchopila schránku do ruky a otevřela ji. Na měkké podušce spočívalo zcela obyčejné vejce. Bylo bílé, a velikostí jen o něco málo převyšovalo husí.

"Vezmi si vejce bez schránky," řekla, přestože Eb zvědavě pokukoval právě po krabici zhotovené z jakéhosi podivného materiálu, který chlapce svým leskem velmi přitahoval. "Schránka by byla příliš nápadná. Když je poneseš v ruce, bude nenápadné. A ty potřebuješ být s vejcem co nejčastěji v kontaktu. Rozumíš?"

Eb nevěděl, co je to kontakt, ale neodvážil se odporovat. Natáhl ruku a žena mu do ní vložila vejce. Eb se zachvěl, protože se současně dotkl její ruky.

Zdála se být úplně ledová.

"Děkuji ti, hochu, teď můžeš jít ke svým."

Eb se uklonil, jak se sluší před bohy, a otočil se. Když pohlédl do malého svítícího rámečku, spatřil Vatumu, kterému právě uštěďrovali štědrý výprask. Eb si pomyslel, že Vatumovi pár ran nemůže uškodit, ale divil se, protože si nepamatoval, že by Vatum vůbec kdy dostal výprask. Nenapadlo ho, že právě tenhle výprask souvisel s ním. Pak spatřil čtyři bojovníky, jak se vyzbrojení oštěpy vydávají směrem k lesu, ale to už udělal další tři kroky a obrazovka mu zmizela ze zorného úhlu. Rozevřely se před ním dveře do chodby.

"Nebudeš na to sám," slyšel za sebou ženu. "Murak i Sank budou stále s tebou. Budou ti dobrými pomocníky. Ale střež se jich, pokud je někdo rozbije. Pamatuj, že rozbitý Murak je smrt, nikdo se k němu nesmí přiblížit, jinak zahyne. Jen já bych mu dokázala pomoci, ale ne vždy je možné přijít sem k nám a budit nás z věčného spánku." Eb nevěděl, co to jsou Murak a Sank, ale neměl už čas se zeptat. Něco zasyčelo a když se Eb poplašeně ohlédl, viděl, že dveře za ním opět zapadly. Stál osamocen v potměšilé chodbě a kdyby nedržel mezi prsty hřející vejce, myslel by si, že to všechno byl jen velmi podivný sen.

Nad ním svítilo už jen jediné slabé světlo, když udělal pár kroků, tak zhaslo a rozsvítilo se jiné, o dvacet kroků dál. Pohoda nepřetržitě osvětlení při cestě sem se náhle ztratila, a bílá tečka vpředu, o níž Eb věděl, že je východem z tohoto chladného podzemí, se téměř nezvětšovala. A Eb si přímo přitiskl vejce k hrudi, a vnímal, že ho opět pozvolna

opouští strach, přestal se děsit toho světla, o němž se právě dověděl, že je světlem elektrickým, a když se dotkl rukou temné skvrnky na zdi, vůbec ho nepřekvapilo, že se náhle rozzářila pronikavým svitem celá chodba. A tu spatřil Eb na stěně ty známé ornamenty, viděl, že chodba je rozdělena desítkami obdélníků a u každého z nich jsou jiné ornamenty, a když asi po půl hodině přicházel k osvětlenému východu, věděl rovněž, co znamenají všechny ty nápisy u jednotlivých dveří, a nedivil se pojmům jako laboratoř jaderného výzkumu či kabina cyklotronu. A když za ním zaklapla mříž a vylétli poplašení netopýři, byl spokojen, když viděl, že na něj čekají jak Murak, tak Sank.

Pokynul jim oběma, Murak zachrastil klepety a Sank roztočil vrtule.

Když lidé ve vesnici viděli, že Eb se vrací, vyběhli mu radostně vstříc. Všichni, kromě Vatum a jeho čtyř druhů, kteří stáli uvázaní u kúlů a sténali pod krvavými šrámy, způsobenými dýtkami. Zvláště Vatum teď nenáviděl náčelníka Merga a ještě víc nenáviděl Eba, protože byl přesvědčen, že dostal výprask jen kvůli jeho hlouposti. Když lidé viděli, jaké potvory doprovázejí Eba na jeho cestě, rozeběhli se vyděšení do všech světových stran a dokonce i šaman Ebar, který se původně snažil zachovat důstojnost, při pohledu na Sankovy roztočené vrtule poklekl do prachu a neodvážil se zvednout hlavu, dokud svištění turbinek neustalo a Eb nedal Sankovi pokyn, aby se ukryl za jeho jurtou.

3.

"Vyzývám tě, mladý Yrade, abys po pravdě vyjevil radě starších vše, co jsi prožil od chvíle, kdy Vatum a jeho zbabělí druzi prchli od podivné sluje!"

Šaman Ebar už našel ztracenou rovnováhu. Oděl se do své nejlepší kůže, připevnil si na hrud' chřestící kostěné odznaky moci, a teď stál před kamenným stolem a zle se díval na Eba.

Eb je znal všechny, kteří tam seděli za tím kamenným stolcem, a pomalu si je prohlížel jednoho po druhém. Ještě včera by si ani nepomyslel, že jemu, sedmnáctiletému mladíkovi, se může tak brzy poštětit dostat slyšení před radou starších, kterého se i zkušeným bojovníkům dostává jen velmi zřídka a mladíkům nedospělým, v jeho věku, vůbec ne. Slyšení se může příslušníku kmene dostat jen tehdy, pokud se zvláště vyznamená, nebo tehdy, dopustí-li se podlého či zbabělého činu. Vatumův čin nebyl natolik zbabělý, aby se kvůli němu musela sejít rada starších, na to stačil náčelník a jeho ostrý jazyk. Ebovo hrdinství nebylo takové, aby se kvůli němu musela svolávat rada starších, ale ty potvory, které s sebou Eb přivedl do vesnice, byly natolik zvláštní, že se rada starších rozhodla proti zavedeným zvyklostem předvolat nedospělého mladíka. Šaman si však neodpustil jednat s Ebem pěkně spatra, a ostatní to nevnímali, dychtiví zvědět, co se to vlastně událo.

Uprostřed na nejvyšším kameni seděl oděn v nádherné kůži sám náčelník Merg a opíral se o velký dubový kyj, odznak jeho moci. Po pravé i levé ruce sedělo po dvou starcích, bývali to stateční bojovníci. Víc starých mužů už v kmene nebylo, mnozí z nich nevydrželi útrapy rychlého pochodu a padli za obět' krutým nemocem.

Eb prostými slovy vypovídal o svých zážitcích od chvíle, kdy uviděli v lese tu podivnou skálu a setkali se se zvířaty Murakem a Sankem, a pokusil se bránit Vatumu tvrzením, že on by také uprchl, kdyby mu v tom nezabránil právě Murak, když ho donutil, aby vešel do skály. Pak se však měl Eb rozhovět o tom, co viděl v nitru skály, ale s údivem poznal, že je schopen říct jen to, že viděl osvětlenou chodbu. Rozpačitě vyprávěl o netopýrech, ale to bylo vše. A přesto před sebou neustále viděl tu prosvětlenou prostorou, ty záhadné chladné a přesto vřelé bytosti, v kapse ho tlačilo vejce, ale ani o něm nebyl schopen se zmínit. Nechtěl si vymýšlet, a tak jen řekl, že ta jeskyně byla hluboká a nezajímavá.

"Rada je přesvědčena, že nehovoříš pravdu!" vzkypěl Ebar. Eb pokrčil rameny. Odpovídal, jak nejlépe uměl, ale bezděky tušil, že poníženému šamanovi se nezavděčí. Nezapomněl na to, jak se setkal se šamanem klečícím na špinavé zemi a klanícím se jeho zvířatům. Šaman si ale teď byl už jist, že ty obludy jsou neškodné.

"Nevíme, co znamenají ta pekelná stvoření, která s tebou přišla tam odtud, z té zatuchlé jeskyně."

Eb chtěl oponovat, že jeskyně nebyla vůbec zatuchlá, a chtěl šamanovi navrhnout, aby se tam sám vydal a přesvědčil se na vlastní oči, ale šaman ho už nenechal promluvit.

"Rada starších je nespokojena s tvým chováním, Ebe Yrade. Padá na tebe podezření, že se tajně scházíš se zmocněnci pekla a s těmi, kteří jsou ve službách Klérů!"

Eb vykřikl:

"To není pravda!"

"Mlč, teď hovořím já!" vzkypěl šaman.

"To není pravda," pokračoval Eb. "To nejsou žádní pekla zplozenci. Oni nám pomohou vyhnat Kléry z našich lovišť!"

Eb se zarazil, protože si právě uvědomil, co vypustil z úst. Vždyť zatím vůbec nevěděl, co všechno Murak i Sank dovedou, ale kdoví proč si byl jist, že v tom, co řekl, je naprostá pravda.

"A prosím tě jak, když to nedokázala stovka nejlepších bojovníků?" povstal náčelník ze svého stolce a dal šamanovi pokyn, aby konečně zavřel svá neposlušná ústa.

"Já, já... nevím jak. Ale... tuším, že to dokážou..."

"Tak ty to tušíš?"

"Totiž, oni mě naučili něco podivného, víte... Třeba vidíte tady ten přehoz, který tkala stará Benta? Asi mi nebudete věřit, ale ty znaky, které na něm vypodobnila, ty mají význam. Tam je napsáno..."

Kde se ve mně vzalo slovo napsáno? blesklo Ebovi hlavou

"A-V-Z-E..." vysoukal ze sebe záhadné slovo. Zarazil se a rozpačitě pohlédl na ty sochám podobné starce.

Nikdy nikoho nenapadlo, že ty záhadné ornamenty, kterými Stipové zdobí odjakživa své přibytky, by se mohla podobat písmenům. Stejným písmenům, z nichž jsou sestaveny nápisy v podzemní pevnosti. Odkud se však ke Stipům dostaly ty ornamenty, kdo na pláň Usmaku přinesl písmo?

Eba na chvíli zamrazilo.

Cítil, jak mu vejce tiše vypráví o tom, kde najít skálu, do níž jsou vytesány tisíce těchto znaků. A náhle spatřil před

očima mapu krajiny, viděl nestvůrně velikou jurtu, pak se však dověděl, že je to hora. Písmena vytesaná ve skále před tisícovkami let utkvěla předkům Stipů natolik v paměti, že jimi začali zdobit své příbytky.

"Zbláznil ses?" vykřikl šaman a Eb se vrátil opět na tento svět.

Šaman se chvíli vyděšeně díval na Eba, který držel v ruce přehoz a ukazoval na modré ornamenty na téměř bílém podkladu. A pak se ten muž, s typickou dlouhou bradkou a nestříhanými nehty, dal do prudkého smíchu, čímž strhl i ostatní.

Jen náčelník se nesmál.

"Ebe Yrade," řekl. "Tvé vysvětlení radu rozhodně neuspokojilo. Šaman Ebar tady vyslovil podezření ze zrady. Nesdílím jeho názor, ale okolnosti tvého zmizení a znovuoobjevení jsou přinejmenším podivné. Nevíme, jak si vysvětlit objevení těch dvou divných zvířat. Nebojíme se jich, bojovníci Stipů jsou stateční. Ale my ta zvířata tady nechceme. Odvedeš je zpátky do pralesa, tak daleko, jak dojde muž za jeden den, a tam ta zvířata zabiješ. Přineseš nám zpátky jejich kůže jako důkaz toho, co jsi učinil a že jsi vyplnil příkaz rady."

Eb se vyděsil. Něco takového nečekal.

"Ne, náčelníku, ne, nechtějte to po mně. Ta zvířata nám neublíží, pomohou nám. Pomohou nám zahnat Kléry..."

"Rada rozhodla," odpověděl náčelník. "Pokud neodvedeš ta zvířata sám, budeš muset odejít z tábora ty. Navždy. Už ti nikdy nepovolíme návrat."

Eb zbledl. Věděl, že tohle se rovná rozsudku smrti. Stál a nepohyboval se. Netušil, když dopoledne vstupoval do chladné chodby, že mu ještě týž den připraví život takovou krutou zkoušku.

A pak, docela náhle, se slabým závanem větru odkryla kůže zahalující vstup do stanu a všichni mohli spatřit malého Hogara, který seděl rozkročmo na zádech Muraka, tloukl mu patami do těla a vesele povykoval. A Murak pokojně klusal na svých šesti nožkách kolem ohniště, kde se ve velkém kotli vařila polévka pro celou osadu.

"Odvedeš ta zvířata!" vykřikl náčelník. "Jsou nebezpečná, co když hoch spadne..."

Nedopověděl, protože se ozvalo ženské zapištění. Když rada starších, opomenuvši svou důstojnost, vyběhla ze stanu, spatřila uprostřed ležení zkoprnělou Elisou, která měla na starosti večeri. Ohniště před ní už jen slabě doutnalo a z převráceného hrnce vytékaly poslední zbytky polévky. Provinile se tvářící Hogar, který při skoku z Murakova hřbetu hrnec převrátil, si chvíli kousal nehty a pak usoudil, že bude nejrozzumnější se ztratit.

"Oheň! Přišli jsme o oheň!" zařval náčelník a Eb si připomněl, jak celé ty dlouhé týdny, co prchali před rozvášněnými Kléry, dokázali ochránit ten slabý plamínek před všemi úklady, které mu dlouhá cesta nastrojila, a teď nehorázným darebáctvím malého chlapce bude celá vesnice dlouhé týdny pojídat jen studené maso.

"To zavinilo to tvoje zvíře!" vzkypěl šaman, nedbaje na to, že do kotlíku kopl Hogar. Zcela opomněl skutečnost, že ženy byly povinny, dříve než postaví kotel nad oheň, založit rezervní ohniště. Tuto povinnost dlouho nikdo nedodržel, hrnce byly spolehlivé a nepraskaly, děti se k ohni nepřibližovaly, protože se ho bály. Až teď Hogar a Murak...

"Ebe Yrade," řekl důrazně náčelník. "Tím sis sám podepsal svůj ortel. Od této chvíle přestáváš být příslušníkem našeho kmene."

Eb zbledl. Nevěděl, co si má počít. Nechtěl věřit tomu, co slyšel. Nebude mít nikoho. Nikdo nebude litovat jeho odchodu z vesnice, nikdo se k němu nepřidá, nikdo se nenajde, kdo by mu do lesa přinesl potravu, a když se přiblíží ke vsi, bude mít stráž přísný rozkaz, aby ho zabila. A pokud bude ve stráži třeba takový Vatum, ten určitě nebude váhat. A co Dvina, bude i ta litovat jeho odchodu?

Eb nic neřekl, jen sklopil hlavu. Nastala chvíle trapného ticha, rada starších čekala jen na to, až Eb uposlechne nemilosrdného příkazu. Netrvalo dlouho a stalo se tak.

Eb se už nepodíval na své soudce, věděl, že pro ně přestává existovat. Vesnice přišla o oheň, to je pravda, ale Eb si nepamatoval, že by ten, kdo takovou nehodu kdy zavinil, byl postižen podobným trestem.

Murak postával nedaleko ohniště, právě na tom místě, kde shodil nešťastného Hogara, který už dávno utekl a ukryl se před očekávaným výpraskem kdesi v ústraní. U ohně zůstala jen vyděšená Elisa, která se snažila převrácený kotlík obrátit a popálila si prsty. Sbíhaly se ostatní ženy, a Eb viděl i Dvinu, která se jako jediná sehnula k ohništi a snažila se najít žhnoucí oharek. Eb nepochyboval, že nějaký ten oharek najde, a chtěl jí pomoci, nevěděl však, jak by se toho úkolu zhostil, a pak co by tomu řekla stráž. Zvěst o tom, že se stal vyhnancem, už jistě koluje vesnicí a nikdo pochopitelně nebude reptat.

Ebův pohled padl na Muraka. Tvor se nepohyboval a jako by čekal, co mu Eb řekne.

"Tak vidíš, díky tobě jsme přišli o oheň," zamručel jen tak Eb, aniž tušil, co se dále stane. Zvíře se náhle dalo do pohybu, vytvořilo svými klepety malou hraničku a pak se objevil mezi těmito jeho končetinami malý blesk a hranice vzplanula.

"Elé, oheň, oheň!" radostně volaly ženy. "To zvíře udělalo oheň, elé, Murak je báječné zvíře."

Rada starších znovu nedbajíc své důstojnosti a průměrného věku se vyřítla ze stanu, seč jí to svaly dovolily, aby se přesvědčila, že pokřik žen odpovídá skutečnosti.

Náčelník se obrátil k Ebovi, který se už chtěl dát na útěk, a řekl:

"Dnešní den je tím největším v historii Stipů. Eb Yrad bude jednou velkým bojovníkem. Přivedl mezi nás zvíře, které vládne ohni. Už nikdy nebude Stipům zima v jejich stanech."

Nezmínil se sice o tom, že by vyhlášený trest zrušil, ale choval se tak, jako kdyby předtím nic podobného neřekl.

Eb se usmál. Jeho oči sklouzly na soptícího šamana, který v sobě dusil vztek, protože viděl výtečnou šanci zbavit se těch nadpřirozených potvor. V tom okamžiku, kdy Eb přivedl do vsi zázrak ohně, byla šamanova autorita vážně otřesena. Šaman možná dokázal výborně se domluvit s bohem Kortyzgarem, ale rozdělat oheň, to bylo nad jeho síly. A Eb se dokázal do šamanovy kůže velmi dobře vžít. Pomyslel si jen, že Ebar už asi dlouho šamanem nebude. Kdoví,

budou-li Stipové vůbec potřebovat šamana. Potom se otrásl nad tou podivnou myšlenkou. Nechápal, kde se v něm vzala. Dal pokyn Murakovi a pomalu se vzdálil z prostranství, kde se dočkal takového triumfu. Ženy zatím postavily nad oheň znovu plný kotel a starostlivá Elisa založila ihned rezervní ohniště. Eb, který si byl jist tím, že na Muraka bude ode dneška naprosté spolehnoutí, nad jejím počínáním jen smutně pokýval hlavou.

A ještě dlouho po tom měl Eb před očima ten pohled drobné černovlasé Dviny, jímž tato dívka vyprovázela svého hrdinu z bojiště, kde dosáhl velkého vítězství.

Eb bydlel v malé polorozpadlé chýši, kterou si postavil sám pod velkým vyvráceným stromem. Kořenový bal tvořil severní stěnu a pod ním vznikla dostatečně velká prohlubeň, do níž si nanosil mech a měkké traviny. Střechu tvořila stará napůl prohnílá kůže břitáka, ale lepší zatím Eb nesehnal. Pokoušel se sice břitáka ulovit, ale neměl tu zkušenost a mrštnost starých lovců a jeho ruce stačily nanejvýš tak na zněje nebo slídika. Jeho oštěp nedoletěl tak daleko, aby plachého břitáka zasáhl.

Eb se posadil před svou chýší a vytáhl z kapsy vajíčko. Položil je na dlaň a pozoroval je. Docela obyčejné vejce, ničím se nelišilo od skutečného husiho, jen bylo trošičku těžší. Eb podvědomě cítil, že ta skořápka působící tak křehkým dojmem jistě odolá pokusům o rozbití. Kdybych tak věděl, jaký pták se z tebe vyklube, bručel si sám pro sebe, a tušil, že se může dovědět leccos, ale odpověď na tuto otázku se pravděpodobně nikdy nedoví. Nechápal, kde se v něm berou tyto myšlenky, ale pomalu si už začínal zvykat, že v blízkosti vejce dostává takové podivné nápady. Ještě tak mít lepší střechu, pomyslel si a hned věděl, jak to zaonačit. Sám sobě se podivil, že ho nikdy předtím ta jednoduchá myšlenka nenapadla.

Vyskočil a kamenným nožem uřízl dlouhou tenkou větev, oba konce ovázal koženým řemínkem, který se díky pružnosti větve silně napínal. Nebylo problémem zhotovit šíp a doplnit jej ostnem pichláka. Na jednu stranu bylo jednoduché vyrobit luk, na druhou však bylo neobyčejně složité naučit se jej používat. Za doprovodu Muraka se Eb vydal z vesnice, aby nikdo neviděl, jak podivnou činností se zabývá, a po chvíli už marně hledal v trávě šíp, který nekontrolovaně ulétl z primitivní tětiny a nebyl k nalezení.

Eb byl vytrvalý. Každý den se někam vytrácel, strnil se hochů, kteří ho ještě včera vyprovázeli ke kamenné chodbě, a oni na něj pohlíželi s rozpaky a nevěděli, jak se k Ebovi chovat, a podvědomě se stále báli těch podivných zvířat, i když Murak jen neškodně chodil za Ebem a nehnul se od něj na krok a Sank sklopil svá křídla poblíž Ebova pařezu a nejevil žádný zájem ožít.

Za několik dní se první šíp zabodl do kmene borovice, a brzy dokázal Eb trefit kmen devíti ranami z deseti, a také si už dokázal vyrobit daleko lepší luk s pevnější tětinou, když ten první nevydržel jeho neodborné zacházení. A pak nastal ten den, kdy se Eb mohl vydat po stopě statného břitáka, a už věděl, že mohutné zvíře prožívá svůj poslední den. Když po třech hodinách pronásledování dokončil své dílo a vydal radostný pokřik nad nehybnou mršinou, netušil ještě, že právě došlo v životě kmene Stipů k historickému zvratu. Zručně stáhl zvíře z kůže a přehodil si ji přes rameno, mrtvolu zakryl kameny, aby se k ní nedostala dravá zvěř s tím, že řekne náčelníkovi, aby někoho pro maso poslal. A tu, z ničeho nic, uslyšel bzucení křídel, a když obrátil zrak vzhůru, spatřil třepotavý let Sanka, který se k němu blížil od vsi a Eb náhle věděl, že se stalo něco závažného. Chtěl vyběhnout, ale Sank se posadil přímo do trávy a Murak, který zatím jen se zájmem přihlížel Ebovu počínání na lovu a nijak do něj nezasahoval, se postavil tak, aby Eb nemohl běžet, ale byl nucen se přiblížit k Sankovi.

"Co chcete, vy dva?" divil se Eb, ale pak udiven spatřil, jak se Sankovo tělo otvírá a on před ním odhaluje své nitro.

Namísto svalů, kostí, šlach a vnitřností byla uvnitř Sanka jen velká dutina, tak velká, že Sank byl prakticky prázdný. A Murak svými klepety zlehka strkal do Eba a tlačil ho blíž k Sankovi.

Eb se dověděl, že má vlézt dovnitř. Trochu se mu to přičilo, ale Murak naléhal a Eb si už zvykl, že to zvíře je moudré a vždy mu radí dobře.

Stěží se do té prázdné prostoty vtěsňoval, aniž si uvědomil, co může následovat. A zvíře se zvolna uzavřelo, ale uvnitř nebyla tma, protože jeho pestrá kůže byla zevnitř průhledná, a pak se Sank k Ebovu zděšení zvedl prudce do vzduchu, vysoko nad les, nad nejvyšší vrcholky stromů, a Eb uviděl to, co mnoha generacím před ním bylo odepřeno. Viděl svět z perspektivy, která byla dopřána jen ptákům. Měl divný pocit kolem žaludku, ale než si pořádně uvědomil, co se to s ním vlastně děje, spatřil pod sebou, že se jednotvárná zeleň lesa změnila a než pochopil, že je nad rodnou vesnici, klesl Sank prudce k zemi.

A Eb ke svému zděšení spatřil, že polovina stanů je pobořena, uviděl tři nehybná zakrvácená těla, několik zmateně pobíhajících postav zahalených v kůžích i docela nahých, tak, jak je mimořádná událost zastihla, rozdupané ohniště, poničený sklad a pak se jeho zrak střetl s jakousi velkou šedou pohyblivou masou mávající velkým nosem podobným kládě a pochopil, že do jejich tábora proniklo zvíře, které zatím ještě nikdo z nich nikdy neviděl.

"Co ty jsi za potvora?" zeptal se sám sebe a pevně stiskl v ruce nůž, protože jinou zbraň neměl. A to už věděl, že to srstnaté zvíře se jmenuje slon, pochází z krajů daleko na jihu, ale v poslední době táhne rok od roku stále víc a víc na sever, a také věděl, jak je zneškodnit dříve, než přijde Murak, i dříve, než zničí celou vesnici.

A tak se opatrně přilízl k vzteklému zvířeti, a přemýšlel, co je vlastně tak rozzuřilo, a pak si povšiml rozdupaného ohniště i četných gigantických stop a pochopil, že to tupé zvíře, patrně už staré a neduživé, možná i poloslepé, zabloudilo do jejich vesnice a omylem vstoupilo do ohniště.

Nestvůra se chvíli zuřivě převalovala na svém místě a drtila svým tělem stan, který se svou rodinou obývala Dvina, a Eb mohl jen doufat, že ubohé dívčí tělo neleží někde tam pod tou horou masa, a současně si spokojeně pomyslel, že jestli se mu tu potvora povede zabít, bude mít celá vesnice postaráno o potravu přes celou dlouhou zimu. To ještě netušil, že jejich kmen už nikdy nepotká hlad.

Přitočil se k silné masité noze a prudce sekl nožem na místo, které v jeho myšlenkách bylo označeno jako nejzranitelnější. Poté uhnul a přesekl ještě druhou šlachu. Zvíře sice dál zůstávalo naživu, ale už jen bezmocně leželo na

místě a nebylo schopné způsobit další škody. A tu přibíhali pozvolna bojovníci s velkými kameny, kterými si chtěli troufat na slona, a mnozí také vrhli svou primitivní zbraň po té hoře masa, ale neublížili mu ani za mák. Eb už věděl, že dál musí počkat, protože zatím, a nechápal, jak si je jist, že zatím, nemají Stipové zbraň, která by dokázala podobné obludě ublížit víc, než to dokázal on. A pak věděl, kam má jít a kde hledat a jak to udělat, aby jejich kmen byl v krátké době ozbrojen tak, že přemůže nejen slona, ale třeba i trojnásobnou přesilu Klérů. A Eb zatoužil po volných pláních a klidném toku velké řeky, a trochu se zasnul.

Pak se svým důstojným krokem vynořil z lesa Murak, pomalu se blížil ke slonovi a tu z jeho klepet vyšlehl oslnivý blesk. A chobotnatec sebou dvakrát třikrát cukl a byl to poslední pohyb v jeho životě.

Eb se rozhlédl a ke své velké úlevě spatřil mezi ženami i Dvinu, která tady tu zkázu přežila, a spontánně se k ní rozběhl a byl pln štěstí, když spatřil, že jen jemu patří její úsměvů

A toho večera se stal Eb Yrad největším hrdinou a kouzelník Ebar, který Eba den ze dne víc nenáviděl, našel svou smrt pod nohama té nesmírně obludy, kterou čtvrtili Stipové dobré tři dny.

4.

Náčelník Eb Yard vyšel ze svého roubeného domku. Byl podvečer, čas k pravidelnému zasedání rady. Opodál posedával Murak, v poslední době trochu lenivý a pohodlný. Eb se s úsměvem podíval na stroj, který jeho kmen stále ještě považoval za zázračné božské zvíře a Eb to svým lidem nevymlouval. Sank nebyl v dohledu. Každý podvečer vzlétal do okolí prozkoumávat okruh zhruba o poloměru padesáti kilometrů. Vracel se vždy až téměř za tmy a přinášel podrobnou mapu s přesným přehledem o pohybu všech lidských bytostí. Vesnice Stipů nepotřebovala strážce. Pokud se blížil nějaký větší shluk lidí, věděli o něm Stipové vždy dva nebo tři dny dopředu a měli dostatek času se na návštěvníky připravit. V posledních osmi letech si však už nikdo netroufal napadnout dřevěné opevnění vesnice čítající dnes více než tři sta lidských bytostí. Nikdo se neodvažoval plnit pole osetá pšenicí, kukuřicí a brambory, nikdo nechtěl odvádět dobytek velkých stád pasoucích se v okolí.

Zprávy o tom, že kmen Stipů je nepřemožitelný, se šířily rychleji než zvukové vlny a pokud byli náčelníci okolních kmenů jen trochu duchaplní, posílali namísto bojovníků obchodníky nebo mladé chlapce, aby se u Stipů co nejvíc naučili. Pokud byl náčelníkem ještě Merg, bránil se tomu, aby cizí lidé okoukávali to, čemu Stipy učil Eb, ale po náčelníkově smrti, když v čele kmene stanul Eb, začaly se šířit informace o tom, jak se co nejlépe uživit, ke všem kmenům v okolí. Přesto se však jen málo kdo rozhodl dát se cestou intenzivního pastevectví či zemědělství. Kmeny dál kočovaly, dál propukávaly nešváry, dál se loupilo a vraždilo. Jen na území pod kontrolou Stipů byl klid. Stipové byli jediným kmenem, který znal tajemství výroby kovů, a Eb se rozhodl, že toto tajemství zatím nevydá.

Jeho zrak s potěšením přejel přes nevelkou pec, v níž se pod jeho vedením naučili Stipové tavit bronz, i malou dílnu, v níž byly vykovávány ty nejužitečnější předměty, jež pro každého byly malým pokladem. Teď se tam kladivem oháněl malý podsaditý Hyst, v myšlení trochu pomalý, ale se silnými svaly a šikovnými prsty. Pod jeho rukama užitečné bronzové předměty přímo vykvétaly.

Uplynulo už dvanáct let od chvíle, co dostal Eb Yrad do opatrování to zvláštní vejce. Stále ještě je ochraňoval, leželo ve zvláštní schránce uvnitř jeho domku, a Eb se k němu každý večer přibližoval a radil se s ním, jak postupovat dál. A vejce sice jen zvolna, ale plynule předávalo Ebovi informace a znalosti potřebné k tomu, aby se jeho kmen dokázal ubránit v souboji s nepřáteli i nepřízní přírody. Mnohé znalosti, které Eb získal, nedokázal aplikovat, ale časem se vejce přizpůsobilo jeho mentální úrovni i rozvoji výrobních sil této doby a Eb začal neužitečné informace pozvolna zapomínat. Jen jediná z nich mu utkvěla navěky v hlavě. Vejce ho naučilo rozeznávat na obloze jednotlivé hvězdy a skládat je do souhvězdí. Sotva tehdy ještě mladý Eb získal tyto nesmírně zajímavé údaje, vyběhl za temné noci ven a zvedl oči k obloze, do míst, odkud na svět pohlížel chladný měsíc, jasné slunce a ostře blikající hvězdy, kterým Stipové nikdy žádná jména nedávali, to proto, že ve svém zápase o přežití neměli na něco takového čas. A tu poprvé a naposledy pocítil Eb k vejci velkou nedůvěru, protože ty hvězdy, o nichž mu vejce vyprávělo a jejichž obraz se mu pevně vryl do paměti, nemohl nikde najít. Pravda, brzy rozpoznal ostře zářící Jupiter, rudý Mars i malíčký srpek Venuše, který mu díky ostrému zraku nezůstal utajen. Ale kde jsou kola Velkého vozu, kde Capella, kde Sirius, kde je Labuť se svými roztaženými křídly, kde Aldebaran, věrný průvodce Kuřátek? Některé hvězdy se možná barvou i svítivostí podobaly bájným vzorům, postavení některých i odpovídalo troskám deformovaných ladných tvarů, ale většinou viděl Eb jen nesouměrně roztržštěné a nepravidelně rozmístěné hvězdy, které nepřipomínaly nic z toho, co měly představovat. Eb chtěl s vejcem o těchto problémech diskutovat, otevřel mu své nitro a soustředil myšlenky jen na tuto jedinou otázku, vejce se na hodnou chvíli odmlčelo a pak se začalo zabývat něčím zcela jiným. O hvězdách se už Eb nikdy nedověděl vůbec nic. A přesto, když občas zaklonil hlavu a zvedl oči vzhůru, spatřil mezi nehybnými stálicemi podivné pohybuující se zářící body křižující oblohu všemi směry a podobající se tak věrně hvězdám, že usoudil, že vejce se sice nemýlilo, ale většina hvězd, o nichž mu vejce vyprávělo, opustila své pevné místo a nyní bloudí bez cíle oblohou.

V tuto hodinu už lidé většinou nepracovali. Eb viděl na velkém prostranství mezi jednotlivými sruby postávat malé hloučky, lidé se shromažďovali, aby si popovídali o svých denních starostech. Eb vykročil směrem k Bunově chalupě; jeho malý synek měl včera večer vysokou horečku a Eb rozhodl, že musí dostávat pravidelně antibiotika, které Dvina, zručná laborantka, získávala ze speciálních zvláštních kultur plísní za tímto účelem pěstovaných. Když procházel Eb kolem hloučky, jehož středem byl hlučný a věčně opilý Vatum, pocítil ve vzduchu jakési napětí. Dosud hlučná debata prudce utichla. Nepřikládal tomu však žádný zvláštní význam a brzy na debatující hlouček zapomněl.

Bunův syn Buník měl sice ještě zvýšenou teplotu, ale zdálo se, že infekce rychle ustupuje. Eb vysvětlil Bunovi, že musí chlapci podávat léky nadále, a to ve dne i v noci, a znovu se mu pokusil objasnit smysl velkého válce, z něhož ve dne v noci kapala voda a jejíž objem ve skleněné nádobě určoval čas. Bun sice nic nechápal, ale přikývl, když Eb zdůraznil, že lék podá chlapci tehdy, když bude ve válci polovina vody a pak v době, kdy noční stráž bude, jako každodenně, obsah

válce vylévat. Tu dobu nemůže pominout, v tu chvíli je ve vesnici neobyčejně hlučno, protože všechny ženy přibíhají s vědry a chtějí si pro vlastní účely nabrat co nejvíce této posvěcené božské vody, která je proto tak vzácná, že je v ní pohlcen sám nepochopitelný čas.

Když se Eb vracel, hlouček, v němž dominoval Vatum, se už rozešel. Eb uslyšel bzučení a když pozvedl oči, spatřil Sanka, jak se pozvolna snáší k zemi. Eb už dávno věděl, že mu má říkat vrtulník a že jméno Sank, právě tak jako Murak, je pouhou výrobní značkou. Stroj promítl na obrazovku plánek severní okrajové oblasti sledovaného pásma a Eb se na to místo pozorně zahleděl. Po chvíli už nebylo pochyb. Přímě k jejich vesnici se přibližovaly nejméně tři stovky jezdců. Detaily Sank nezabíral, obrázek už nebyl také tak ostrý jako v době, kdy byl stroj ještě nový. Teď se nezdálo, že objevovaly v záběrech výpadky a trhliny, mnohdy byla neostrost neúnosná a Eb musel dost často podle pokynů vejce optiku snímacích kamer seřizovat. Věděl, že nebude daleko doba, kdy televizní technika vypoví službu, a pak nezbyde, než aby denně se Sankem vzletl člověk. Lidí ochotných létat se Sankem nebylo právě mnoho. Všichni dospělí bojovníci se tohoto tvora stále obávali a dovnitř by nevlezl nikdo z nich, pouze děti a mládež do dvaceti let byla ochotná kdykoli létat a nebylo pro ně větší odměny než vyhlídkový let se Sankem.

"Nějaké závažné zprávy?" ptala se Dvina, když viděla svého muže soustředěně hledět před sebe na malou obrazovku. Dvina žila s Ebem v manželském svazku už dvanáctý rok. Byla mu pečlivou a starostlivou manželkou i tou nejučenlivější žákyní, mnohdy pochopila mnohem dříve než Eb myšlenky, které jim předávalo vejce, a často je dokázala realizovat ke spokojenosti všech i Ebovu velkému překvapení. Takto ji Eb přenechal i výrobu léků z běžných léčivých rostlin, které bylo možné sbírat na pláni Usmaku, včetně těch nejvzácnějších, které se daly snadno vyrobit z dosud nenáviděných plísni. Dvina také jako první pochopila užitečnost skla; s výrobou skla vejce Eba seznámilo brzy poté, co ho naučilo tavit kovy, a písku byl všude dostatek. Eb si sám postavil sklářskou pec a sám vytavil první dávku. Když se mu však první neohrabaný bochník při pádu na zem rozbil, usoudil, že výroba skla je pro Stipy zbytečná. Nyní Dvina sama řídila sklářskou výrobu a měla tak k dispozici dostatek, i když nesouměrného, přesto však účelného laboratorního nádobí. Mnohé domky měly v oknech dokonce skleněné výplně.

Jediné, co trochu kalilo Ebovi radost z jinak šťastného manželského svazku, bylo to, že se nedočkal žádného potomka. Nikdy to své ženě nevyčítal, přesto však byl nejednou cítit v jejich vztahu temný stín, který ani jeden z nich nedokázal překročit.

"Klérové přicházejí," zašeptal Eb.

Dvina trochu zbledla.

"Už zase?"

Už zase? pomyslel si Eb. Je to už dvanáct let, co jejich útočný oddíl s minimálními ztrátami zničil ještě před nastávající zimou chabou obranu Klérů vybavených jen kyji a těžkopádnými oštěpy. Klérové prchali přes řeku takovou rychlostí, že nechali na místě vše, co naloupili a nashromáždili za ten krátký letní pobyt v lovištích Stipů. Eb se ještě teď usmál při vzpomínce na to, jak pětinasobná přesila Klérů neudolala jejich drtivému tlaku. Jediný Stip nebyl tehdy raněn, a získali bohatou kořist včetně několika žen, asi dvaceti dětí i několika vlastních zajatců, které Klérové nestačili pozabíjet a sníst.

Od té doby o nich neslyšeli. Ale ty barvy, kterými byly natřeny obličejové blůžky se voje, Eb poznal.

"Ano, už zase jsou tady, Dvino. Čekal jsem je dřív, mnohem dřív, věděl jsem, že jejich chamtivé hlavy zatouží po této bohaté krajině, kde je hojnost ryb a zvěře a půda je natolik úrodná, že bychom už nikdy nemuseli mít hlad."

"Zase budeme před nimi prchat?" dělala se Dvina. Eb skoro zalitoval, že před ní neutajil tu špatnou zprávu. Zatím si vůbec nebyl jist, zda ti muži jsou skutečně Klérové.

"Zase je odrazíme, znovu a znovu. Stipové zůstanou na věky svobodní."

Věřil ve své schopnosti, věřil ve vejce, věřil i v to, že jim Murak a Sank v nejtěžších chvílích pomohou. Věřil i v to, že kdyby bylo nejhůř, otevře se znovu betonová sluj a z ní vystoupí ta překrásná žena, která mu v mysli zůstala už jen jako mlhavá vzpomínka, a pomůže bránit právo a spravedlnost.

"A kam odcházíš?"

"Jdu si je prohlédnout, Dvino."

"Buď na sebe opatrný, drahý."

Víc neřekla, přestože v jejím hlase byla znát úzkost. Byla ještě ze staré generace, neměla ráda ani Muraka, ani Sanka, a nenáviděla je vždy tehdy, když se Eb nasoukal do těsné Sankovy kabiny a odlétl pryč. Věděla, že se vždy za několik hodin vrátí, ale pokaždé celou tu dobu tiše plakala v koutku.

Eb k ní přistoupil a pohládl ji po havraních vlasech. Znal tyto její stavy.

"Neboj se, Dvino. Musí to být, musím bránit za každou cenu naši svobodu, i náš poklad."

Dvina byla jediná, kdo věděl o vejci. Nevěděla o něm nic jiného, než že existuje a spolu s ním se do vsi dostavil klid a blahobyt. Neměla k němu žádný vztah, ale měla ráda Eba, a proto se tvářila, že má ráda i vejce. Byla také věrnou manželkou a nikdy nikomu neprozradila, jakým podivínem je její muž, když si v tajné schránce pod podlahou schovává obyčejné husí vejce a po večerech na ně dlouhé hodiny hledí a mlčí.

Leccos tušila, možná si i domyslela, odkud pocházejí ty zázračné myšlenky, kterými Eb jen srší, ale pokud něco věděla, nechávala si to pro sebe. Manželky Stipů byly zvyklé rozmary svých mužů respektovat, a Dvina tak činila vždy. Pokud měla na věc jiný názor či lepší nápad než Eb, zaonačila to v hovoru tak, aby se Ebovi zdálo, že na to přišel on.

Eb se nasoukal do těsné kabiny vrtulníku a přikázal mu vzlétnout. Trojice vrtulí rozvířila okolní vzduch, pročísla vlasy blízko stojících mužů i žen, rozmetala sušící se kůže, provětrala prádlo na dlouhé šňůře a pak se stroj zlehka zvedl kolmo k obloze. Eb si v duchu připomněl svůj první skutečný let, kdy se sám osobně snesl nad osadu Klérů, kteří okupovali právě jejich loviště, vnesl mezi ně strašlivý zmatek a předzvěst nepřijemných událostí, a přesvědčil se, kde tento nepřátelský kmen sídlí, kolik má mužů a jak je vyzbrojen. Tehdy přinesl náčelníkovi Mergovi dobré zprávy. S jakými asi

předstoupí před radu starších dnes?

Krajina pod ním rychle ubíhala, vrtulník se držel těsně pod hranicí mraků, která v tuto hodinu poklesla k jednomu kilometru a věštila blahodárný déšť. Letěli podél řeky k severu, Eb se zájmem pozoroval malebné meandry a přemýšlel o tom, zda ty skupiny velkých balvanů jsou skutečně troskami starých měst, nebo jen přírodním úkazem. Ptal se na to vejce, ale nikdy mu v tomto ohledu neodpovědělo, právě tak i na další zvědavé dotazy, Eb nevěděl, odkud pocházejí ty dva stroje, které mu tajemná neznámá dala k dispozici, nevěděl rovněž, jak vznikl tajemný podzemní kryt, nevěřil však v jejich božský původ. Muselo tedy být vše dílem člověka, kde však jsou ti lidé, kteří dokázali takové zázraky? Konečně spatřil vetřelce.

Bylo jich skutečně asi tři stovky. Osmahlí, svalnatí muži na koních. Jedou ve vyřazeném čtyřstupu, v jejich čele náčelník. Mohl by to být Rudar... Za nimi nejméně stovka nákladních koní s proviantem a vaky plnými užitečných předmětů. Už si všiml i Sanka, jejich voj se rozpadl. Eb viděl, že je zbytečné se skrývat, proto se snesl co nejniž a spustil znovu kameru. Chtěl vědět, zda mezi těmi muži, jejichž tváře se leskly ostrou červení, jsou skutečně Klérové, a chtěl se podívat, jak jsou ozbrojeni. Počtem se jim Stipové rovnat nemohou, a směr, kterým vůdce vede svůj voj, je rovněž jednoznačný. Dobrá, ať tedy vědí, že jsou očekáváni.

Prolétl těsně nad jejich hlavami, něco se ostře zablýskalo, pak ještě jednou, a zapadající slunce náhle vyklouzlo z mraků a vykrojilo na zelené planině dlouhé ostré stíny. A Eb zneklidněl. Obrátil stroj, prolétl nad nimi ještě jednou a pak ještě jednou. Ucítil, jak do plastického trupu něco narazilo, a ty nárazy se pak opakovaly ještě dvakrát. Viděl luky, velké luky, těžké oštěpy, viděl dobře živěné muže oblečené ne do kožešin, ale do textilu, a všichni byli oblečeni natolik stejně, že nemohlo být pochyb, že se jedná o uniformy. Vojáci se všim všudy...

A červená barva v tváři, ta je u Klérů barvou pomsty, je to barva krve. V té rychlosti nepoznal nikoho, ostatně viděl tenkrát Kléry jen zběžně a i když si pár obličejů zapamatoval, uplynula od té doby hezká řádka let. Zatím dorostla nová generace bojovníků.

Věděl, že by se mohl snést se Sankem až těsně nad jejich hlavy, možná i níž, mohl by vrtulemi rozsekat jejich těla na kusy, a udivilo ho, že se muži, jimiž neznámý pták přelétá snad jen deset metrů nad hlavami, nerozpřehnou v panické hrůze, nezhodí své zbraně a nezačnou vzývat své bohy, aby je ochránili od všeho zlého.

Mohl by jich takto pár desítek pozabíjet, ale to se Ebovi přičilo, a Eb rovněž věděl, že podobné praktiky jsou cizí i Sankovi. Podvědomě tušil, že stroj by ho tady asi neposlechl. Už věděl, co udělá. Vráti se, předloží svůj návrh radě starších, a po projednání se sám vydá se Sankem a Murakem nepříteli vstříc. Zeptá se náčelníka Klérů, s jakými úmysly přivádí tolik ozbrojených mužů na cizí území. Pokud budou jeho odpovědi neuspokojivé, přivítají je Stipové jako nepřátele.

Obrátil Sanka a vracel se do vsi. Za dvacet minut přistane a bude mít dost času se celou noc radit, ráno se pak vydá vyjednávat. Má s sebou vzít pro jistotu vejce? Jeho zázračné vlastnosti rozpoznal jednoho odpoledne, kdy ještě nebyl náčelníkem, ale jen druhým nejvýznamnějším mužem v kmenech přes svých pouhých devatenáct let. Tehdy přilétl neznámo odkud jeden přesně namířený šíp, a než se stačil Eb skrýt, následoval ho druhý a třetí. Všechny tři zázračně uhnuly ze své dráhy a neškodně se zabodly do země. Eb se nikdy nedověděl, kdo vlastně tehdy usiloval o jeho život, a ani vejce mu to nedokázalo říct. Dostalo se mu však dobré rady a tak Eb použil vylučovací metody a měl aspoň jistotu, kdo po něm nestřílel. Zůstali čtyři muži a mezi nimi byl, jak jinak, i Vatum. Eb o této události nikdy nehovořil, ale dobře si ji podržel v paměti. Věděl, že má mezi svými nepříteli, který se neštítí ničeho, ale současně měl i dobrého spojence. Zázračné schopnosti vejce si vyzkoušel sám na vlastní kůži, když se učil pracovat s prvním bronzovým nožem, který byl v tomto světě vyroben. Nůž sklouzl a špička se měla zarýt Ebovi hluboko do paže. Cosi záhadného však zadrželo jeho ruku tak nepřirozeným způsobem, že se polekal víc, než kdyby z jeho paže vytryskla krev.

Přesto však s sebou vejce stále nenosil. Připadal by si sám před sebou jako zbabělec, kdyby měl denně neprůstřelný štít. A pak, ta žena chtěla, aby vejce ochraňoval, a to by nedokázal, kdyby je měl stále u sebe. Takto bylo ve větším bezpečí.

Pod Sankovým trupem ubíhala už téměř temná krajina a Eb zahlédl z dálky plamínky ohňů z jeho vsi. Před ním zářila jen obrazovka a desítky měřicích přístrojů, jejichž údajům nerozuměl, protože nedokázal vrtulník řídit, stroj pracoval zatím vždy automaticky. Ale obrazovka, na níž mohl znovu sledovat záznam ze svého průzkumného letu, ho přitahovala víc a víc. Mohl sledovat ostré zpomalené záběry těch nezvaných hostů, několikrát si nechal snímek zastavit a studoval nehybnost jejich tváří, která byla natolik podivná, až pochopil, že ti lidé si nasadili na tvář masky, červené masky, a to jistě jen proto, aby zmátli právě jeho. Oni tedy věděli, že budou pozorováni už z dálky, věděli o Sankovi a jeho průzkumných letech.

Jistota, že se jedná o Kléry, Eba pomalu opouštěla, a ve chvíli, kdy si by jist, že ti muži mají na hlavách kovové přilbice a jejich těla jsou chráněna kovovými pláty, pochopil, že jejich vesnice je ve smrtelném nebezpečí. A ty zbraně, které muži drželi v rukou, to byly mimo všechny pochyby kovové meče. Nevěděl, co si má o tom myslet, ale jasno se mu udělalo ve chvíli, kdy spatřil tvář toho jediného muže, který neměl nasazenou masku.

Ten muž jel v čele toho voje, hned vedle mohutného velitele, a Eb ho poznal. Viděl ho jen několik hodin jen krátce, nikdy s ním nehovořil, protože ten muž na něj nikdy nepromluvil. Tenkrát byl však oblečen v tenký plastický oděv tělové barvy, jeho pleť byla bílá právě tak jako tajemné světlo prozařující tajemnou podzemní prostorou. Jeho tvář Eb nikdy nezapomene právě tak jako obličej jeho družky, která mu předávala do ochrany vejce.

Eb si domyslel, že si ten muž jde právě pro vejce. Ale proč si pro něj jde s ozbrojeným doprovodem, když by mu ho Eb s radostí vydal, kdykoli by ho o to cizinec požádal? Cosi tady nesouhlasilo.

A Eb pocítil strach z toho, že jejich kmen bude muset znovu prchat před silnějším nepřítelem, strach z toho, že muži budou vražděni, ženy znásilněny a děti zavražděny do otroctví. A za to všechno je odpovědný on. Tam daleko, v lesích, by tenkrát určitě přežili, a pomalu by si zvykli na jiný způsob života. Tady je čeká jedna bitva za druhou. Pokud zaženou

tohoto nepřítele, přijde další, a pak další. A Stipové nemají přes svou sílu a vliv žádného spojence. Každý se jich bojí. Každý se bojí Eba a jeho zázračných zvířat.

Když přistával, byla už skoro úplná tma, a několik velkých ohňů prozařovalo volné prostranství, kde panoval nezvyklý zmatek. Když lidé uslyšeli Sanka, uvolnili přistávací plochu. Hogar cosi rukama signalizoval, ale tak zmateně, že Eb nic nepochopil. Když konečně dosedl stroj na travnatou plochu a rotor se zastavil, mohl Eb vyskočit ven.

"Co se děje?"

"Tam, podívej, Ebe, ve tvém srubu..."

"Co se děje, pokračuj!"

"Dvina..."

VEbovi by se krve nadořezal. Domyslel si to, co se Hogar bál vyslovit, a už běžel ke své ženě.

Ležela bez hnutí na lůžku a po čele jí stékala krev. V náručí ji držela stará Benta, další tři ženy bezradně postávaly kolem.

"Uhněte!" vykřikl téměř nenávisťně Eb.

Roztrhl její oděv a přiložil ucho k hrudi. Zjistil, že srdce ještě pracuje a Dvina dokonce slabě dýchá. Když odkryl vlasy, spatřil nad čelem dlouhý šrám. S úlevou zjistil, že zbraň, kterou vedla jistě obratná ruka, sklouzla a nezasáhla Dvininu hlavu plnou silou.

"Běžte ven, postarám se o ni sám!" vykřikl Eb. Ženy cosi zamrmly a pak za nimi konečně zaklaply dveře. A Eb se v nejvyšším rozrušení vrhl k tajné skrýši a otevřel ji.

Schránka s vejcem tam nebyla.

5.

Eba v tom okamžiku přepadla strašlivá panika, celé jeho tělo propadlo chorobnému třasu, mozek byl zahlcen tlakem krve hnané zběsilou rychlostí prudce tepajícím srdcem. Ebovy ruce stále prohledávaly prázdný prostor tajné schránky, pak se pokusily vyhrabat poslední zbytky špíny a prachu, který ulpěl na dně, až nakonec zakryly zoufalou tvář a malým srubem se rozlehl zběsilý výkřik.

Tři ženy postávající dosud venku vběhly dovnitř v předtuše strašlivých událostí a pohled do zoufalé Ebovy tváře jim naznačil, že se stalo to nejhorší. Pak však viděly, že Dvina leží na lůžku a klidně dýchá a nechápaly ten strašlivý pohled náčelníka, a ustupovaly před ním, až opět zůstal Eb v místnosti sám.

Náčelník překotně prohrabával celou místnost a těch málo předmětů, co s Dvinou potřebovali k životu, se kupilo na jedné hromadě, rozbíjel hliněné nádoby, když neměl tolik trpělivosti, aby se do nich prostě podíval, rozmlátil dokonce i lahve s olejem, jejichž hrdlem by vejce nikdy neproniklo, prosahával kůži, jimiž se přikrývali, ale vejce nikde nebylo.

Konečně se trochu uklidnil. Připomněl si, že Dvina je možná těžce raněná a to jistě jen proto, že bránila nezvanému vetřelci, aby si odnesl jejich největší poklad. A tak se sklonil znovu nad jejím tělem a zastyděl se za své předchozí chování. Pochopil, že jeho největší poklad leží tady před ním na lůžku, se zakrvácenou tváří a zavřenýma očima, a že by obětoval ne jedno, ale tři vejce, aby Dvina byla znovu zdravá.

Omyl její ránu a dezinfikoval ji; dohadoval se, že byla způsobena sekýrkou, a když ovázal hlavu své ženy bílým obvazem, slabé tělo se poprvé pohnulo a z úst se vydral drobný sten.

Pak konečně otevřela oči. Hleděla zblízka do Ebovy tváře bez jediného mrknutí a v koutku oka se objevila slza. I Ebovy se draly slzy do očí, a to štěstím, že se Dvina opět probrala k vědomí, i tím, jak si hluboce oddychl, protože se cítil být vinen tím, co se stalo.

"Dvino, moje Dvino," řekl Eb. "Jsem rád, že jsem zase u tebe."

"Co se stalo?" řekla tiše.

"Někdo tě přepadl, nevíš, kdo to byl?"

"Nevím," zavrtěla hlavou. "Nikdo tady nebyl. Nepamatuji se..."

Eb tuto odpověď očekával. Otřes mozku, částečná amnézie. Nechtěl ji děsit ještě tím, že by se zmínil o ukradeném vejci. Řekl jí, ať leží a nebojí se, on už se o ni postará, pak zavolal starou Bentu a svěřil jí Dvinu do opatrování.

Ať už byl tím lupičem kdokoli, musel být z jeho vlastního kmene. Tu si připomněl podivné Vatumovo chování, to, jak ti muži zmlkli, když se k nim blížil náčelník, ale mohl se jen dohadovat, co před ním chtěli tajit. Věděl však, že nemůže svolat všechny lidi a oznámit jim, že se mezi nimi ukrývá zloděj, co ukradl ten nejvzácnější poklad, právě ten, díky kterému se jim vede tak dobře. Měl však Muraka a Sanka, a věděl, že Murak vejce dovede vystopovat.

Venku stál pokojně Sank a čekal na další příkazy, Muraka však Eb nikde nespatriil. Bylo to podivné, protože stroj se nevzdaloval sám od jeho srubu, pokud mu to Eb výslovně nenařídil. A Murak by přece dokázal Dvinu ochránit!

Tato myšlenka šlehla jeho myslí jako blesk. Pochopil, že situace je mnohem vážnější. Vždyť lupiči museli zlikvidovat i Muraka, když chtěli odnést vejce. Zlikvidovat, nebo odlákat...

Jak by Eb odlákal Muraka dostatečně daleko? Tak, že by ho požádal o pomoc. O pomoc pro člověka ve velkém nebezpečí. Murak pak poslechl každého. Stačí, když se zeptá žen, kdo se pohyboval poblíž jejich srubu, stačí, když viděli někoho, jak odchází s Murakem, a už bude vědět, kdo je tím zlosynem.

Zavolal mladého Hogara a nařídil mu, aby svolal okamžitě všechny příslušníky kmene. Hogar už na tento pokyn čekal, viděl, jak se Eb vydal na mimořádný let na svém velkém zvířeti a to znamenalo, že se děje něco skutečně vážného.

Seběhli se rychle. Dvě stě dospělých příslušníků kmene Stipů, z nich polovina žen, jen asi osmdesát dětí muselo zůstat ve srubech svých rodičů. Shromáždění bylo určeno pouze pro dospělé, a Eb si na počátku své vlády vymínil, že proti všem minulým zvyklostem se jej mohou účastnit i ženy, s čímž se mnozí staří bojovníci nikdy nemohli smířit, po straně reptali, ale Ebovou autoritou to nemohlo nijak otřást.

Oslovil je všechny.

"Od severu se k nám blíží skupina jezdců, je jich něco kolem tří set." Pak podrobně těm, co neměli představu o tak vysokém čísle, vysvětlil, kolik mužů to asi je.

"Jenom tři sta?" ozvalo se z davu.

Eb začal vysvětlovat, že jsou to jiní muži než ti, kteří ohrožovali bezpečnost Stipů až do dnešního dne. Zatím neřekl všechno, co věděl.

"Ráno se vydám na Sankovi těm lidem vstříc, zeptám i se jich, co chtějí. Přitom si prohlédnu také jejich zbraně. Pokud budou silnější než my, budeme muset znovu ustoupit do lesů."

Zatímco hovořil, jeho zrak postupně klouzal z jedné postavy na druhou. Samozřejmě, nebyl tady Vatum ani tři jeho druhové z toho kroužku tajnůstkářů. Kruol, Turs a Agnol, a co víc, chyběl také Bun. Bun v té skupince nestál... A Eb si pozvolna začínal uvědomovat, že chybějí všichni ti, kteří s ním tenkrát před dvanácti lety byli na památné výpravě do tajemné podzemní skrýše, z níž si přinesl vejce a přivedl Muraka i Sanka...

"Nechci, aby mezi námi vypukla panika. Pokud bude nutné ustoupit, učiníme tak spořádaně a s rozvahou. Musíme být připraveni na všechno, já však pevně věřím, že se mi s těmi cizinci podaří dohodnout. Přesto bude třeba, abychom se všichni připravili na to, abychom mohli nejpozději pozítří ráno naši ves opustit. Je na každém, aby se rozhodl, co si vezme s sebou, nepříteli tady však nic nenecháme. Raději vše spálíme, než aby se mu dostaly do rukou naše poklady, naše domy, naše zásoby. V lese se jim opět ubráníme, zejména pokud budeme mít s sebou Muraka a Sanka... Neviděl někdo z vás Muraka, měl by tady přece být?"

Eb položil tuto otázku jakoby mimochodem, přestože pro něj byla v dané chvíli stěžejní. Dívali se udiveně jeden na druhého a stará Benta mmlala, že ten člověk se asi zbláznil, protože doma leží jeho žena s rozbitou hlavou a on místo aby zabil toho, kdo jí to udělal, shání se po té ošklivé potvoře.

"Odcházet s Bunem!" ozval se náhle kdosi.

"Ano, je to tak, najednou přiběhl Bun k Murakovi a něco na něj křičel, a pak odešli spolu. A Bun ho pobízel, aby pospíchal..."

Zase Bun... Eb nechtěl věřit, že by Bun patřil mezi zrádce, mezi ty, co usilovali o jeho moc. Vždyť ještě před hodinou byl u jeho synka a v Bunových očích viděl pouze vděk.

Eb se zeptal na názory ostatních. Všichni usoudili, že Eb je v záležitostech obrany zkušenější než oni a že nemá smyslu o jeho slovech dál diskutovat. Stipové vyčkají, jak dopadne jednání s neznámými vetřelci. Eb už se o Muraka zdánlivě nestaral, ale ihned po skončení shromáždění se vydal do Bunovy chalupy. Tam, kde ještě před hodinou ležel na lůžku Bunův synek v horečkách, zůstala jen zvalená přikrývka, dítě i Bun někam zmizeli.

Eb už neváhal a rozhodl se, že těch pět chlapů dohání stůj co stůj, ať jsou kdekoli. Za tu půldruhou hodinu nemohou být nikde daleko, a k severu neujížděli, to by je viděl.

Usedl na úzké Sankovo sedadlo a zaklapl skleněný příklop. Vyslal povel a stroj se tiše zvedl do vzduchu. Kdo se právě nepodíval tím směrem nebo byl zaměstnán něčím jiným, nemusel si ani všimnout, že náčelník odletěl.

V úplné tmě už nemohl nic vidět, ale Eb si dokázal poradit. Uměl přepnout obrazovku do infračerveného spektra. Vznese se vysoko nad vesnici, do výšin, kam se obvykle neodvažoval, vysoko nad mraky. Zatím se podobného kousku odvážil jen jednou, za bílého dne, vylétl tak vysoko, až se mu zemský povrch začínal ztrácet v mlžném oparu a tu pocítil podivné hučení v uších, bolest na plicích, začínal se dusit, a naštěstí dřív než ztratil vědomí, přikázal Sankovi, aby slétl níž. Vejce ho pak poučilo o tom, že s výškou klesá obsah kyslíku a že Sank nemá hermetickou kabinu, dlouho mu pak ještě muselo vysvětlovat pojem "hermetický".

Dnes si Eb počínal rozvážněji, nesnažil se překonávat rekordy, jen pečlivě sledoval obrazovku a hledal nějaké nápadné body. Prvním vyloučil hned, těch zářících teček bylo nejméně čtyřicet a Eb věděl, že je to stádo dobytka nedaleko vesnice, o kus dál se však pohybovaly další čtyři malé body a pokud to zrovna nebyla skupina břitáků, mohl to být dobře Vatum a jeho povedení kamarádi. Snášel se proto zvolna směrem k nim, když tu ho na obrazovce upoutal delší teplý bod, který předtím neviděl, protože pozoroval krajinu z nevhodného úhlu. Po chvíli už viděl, že je to člověk, který se však nepohyboval. Rozhodl se, že zalétne nejdříve k němu.

Snesl se nedaleko skupiny vysokých stromů. To místo znal, poblíž byla hluboká strž. Vyklouzl ze své těsné kabinky a s elektrickou svítilnou z výbavy Sanka se začal rozhlížet po okolí. Když procházel po okraji strže, zdálo se mu, že se dole cosi zalesklo. Namířil tam kužel světla a s ulehčením zjistil, že na dně, asi deset metrů hluboko, stojí na svých šesti nožkách jeho věrný Murak.

"Tak tady jsi, ty rošťáku, polez nahoru."

Stroj se ani nepohnul.

"Tak co je s tebou...", zarazil se náhle Eb. A viděl, že Murak se už asi nikdy nepohne, protože jeho krunýř byl rozbit nějakým těžkým předmětem a nožičky jsou polámané...

Maně si připomněl slova, která mu říkala ona tajemná žena: "Kdo rozbije Muraka, zemře..."

"Muraku, kdo tě rozbil, kdo to byl, pověz mi to. A proč mi to udělali?"

Eb pochopil, že jejich vesnice je nyní zbavena té poslední ochrany. Murak, který nikdy nedokázal ublížit žádnému člověku, byl nepoužitelný při útoku, ale při obraně hradeb mohl prokázat nedocenitelné služby. Eb se podíval dolů pozorněji a už už chtěl seskočit dolů, protože zjistil, že zpod trupu nebohého stroje trčí dvě lidské nohy. A tu spatřil doširoka rozevřené Bunovy oči.

Věděl, že se k mrtvému Murakovi nesmí přiblížit, a proto rychle opustil toto nehostinné místo. Bun to má za sebou a je otázkou, proč to všechno udělal, a hlavně jak to nastrojil? A Eb si uvědomil, že tady přece není sám, infračervená obrazovka zachytila v okolí ještě další lidi. Chvilí se procházel kolem a rozhlížel se, nedbaje, že i on může být ohrožen. Pokud to bude Vatum a jeho kumpáni, Eb se pln rozhořčení na to setkání přímo těšil.

A pak uslyšel pláč.

Odkryl větve hustého křoví a posvítil tam. Uviděl uplakaný obličej malého Bunika, Bunova synka. Chlapec ležel v křoví spoután lýkovým provazem. Eb neváhal a okamžitě ho osvobodil.

"Jak ses sem dostal, Buniku?"

Dítě plakalo a jediné, co pochopil z jeho vzlyků, bylo to, že pokojně ležel na lůžku a náhle mu někdo hodil pytel na hlavu. Svázali ho, přehodili přes koně a pak někam dlouho ujížděli. Nakonec ho pohodili sem a pak Bunik už nic neviděl. Nikoho nepoznal, nemluvili mezi sebou.

Eb ho pomalu vedl k Sankovi a sřezil se mu říct to, že se právě stal úplným sirotkem. Na to bude dost času později. Pomalu domýšlel, jak se všechno odehrálo. Ničemově unesli Bunika. Bun se to pochopitelně musel dovědět a nemohlo ho napadnout nic jiného než požádat o pomoc Muraka, který v té době pokojně lenošíl. Chlapec byl v nebezpečí, Murak poslechl. Murak byl výborný stopař a pochopitelně snadno trefil na toto místo, kde už na něj čekali. Někdo přiměl Muraka, aby se postavil na podemletý okraj strže a neštěstí bylo hotovo. Stroj se několikrát převrátil a polámal si receptory. Pak ho jistě kamenovali těmi velkými balvany, co se tam dole teď všude povalují, a Eb se jen vztekle dohadoval, která to asi byla ta ničemná ruka, co tak přesně zasáhla.

Samozřejmě, ještě dřív přepadli Dvinu a ukradli vejce, potom zlikvidovali Muraka...

Proč to všechno dělají v době, kdy jsou Stipové smrtelně ohroženi? Eb byl nepřítelem trestu smrti, ale dostal se teď do situace, kdy by ho s radostí použil. Napřed však musí ty ničemy přistihnout při činu. To by mělo být jednoduché, musí však nejdřív dopravit chlapce, který má horečku, zpátky do vesnice.

Když přistál na návsi a vynášel tělíčko z vrtulníku, potkal potácející se postavu. Poznal Vatuma.

Přistoupil k němu a chtěl ho oslovit, pak poznal, že z rezouna táhne rezná. Za Vatumem pospíchala jeho hašteřivá žena a hnala ho pometlem zpátky do chalupy.

Eb ji zadržel a zeptal se jí, kde její muž byl tak dlouho, že se neúčastnil shromáždění.

"Kde by byl, ožral se jako svině a teď vyspává nebo tropí neplechu. Je stejný jako ti všichni jeho bratři z mokré čtvrti."

A když Eb obešel vesnici, našel Kruola, Agnola a Turse, jak vyspávají těžkou opici, a jejich manželky potvrdily, že takhle zřízení jsou už nejméně tři hodiny. Ne, vesnici ani jeden z nich neopustil. A protože jejich koně byli volně na pastvě, nemohl se Eb ani přesvědčit o tom, zda pobíhali tam, kde neměli.

Pokud Vatum a jeho kumpáni spáchali ty hrůzné činy, dokázali za sebou dokonale zamést stopy. Eb si odplivl a odešel domů, aby se podíval, jak se daří Dvině. Dnešní den byl tím nejméně úspěšným dnem jeho vlády.

Dvina spala. Eb vyšel ven a zavolal si Hogara. Tiše, aby nikdo nic neslyšel, mu nařídil, aby vzal dva nejlepší koně a ještě v noci vyjel. Ráno ho měl čekat u Havraní skály, vzdálené od vesnice třicet kilometrů daleko. Hogar se na nic nevyptával, přikývl a zmizel ve tmě. Eb věděl, že se na něj může spolehnout.

Eb však neměl ještě ani jedinou myšlenku na spánek. Jeho prvořadou povinností byla ochrana vejce, a tady žalostně selhal. Jedi-ný, kdo mu mohl v pátrání pomoci, Murak, už také neexistoval. Eb věděl, že musí kousnout do kyselého jablka. Znovu se nasoukal do svého věrného Sanka a vzlétl k obloze. Vesnice žila neobvyklým ruchem, všichni se připravovali na nadcházející střetnutí, a proto mnozí, když viděli, jak je náčelník opouští, trochu zapochybovali o jeho osobě. Tady Eb trochu doplácel na to, že se svým lidem vždy nesvěřoval se svými záměry. Báł se, že by je nemuseli pochopit, ale vždy, jako třeba teď, tomu tak nebylo.

Vrtulník odlétal směrem k jihozápadu a po necelé hodině se snesl na témže místě, kde se s ním Eb poprvé setkal, právě tak i s Murakem.

S elektrickou svítilnou v ruce stanul po dvanácti letech u ústí temného tunelu do podzemí, na jehož druhém konci chtěl znovu nalézt tu tajemnou ženu. Věděl, že ho buď čeká krutý trest, nebo se dočká její pomoci.

6.

Zprvu to místo nepoznal.

Nebylo to jenom tím, že tenkrát tady byl za bílého dne, zatímco teď umocňovala tíseň temná noc. Chyběl, tu vlastně jen Murak, který by ho svými klepety tlačil k ústí chodby: Sank přistál na úplně stejném místě. Ale v celistvé betonové stěně se objevily četné praskliny, které v jasném kuželu elektrické svítilny vrhaly ostré stíny. Vchod téměř zavalily dva velké balvany, které se zřítily odkudsi z výšky. Okolí zarůstalo hustým býlím, což Eba ujistilo o tom, že do chodby za ta dlouhá léta nikdo nevnikl.

A tu teprve začal domýšlet další souvislosti. Zatímco dříve mu připadalo přirozené, že žena s božskými schopnostmi může žít v nitru skály bez kontaktu s vnějším světem, teď, když dosáhl na svou dobu úžasného vzdělání, si uvědomil, že za těch dvanáct let nemůže tam uvnitř přežít žádná bytost, protože se jí nedostává základních životních potřeb.

Pochopitelně se mu dostalo jen takových informací, které měly postačit k rozvoji primitivního kmene v místních podmínkách, a tak Eb nemohl mít žádnou představu o tom, co kdysi člověk dokázal a snad i v budoucnu dokáže. Teď měl jen nesmírný strach z toho, že tam hluboko uvnitř masivu nalezne ve skleněné rakvi jen mrtvé tělo. Přesto však pronikl skulinou mezi balvany v jakési podivné touze aspoň důstojně pochovat její ostatky. Zdálo se mu však nepravděpodobné, že by muž odešel a žena tady zůstala, ona jistě musela odejít s ním, žiji kdesi ve vzdálené zemi a ona sama svého druhu ponouká, aby šel vyvrátit klid svobodného kmene Stipů.

Eb se otřásl při těch podivných myšlenkách. Jak jen ho mohlo napadnout té ženě nedůvěřovat!

Jen tělíčka netopýrů visící u vchodu jako vosí hnízda naznačovala, že tady jde život ve starých kolejích. A pak se Ebovy nohy obuté do měkkých kožených bot dotkly opět žulové dlažby. Chybělo mu ovšem to všudypřítomné světlo, které ho tenkrát sledovalo krok po kroku. Výpínače nereagovaly. Měl jen slabou svítilnu, která nedokázala plně rozehnat tmu a zbavit ho tísnivého pocitu.

Kráčel kolem desítek zavřených dveří, na každých z nich visel masivní zámek: Eb si všiml, že jsou dokonce přepásány kovovými pláty a pevně zavřeny ke zdi. Nepokoušel se je otevřít, umel však přečíst nápisy, které zůstaly na malých tabulkách.

Oddělení aplikovaných systémů

Laboratoř I
Fyzikální laboratoř
Laboratoř mezzochemie
Výzkum magnetických interakcí

Rozuměl písmenům, která dala dohromady slova, jejich smysl však nechápal. Při své první návštěvě nevěděl, že to kolem jsou dveře, za nimiž se jistě ukrývají tajemné světy. Prošel kolem dveří s nápisem velín reaktoru I, potom následoval velín reaktoru II a nakonec minul velín cyklotronu.

Pak už měl před sebou jen několik set kroků dlouhý úsek bez jakýchkoli dveří, a jen jako černá tečka se před ním začínalo vynořovat jistě samotné jádro tohoto nesmyslného systému, o němž nyní znovu získával jistotu, že jej vybudovali bohové.

Příčná stěna byla úplně stejná jako tenkrát, nic se na ní nezměnilo, jen ten nápis, který tenkrát Eb vnímal jako bezvýznamný ornament, po něm vyštl slova:

ANABIOTICKÁ KOMORA NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN

Rozuměl jen posledním čtyřem slovům, pod pojmem komora si představoval místnost na úschovu kdejakého haraburdí a za nepovolání se nepovažoval. Tyto dveře nebyly zavěny, přesto však připadaly Ebovi stejně neprostupné.

Nebyl na nich žádný zámek, žádný úchyt, žádná klika, byla to jen obrovská betonová hmota těsně zapadající do masy skály, přičemž spára mezi dveřmi a stěnou nebyla větší než jeden milimetr a nepronikl by do ní ani nejostřejší nůž.

Upoutala ho však zvláštní destička vpravo od dveří. Vejce se mu kdysi zmínilo o jednoduchých elektrických obvodech, avšak poté, když se ukázalo, že s elektřinou Eb Yrad do styku hned tak nepřijde, od těchto výkladů ustoupilo. Eb si pod touto destičkou představil tlačítko zvonku, které sice nikdy neviděl, ale s jehož funkcí byl seznámen. Přiložil na destičku prsty a když se nic nestalo, tak i celou dlaň, a pak přitlačil. Stál a čekal, jeho snaha však vyšla naprázdno. Udeřil do destičky vši silou, ale výsledek byl stejný, jako by se snažil rozbít tu skálu nad hlavou.

Usilovně přemýšlel a marně vzpomínal, jak se dostal dovnitř tenkrát. Bylo to přece tak jednoduché, skála se před ním sama otevřela, jen musel odložit zbraně... Zbraně teď s sebou neměl, jen bronzovou dýku. Odepnul opasek a položil jej na zem, ale nestalo se opět nic. Zoufale vykřikl a ozvěna mu jeho slova několikrát vrátila. Pak propadl beznaději. Sehnul se, vytrhl dýku z pochvy, zaryl její špičku do té těsné spáry mezi dveřmi a masivem skály a pokusil se ty těžké dveře vypáčit.

A ve chvíli, kdy se špička dýky ulomila, uviděl před sebou oslnivý blesk, o němž vytušil, že pochází od elektrického zkratu, a jeho tělem projel tak silný výboj, že upadl na chvíli do bezvědomí. Když se probudil, slyšel ohlušující hřmot a rachot poplašeného systému, který oznamoval všem v podzemí, že dovnitř se dostal nezvaný vetřelec.

A Eb se dal na útěk, protože pochopil, že ta žena tady už dávno není. Nechal na místě svítilnu i zbytky dýky, zapomněl i na opasek, řítil se temnou chodbou a co chvíli narážel do stěn, protože v úplné tmě neviděl, a těšil se na chvíli, kdy opět ušedne do svého Sanka a zmizí z tohoto prokletého místa, kam už se nikdy nevrátí.

Konečně dosáhl východu a opět na něj dýchl chladný čerstvý vzduch vlahé noci, a po celou tu dobu měl v patách děsivé vytí, které by přehlušilo i tisícovku šakalů.

Když už byl venku a chystal se nastartovat svého Sanka, to vytí rázem ustalo a náhle ho oslnilo prudké světlo, které se linulo odkudsi ze skály, a oslovil ho hebký ženský hlas.

"Ach, to jsi ty, Ebe Yrade. Vrať se, neutíkej, čekám tady na tebe..."

A Eb poznal, že svět není tak strašlivý, jak se mu ještě před chvílí jevil.

Ta podzemní místnost byla naprosto stejná jako tenkrát, a Eb podvědomě cítil, že za ty dlouhé roky se tady nezměnilo vůbec nic. Pamatoval si vše stále do poslední podrobnosti a viděl, že se tady snad nepohnulo jediným předmětem. Čekala už na něj, byla oblečena stejně jako tenkrát a Eb už věděl, že to není kůže, ale plastický oděv.

Ale s úžasem hleděl na její tvář. Nezestárla ani o jediný den, zdála se mu ještě mladší. Zatímco tenkrát tady byl jako sedmnáctiletý mladík a hleděl na ni s úctou věkového odstupu i rozdílu ve společenském postavení, nyní byl náčelníkem kmene a pochopil, že ona je vlastně mladší než on, a vztah náklonnosti, který k ní celou tu dobu cítil, dostal rázem zcela jiné rozměry.

"Proč ses vrátil, Ebe?"

Zmateně začal vyprávět o událostech posledních hodin, o únosu vejce, mrtvém Bunovi, podezření, které vrhl na Vatuma, o zraněné Dvině, a vyprávěl i o velké skupině bojovníků, kterou vede její bývalý druh.

"Borton?" podivila se žena. "Vždyť ten přece je tady se mnou, on také..." nedopověděla.

"Věřte mi, paní," sklonil hlavu Eb, protože cítil, jak je jí podobná pravda nepřijemná. "Viděl jsem ho na vlastní oči, ze záznamu na palubě Sanka..."

"To přece nemůže být pravda," ztvrdly její rysy a Ebovi právě teď poprvé připadala víc lidská než božská. Projevila lidské city. "Borton přece leží tady, vedle mne, a..."

Nedopověděla, jako by Eb ještě nesměl znát celou pravdu nebo ji nemohl pochopit. Pak prudce otevřela poklop, který do této chvíle připadal Ebovi jen jako koberec pokrytý ornamenty, a seběhla hbitě do podzemí. Vzápětí se odtamtud ozval zděšený výkřik.

Je to žena, ne bohyně, pomyslel si Eb, a vydal se za ní. Octl se v nízké prostora, kde bylo do pravidelného kruhu rozmístěno osm skleněných sarkofágů. Byl slyšet tlumený tikot přístrojů a její vzlykot. Jeden sarkofág byl otevřený a jeho spodní část byla vytvarovaná podle lidského těla. Eb si snadno domyslel, že právě tam ona spala ty dlouhé roky,

a proto taky nezestárla. Dalších sedm sarkofágů bylo uzavřených, šest jich bylo prázdných, a sedmý...

Žena hleděla do prázdných očí lidské kostry, potažené ještě zbytky kůže, kostry seschlé jako mumie.

To bylo vše, co zůstalo z nebohého Bortona.

"Tak dopadneme všichni, Ebe," vzlykala. "Ubohý Borton."

"Tak kdo tedy vlastně táhne v čele Klérů?" divil se nahlas Eb. "Kdo naučil ty psy používat kov, kdo je oblékl do drátěných košil, kdo jim opatřil bronzové meče? Viděl jsem ho úplně jasně, v podobě toho člověka se nemohu zmýlit." Žena na něj pohlédla uplakanými očima. Položila mu hlavu na ramena a Eb znovu pocítil její dotyk. Dnes mu její tělo nepřípadalo už tak studené.

"Přístroje opět selhaly, Ebe. Už potřetí. Bylo nás osm, rozumíš, osm. Tři z nás neprocitli a čtyři utekli, nevím kdy, snad před stovkami let, snad nedávno. Zbyla jsem jen já, Ebe. Jsem sama."

"Ne, nejsi sama, jsem tu s tebou přece já. Nikdy tě neopustím."

"Ach, bože, vím," vzlykla. "Vím jediné. Musím zastat s vámi, příště bych se neprobudila já. Škoda, naše poslání tak bude ztraceno..."

"Jaké poslání?"

"Ach," odvětila už klidně a pomalu stoupala po schodech vzhůru, Eb ji následoval. "Nesmíš o tom zatím nic vědět, bude to pro tebe tak lepší."

Eb věděl, že nemůže dál vyzídat. "Pověz mi všechno ještě jednou, Ebe," řekla konečně. Seděli v drobných nepohodlných židlíčkách a Eb věděl, že pro tuto příležitost by byl nejvhodnější opojný nápoj, který Stipové už dlouhé generace vyráběli z nejrůznějších bylin, ale tady teď nebylo vůbec nic.

"Ovšem, to nešťastné vejce," řekla. "Věděla jsem, že se dlouho neutají, ale nesmělo tady už dál zůstat. Neboj se, je normálními prostředky nezničitelné a snadno je najdeme. Podívej."

Eb už znal tajemství videotechniky a tak ho nepřekvapilo, když mohl pohlédnout na vesnici Stipů ve včerejším podvečer. Rovněž ho nepřekvapilo, když viděl sám sebe, jak nasedá do Sanka a odlétá, věděl, že se za chvíli vrátí s nepříznivými zprávami. Po chvíli viděl zjevně vyděšeného Buna, který přiběhl k povalujícímu se Murakovi, chvíli na něj hulákal, pak Murak zastříhal klepety a oba vyběhli ze zorného pole. Několik minut se nedělo nic, až pak spatřil Eb čtyři, plížící se postavy, které se přibližovaly odzadu do jeho srubu. Bylo přítmi a oni skrývali své obličeje, ale podle postav by je Eb poznal snad i v nejtemnější noci.

"Vatum, Kruol, Turs a Agnol, ach, věděl jsem to."

Spiklenci zmizeli v jeho srubu a asi po třech minutách byli opět na návsi, kde se vmísili do davu. Eb věděl, že jejich ženy pochopitelně lhaly, ani jeden z nich nebyl v tu chvíli opilý. Všichni čtyři zmizeli tam, kam odešel Murak s Bunem.

"Oni zničili Muraka, oni zabili i Buna! Zrádci. Neujdou spravedlivému trestu."

Žena pátravě pohlédla Ebovi do tváře, ale Eb si toho pohledu nevšiml. Nevěděl, že tento způsob smýšlení je jí zcela cizí.

"Budeš jim to muset dokázat, Ebe," řekla. "V rámci zákonů tvého kmene."

"Viděl jsem přece záznam, to stačí!" divil se Eb a nerozuměl jí.

"Kdo z rady starších je seznámen s principy videotechniky, kdo vezme ten záznam jako důkaz?"

"Přece všichni, když jim to promítne..."

Žena zakroutila hlavou.

"Ne, ne, ty záznamy zůstanou tady. Ty jsou určeny pro sledování okolního světa, nikoli pro akt pomsty. Vím, provinili se, ale ty nemáš žádné konkrétní důkazy použitelné ve tvé době. Pokud chceš, abych byla tvým spojencem, budeš se muset přizpůsobit etickým normám, které uznávám já."

"Budiž," zavrčel Eb, který si už představoval, jak z nich vlastnoručně stahuje kůži. Zatím se záběr změnil. A Eb užasl. Na obrazovce spatřil cosi nepochopitelného, skvrnitého a barevného, stejného tvaru jako kola na vodě. Obrovský kulatý terč převážně modré barvy, pokrytý nepravidelnými bílými skvrnami.

"Co je to?" divil se Eb.

"To je přece Země," odsekly žena udivená tou neinformovaností. "Copak ti to vejce neřeklo..."

"Ne, nikdy o ničem takovém nemluvalo."

Žena neodpověděla, jen si domýšlela, kde asi udělala chybu, když vybrala člověka, který nebyl schopen se přizpůsobit toku informací podávanému vejcem. Neuvědomila si, že vybraný člověk je skutečně jedním z nejinteligentnějších ve svém světě, ale jeho omezená schopnost chápání byla dána sedmnácti lety výchovy v na-prosté neznalosti. Eb se dostal k těmto informacím už jako příliš starý a některé hranice nebyl schopen překročit, což vejce samozřejmě rozpoznalo.

A záběr se stále zužoval, na zemském kotouči se zvětšoval jeden velký tmavý skvrnitý blok, pomalu začal připomínat mapu, až se záběr začal podobat tomu, co Eb mohl vidět z paluby Sanka z největších výšek a brzy poznal krajinu kolem jejich rodné vsi.

"Tady, tady jsou!" ukázal náhle na jeden protáhlý bod a záběr se znovu začal zvětšovat, šmouha se rozdělila na malé tečky a ty dostaly podobu jezdců oblečených do kovových plátů, v jejichž čele uháněl ten, koho Eb identifikoval jako Bortona.

Až se konečně obraz zastavil na maximálním zvětšení, a ten člověk trochu zvedl hlavu, bylo mu vidět do obličeje. Eb, kterému cizinci mohli připadat jeden jako druhý, si s identifikací nedělal starosti, ale žena měla jiný názor.

"Ne, to není Borton, a nevím, jestli tomu mám být ráda nebo ne. Kdyby to byl on, byla bych ráda, protože by byl naživu, ale jinak by to byl zrádce. Tohle je Norton, jeden z našich druhů. Utekl od nás před... třiceti lety. Všimni si, že je mnohem starší než Borton."

Eb nebyl schopen ten rozdíl rozpoznat. Padesátiletí lidé byli v jejich kmene naprosto výjimkou. Padesátiletý Norton

vypadal stejně staře jako on, kterému bylo devětadvacet.

"A proč chtějí přepadnout naši vesnici?" ptal se Eb.

"Proč myslíš, že jdou přepadnout vaši vesnici Ebe? Já si myslím, že oni o ní vůbec nevědí."

"Kam tedy jedou?"

"Myslím, že sem."

"A co by tady chtěli?"

"Bojím se, že vezou smrt."

"Smrt? Komu?"

Vstala a chvíli se zabývala, přístroji.

"Nevím, jak ti to vysvětlit, Ebe... Naše mise byla už dávno jistým lidem krajně nepohodlná. Kdosi nechtěl, abychom se dostali až mezi vás. Měl pro to jistě své důvody, které byste vy, lidé tohoto světa, nedokázali pochopit. Tato prostora je zároveň pastí, která se měla jednou stát i naším hrobem. Dnem i nocí visí nad námi všemi, co tu dlouhá staletí přespáváme, nebezpečí okamžité smrti, a současně stejně nebezpečí hrozí celému okolnímu kraji.

Toto místo bylo kdysi výzkumným ústavem jaderné techniky. Vyvíjely se tady ty nejstrašnější zbraně, jaké lidé dokázali vymyslet. A současně hodiny odpočítávají neúprosně čas, který, až se navrší, pošle tohle všechno k čertu.

Podívej se, tady. Ručička se už dotkla červeného bodu. Životnost náloží, které jsou uloženy hluboko v podzemí, překročila hranici bezpečnosti. Neštěstí se může stát dnes stejně jako za padesát let. Nikdo mu nezabrání.

Krajina Usmaku je už teď mrtvou krajinou, Ebe. Budete, se znovu stěhovat, a čím dřív, tím lépe. Pokud chci dále žít, musím odsud odejít. Norton to jistě ví také, a proto vyrazil do světa s těmi, z nichž si udělal poslušné vojáky. Jsou tady poklady nedozírné ceny, které mu mohou umožnit despotickou vládu nad všemi kmeny. Vždycky měl takové zvláštní choutky, nerozuměla jsem si s ním.

A teď jede sem..."

Eb mlčel a neskákal jí do řeči. To, co říkala, přesahovalo možnosti jeho chápání, ale v jeho očích se stával Norton podobným netvorem, jakého kdysi viděl v šamanovi Ebarovi.

Rozuměl jedinému. Chtěl ublížit jí...

"Pojď, půjdeme," řekla a pohledem se rozloučila s tímto místem, na němž prožila tolik let. Připravila si malé zavazadlo, které naplnila podivnými předměty.

Stanuli ve dveřích a ona se naposledy ohlédla.

"Poslyš," řekl najednou Eb. "Jak ti vlastně mám říkat?"

Odpustila mu, že ji vyrušil v okamžiku, kdy se loučila s těmi, které měla ráda a kteří už nežili, a se světem, který dávno přestal existovat.

"Jmenuji se Lanita."

7.

"Stůj, Nortone!"

Kopyta koně se zabořila hluboko do prachu, protože zděšený jezdec prudce trhl otěžením. Za ním zastavil celý ten velký houf bojovníků.

Těžko říct, zda by si Norton těch dvou uboze vyzbrojených mužů na koních byt' i jen všiml, kdyby ten starší z nich nevykřikl jeho jméno. Jeho pravé jméno, které nikdo z lidí tohoto světa neznal.

Norton by nejraději dal povel, aby ty dva jeho voj roznesl na kopytech, ale oni znali jeho jméno a věděli tedy víc, než bylo žádoucí vědět. Norton cítil, odkud asi vítr vane, a proto musel vyzvědět, co jsou ti dva zač a co všechno ještě vědí. Výprava, jejíž výsledek předem nebyl jistý, tímto dostala další povážlivou trhlinu.

Jako řádný velitel přehlédl nejprve svůj voj a dal tichý povel. Dvě desítky mužů se rozjely na obě strany a sevřely dvojici cizinců do polovičního obklíčení. Poté sám Norton vyjel oběma na půl cesty vstříc.

"Kdo jste a co mi chcete?" vykřikl.

"To se chceme zeptat právě my tebe, Nortone."

"Vždyť víte, kdo jsem!"

"Ano, ale nevíme, proč jsi vzal s sebou ty tři stovky ozbrojenců, proč jsi je naučil vyrábět kovové zbraně a proč jsi s nimi bez pozvání vtrhl na území našeho kmene."

Nortonovi se nelíbila tahle komplikace. Netušil, že ho Stipové tak brzy a tak daleko od svého sídla vypátrají.

"Klidte se mi z cesty, váš kmen mě nezajímá."

"Tím si nejsem tak jist, Nortone, když vidím mezi tvými lidmi jistého Rudara. Před několika hodinami jsi překročil hranice území kmene Stipů, já jsem jeho náčelník, Eb Yrad. Kmen Stipů nedovolí, aby se kdokoli cizí potuloval s meči u pasu a luky na ramenou po jeho výsostném území. Odložte zbraně a můžete k nám přijet jako přátelé, v opačném případě pak obraťte své koně a vyhněte se našemu území velkým obloukem."

Mladíkova řeč připadala Nortonovi neobyčejně smělá, a co víc, poprvé se setkal s tak mladým náčelníkem. Líbila se mu jeho odvaha, vždyť prakticky neozbrojen vyjel vstříc velkému oddílu, ale naproti tomu mu vadilo, že se musí cestou zabývat těmito malichernými problémy.

"Vaše právo na toto území je pochybné," odpověděl Norton. "Jedeme za svým cílem a nedáme se zastavit planými výhrůžkami. Slibuji ti však, že váš kmen nechám na pokoji, nejste našimi nepřáteli."

"Směji se tvým slovům, Nortone. V tvém houfu vidím desítky nepřátel. Poznávám válečné barvy Klérů, a byli to právě Klérové, kteří před lety způsobili našemu kmeni největší útrapy. Vypovídali jsme se s nimi po svém a dohodli jsme se, že naše kmeny budou žít v míru. Jako hranice mezi našimi kmeny byla stanovena řeka, kterou jste překročili dnes ráno. Jsme proto povinni vás považovat za nepřítel, ať jsou vaše úmysly jakékoli. Ty jsi mezi Kléry cizinec, ale v tvém houfu

poznávám mnohé, kteří by si opět rádi smočili ruce v naší krvi, poznávám ty, jejichž životy jsme tenkrát ušetřili!"

Norton se nahnul k Rudarovi, který rychle cosi brebentil.

"Tak dost," rozhodl Norton. "Mám vás právě po krk. Vy dva, obraťte své herky a zmizte, odkud jste přijeli, jinak za své lidi neručím."

"Takhle si vysvětlují Klérové ten svůj mír?" zeptal se posměšně Eb Yrad.

Kruh kolem nich se těsně svíral. Eb věděl, že Norton je teď už přesvědčen, že oba jsou jeho zajatci.

"Snad si nemyslíte, že se leknu toho, že vám pomáhají dva roboti," odfrkl si Norton. "Dobře jsem tě včera viděl, jak sis naši výpravu prohlížel z výšky. Už tehdy jsme tě mohli snadno sundat, neudělali jsme to však. To by tě mělo ujistit o našich čestných úmyslech. Pochop laskavě, že jedeme jinam."

"A kam, do skalního centra?"

"Co ty víš o skalním centru, holobrádku?"

"Možná víc než si myslíš, Nortone. Skalní centrum leží na výsostném území Stipů, a budeme je bránit stejně, jako bychom bránili rodnou vesnici."

"Nepleťte se do záležitostí, do kterých vám nic není," rozkřikl se Norton. "Ta proklatá Lanita vám svěčila větší moc, než bylo zahodno. Zradila naši věc, a bude potrestána. Nechám vám Muraka i Sanka, nechám vám i ostatní věci, co jste tam v podzemí nakradli, a navíc dobrou radu. Nelezte tam už. Kdo je neopatrný, toho čeká smrt. Vypadají mu vlasy, zuby, ztratí svaly, rozloží se mu krev. Pamatuj si, podzemí, to je smrt!"

"Tvé výhrůžky беру tak vážně jako závan vánku, Nortone. To vy jdete loupit a vraždit. Kdyby ses chtěl do podzemního centra vrátit jako čestný člověk, přišel bys sám a nepotřeboval bys k tomu tři stovky bojovníků."

Norton teď už prakticky věděl vše. Věděl, že si Lanita s Bortonem učinila z tohoto kmene spojence, že ho očekávali.

Nebyl si jist tím, jak dobře vyzbrojeni jsou Stipové, ale jistě nebylo pro centrum problémem tento záhadný kmen zásobit paprskomety, který si on odnesl pouze jediný. Za ty dlouhé roky naučil Kléry vyrábět železo, ovšem jinak byly hlavní výzbrojí nadále luky, šípy a dlouhé oštěpy. Ale tyhle dva je třeba zajmout. Na mučidlech se rozpovídají víc a budou pokornější.

"Tak dost, ty takzvaný náčelníku. Míra mé trpělivosti přetekla."

Norton dal pokyn rukou a vzápětí vyjeli z houfu čtyři muži s lasy. Eb s Hogarem se na ně pokojně dívali a nesnažili se vůbec o únik ani o jakoukoli obranu. Vzápětí se ti čtyři váleli na zemi a s ni-mi padli k zemi i jejich koně, kteří rovněž narazili na neviditelnou přehradu.

"Nemehla!" křičel Norton, pod nímž se plašil kůň a měl co dělat, aby ho zkrotil. "Sundejte je z těch jejich kobyl!"

Další čtveřice mužů narazila na neviditelnou přehradu a Eb se mohl usmát, zatímco Hogar ho vyděšeně pozoroval.

"S tím jsi nepočítal, Nortone, vid'?" šklebil se Eb. "Tohle byla jen malá výstraha. Když jsi opouštěl centrum, když jsi z něj prchal jako zbabělec, mohl sis odnést užitečnější věci. Tohle je jedna z nich. Jedeme, Hogare."

Obrátili své koně a vyrazili vpřed přímo proti skupině šesti jezdců, kteří je obklíčkovali z opačné strany. Když po třech vteřinách projížděli místem, kde jezdci stojí, museli už jen přeskočit postavy válející se v prachu. Tlačili silové pole před sebou a to smetlo z cesty všechno.

"Za nimi!" křičel nepřítel Norton. "Tamhle budou projíždět úzkým kaňonem, tam musí pole zrušit, jinak si sami namláti hubu. Tam je dostaneme."

Kléry nebylo třeba povzbuzovat, od Stipů už se jim dostalo dost potupy, ale zatím ještě nezažili, aby dva muži vyřídili čtrnáct jejich bojovníků, aniž by hnuli prstem. Celý ten mohutný voj se dal do nesouměrného pohybu a Norton se snažil své muže rozdělit na tři skupiny, aby postupně mohli dvojici jezdců obklíčit.

Eb skutečně musel silové pole zrušit, když se blížili do soutěsky Havraních skal. Když však v jejich stopách pronikl dovnitř první předvoj nepřátel, rozezněl se dosud tichou krajinou ohlušující výbuch. Vrcholky skal se jako by rozpoltily a stovky těžkých balvanů zavalily dobře tři desítky mužů a způsobily mezi nimi krvavou lázeň. Sám Norton dostal jedním kamenem do ruky, byl sražen z koně a několik minut zůstal v bezvědomí. Když se po půlhodině soukal s největším sebezapřením se zlomenou klíční kostí do sedla, věděl, že přišel nejméně o tři desítky mužů v úplně zbytečné potyčce. Ti dva už jsou dávno za horami a on nemá šanci je dohonit dřív než v jejich vesnici, o jejichž hradbách byl velmi dobře informován.

"Nesouhlasím s tím, co jsi učinil!" rozhořčovala se Lanita, "Vím, dala jsem ti silové pole na to, aby vás ochraňovalo, ale nemohu souhlasit s tím, že jste usmrtili tolik lidí."

Seděla na dřevěné stoličce v Ebově srubu, oblečena byla stále ještě do svého plastického oděvu, protože události se hnaly tak rychle jedna za druhou, že na nějaké převlékání zatím nebyl čas. O kus dál ležela dosud na lůžku Dvina s ovázanou hlavou. Lanita ji znovu ošetřila ránu, pochválila Ebovu první pomoc a doporučila, aby ještě několik dní zůstala na lůžku. Dvina se zatím nedokázala smířit s přítomností této ženy ve své domácnosti, ženy, kterou Eb přivedl odkudsi z neznáma, uprostřed noci. Svědkem jejich přiletu byla pouze stráž a ta neměla ve zvyku náčelníka zdržovat či jej obtěžovat zbytečnými dotazy. Lanita poprvé vkročila do příbytku člověka žijícího v rodovém zřízení. Nemohla si přivyknout v té těsné a temné prostora, chybělo jí všudypřítomné elektrické světlo, tekoucí voda, vadil jí hmyz lezoucí po stěnách. Zbytek noci proseděla u ohně a hleděla smutně do plamenů. Nebylo jí do řeči a Eb ji neobtěžoval.

Dvina nechápala ty nejrůznější předměty, které se nyní povalovaly všude kolem. Byla navyklá na Muraka, bála se Sanka, smířila se s tím, že si Eb povídá s cizím vejcem a želela, když se vejce ztratilo. Teď je tu však ta žena...

Eb, vzrušený ještě předešlými událostmi, stál uprostřed místnosti a nechápal Lanitin vzdor.

"Byli to přece naši nepřátelé, chtěli nás přepadnout. Sám Norton to přiznal..."

"Nevěřím tomu, že by Norton byl schopen někoho zabít..."

"Tak proč si s sebou vzal tři stovky ozbrojenců?"

"Ty nevíš, v jakém světě žijete. Norton pochází z civilizovaného světa. Vzal si je jistě jen ke své ochraně."

"Před kým? Na našem území je bezpečnější než mezi Kléry, mohl se vydat k nám, ale on se spojil s našimi nepřáteli!"

"Ne, ne, zadrž Ebe. Tady si nemůžeme rozumět. Stipové a my jsme teď spojenci. Když říkám my, myslím tím sebe, protože já jediná jsem už zůstala věrná našemu původnímu poslání..."

"Jakému poslání?"

"Včas se dovíš. Teď je na řadě něco důležitějšího. Musíme najít vejce, Ebe. Dřív, než se ho zmocní Norton."

"K čemu by mu bylo?"

"Norton byl vždycky prchlivý, naši mise se vlastně neměl účastnit. Události se vyvinuly bohužel tak, že už nikdo jiný nezbyl, proto jsme jej přijali, i když jsme věděli, že se vyskytnou problémy. Norton pochopitelně o vejci ví, ale neměl příležitost se k němu dostat. Teď je potřebuje a já si asi mohu jen těžko domyslet, k čemu. Nevyznám se zatím ve vašem krutém světě, kde je smrt člověka běžnou záležitostí. My jsme si víc vážili lidského života, Ebe Yrade... Bojím se, že máš pravdu, že Norton už se našim ideálům zcela odcizil. Borton nechtěl, abych vám vejce půjčila, jistě si pamatuješ, jak se se mnou přel, když jsi byl u nás na své první návštěvě. Přes jeho pádné argumenty jste vejce dostali. Pomohlo vám. Za těch pár let se pohnul vývoj civilizace neuvěřitelně kupředu, sám jistě vidíš ty změny, ale neuvědomuješ si, kolik tisíc let by lidé potřebovali k tomu, aby se sami naučili vyrábět kupříkladu kovy. A vy znáte bronz, a jak se teď dovídám, Norton naučil Kléry vyrábět železo. Provinil se tím proti našim zásadám, jen vejce je předurčeno k tomu, aby předávalo znalosti nashromážděné za tisíce let novým pokolením. A dnes jsem se provinila i já, protože jsem vám poskytla silové pole, a bojím se, že budu muset i nadále porušovat své zásady. Tím, že jsme vejce půjčili lidem, jsme spustili lavinu, která se nám může vrátit i s ozvěnou, která nás zavalí. Není však už zbytlí, kolo dějin nelze vrátit zpět. Kdybychom nepředali vejce vám, dostala by je třeba generace o sto let po vás, a výsledek by byl asi stejný. Norton ví, jaká moc je ve vejci ukryta. Ví, že je tady u vás. Nechápu, jak mohl tak lhát..."

"Copak jste se nebáli, že vejce ztratíme?"

"Ne. Vejce není možné ztratit. Vždy je najdeme. Sám se o tom brzy přesvědčíš. Ale snad jen Norton by dokázal vejce zneužít. Sama se divím, že jsi vejce dokázal ochránit celých dvanáct let. Původně jsem byla rozhodnuta, že ti vejce odeberu při první příležitosti, hned, jakmile je ztratíš z dohledu. Ale mezitím se stalo tolik věcí. Zemřel Borton, a celé anabiotické centrum je už nepoužitelné a hrozí mu zkáza. Naše poslání skončilo, Ebe Yrade. Stanu se normální ženou, právě tak jako Norton budu teď žít v tomto světě. Jsem však povinna vychovat generaci, která dokáže vejce ochránit i v příštích letech tak moudře, jak jsi to dokázal ty, a postupně z něj čerpat všechno potřebné. Jsem potěšena tím, co jsi za ty roky dokázal. Jsi moudrým člověkem, Ebe Yrade. Víš, proč Borton tolik namítal? Báł se, že se naučíš vyrábět jen zbraně a nic jiného. Říkal, že budeš prahnout po neomezené moci, a tolik se zmýlil. Po neomezené moci prahne někdo úplně jiný, a bohužel, je to náš člověk... Za ty nepřijemnosti, které nastaly, nemůžeš. Jsem si jista tím, že ti, co vejce ukradli, chtěli odnést něco úplně jiného, a když zjistili, že se jedná o obyčejné vejce, tak je zahodili. A kdo si v přírodě všimne nějakého obyčejného labutího vejce? Ani Norton není schopen rozlišit jedno od druhého. Norton si šel pro vejce, nebo pro detektor, ale ten detektor nemůže najít."

"Kde je?"

"Tady," ukázala si na srdce. "Mám ho voperován přímo do aorty, právě tak jako jej měl voperován Borton..."

Lanita zbledla.

"Bortonův detektor tam zůstal... Ebe, musíme pro něj. Potom můžeme nechat celé podzemní centrum tak, jak je, ať si tam vezme, co potřebuje. My pak budeme mít oba detektory."

Lanita se vztyčila a vyzvala Eba k obchodu.

"Počkej, Lanito," chytily ji Eba za ruce. Dvina sebou v tu chvíli trochu trhla, ale ti dva si jí vůbec nevšíkali. "Počkej, Lanito. Norton je se svými jezdci v oblasti Havraních skal, to je padesát kilometrů od naší vesnice. K podzemnímu centru je to odsud osmdesát kilometrů neschůdným terénem. I kdyby hnal své koně sebery chleji, nebude tam dřív než pozítří ráno, a o tom pochybuji. Máme tedy ještě čas. Napřed najdeme vejce, neměl bych chvíli klidu, potom můžeme jít pro detektor."

Lanita chvíli přemýšlela a pak přikývla.

"Svolám celou vesnici, Lanito. Vyzvu ty, kteří vejce ukradli, až se k tomu přiznají."

"Co s nimi potom uděláš?"

"Co uznáš za vhodné ty," rozhodl se Eba přistoupit pro tuto chvíli na její hru. Cítil za vejce strašlivou odpovědnost.

"Dobrá. Pokud selžou tvé metody, trochu ti pomohu. Zatím podvědomě cítím, že vejce není daleko."

Eba vyšel na náves a zavolal Hogara, který se právě vrátil se Sankem. Byl to jeho první let vzduchem a ubohý mladík byl ještě celý rozrušen, trochu se mu motala hlava. Přesto byl nucen vyubnovat, aby se všichni dostavili před Ebovu chalupu.

Stipové se seběhli rychle. Měli za sebou probdělou noc, kdy balili svůj ubohý majetek, a teď jen čekali na pokyn svého náčelníka. Viděli, jak Sank létá sem a tam, byli svědky toho, jak z něj vystoupila neznámá záhadně oděná žena, divili se, že se Sankem vrátil i Hogar, o němž ani nevěděli, že se z vesnice vzdálil. Byli netrpěliví, čekání každého unavovalo. Teď viděli Eba Yrada, jak vystoupil ze svého srubu sledován onou záhadnou bytostí, bledou, neuvěřitelně bledou, v těsné kombiněze z neznámé látky, s dlouhými černými vlasy přiléhajícími k hlavě. Měla daleko do ideálů ženské krásy, jakou uznávali Stipové, ale na ně nepůsobila ošklivě.

"Stipové!" oslovil Eba shromáždění. "Jistě čekáte na to, co vám nyní povím o své výpravě. Jak jsem včera slíbil, vydal jsem se vstříc nepřítelům, abych si prověřil jejich úmysly. Teď vím, že jsou to Klérové, kteří si opět chtějí smlsnout na úrodných pláních Usmaku!"

Výkřiky odporu, nevole a nenávisti naplnily na několik okamžiků atmosféru.

"Promluvil jsem si s jejich velitelem a varoval jsem ho. Nedbal mých slov a tak třicet nepřátel už nikdy neusedne na koně!"

Výkřiky odporu vystřídaly na okamžik výkřiky obdivu a radosti.

"Nepřítel nedosáhne naší vsi dřív než večer, ale nejspíš se přizene až ráno. Máme tedy dost času připravit se k obraně. Za pomoci Lanity se nám jistě povede zvítězit!"

Následovaly ani radostné výkřiky, ani výkřiky odporu. Všichni byli rádi, že se nemusí nikam stěhovat, ale vyhlídky na nadcházející boj nikoho nenadchly. Lanitu zatím nikdo neznal a do kmene ještě přijata nebyla. O tom, že by žena dokázala něco výjimečného, všichni správní bojovníci samozřejmě pochybovali.

"Ale jsou tu jiné okolnosti, o kterých chci s vámi hovořit. Včera večer někdo přepadl mou ženu Dvinu, odvedl a zničil Muraka, a zabil přitom Bunu. Jsem si jist tím, že to nebyl nikdo cizí, a jistě i vy se mnou, protože to by strážce měly velmi špatné oči, kdyby do vsi pustily za bílého dne vetřelce. Vidím, že dnes jste tu všichni, jsou tedy mezi vámi i ti, kteří se dopustili uvedených činů. Chtěl bych vám něco říct. Ten, kdo rozbil Muraka, způsobil nenapravitelnou škodu. Jsem ochoten věřit tomu, že k Bunově smrti došlo nešťastnou náhodou, natolik vás, Stipy, znám, abych věděl, že nikdo by se nesnížil k tak podlé vraždě." Tato slova vypustil z úst jen s největším sebezapřením, protože si byl jist, že Bun byl zabit jistě jen proto, že únosce poznal. "Ale co je horšího, kdo rozbije Muraka, do několika dní sám onemocní. Vypadají mu vlasy, na těle mu naskáčou ošklivé boláky, a zemře brzy ve strašlivých bolestech, protože jeho tělo ztratí krev. Lanita může toho, komu tato nemoc hrozí, ještě zachránit, ale musí začít s léčením hned, teď ještě není pozdě. Jsem přesvědčen, že vinici teď litují své chyby, a my v nastávajícím boji s přesilou nepřátel budeme potřebovat každou ruku. Hrdinství v bitvě smaže každé provinění. Proto vás prosím, abyste se přihlásili a nechali se léčit. Věřte prosím slovu náčelníka..."

"Jsi zrádce, Ebe Yrade!"

Ta slova zapůsobila v Ebově hrudi jako meč. Věc, která se během řeči, kterou vedl s diplomatickou jistotou, zdála už být rozřešena, se po tomto výkřiku začínala komplikovat. Eb nemusel být ani jasnovidcem, aby vytušil, odkud vane ten nepříznivý vítr.

Na prostranství se rozhostilo rázem úplné ticho. Eb se rozhlížel a čekal, který hlas či ruka se zvedne na jeho obranu, nikdo se však o to nepokusil, ale současně nikdo nepodpořil Vatumu.

"Zatímco my, stateční Stipové, se chystáme za hradbami naší vsi k boji, sám náčelník zradil dnes v noci naši věc a spojil se s nepřítelem. Důkazem toho budiž tato žena!" pokračoval Vatum.

"Vatume, vzpamatuj se," pokusil se mu zatím klidným hlasem oponovat Eb. "Myslím svá slova vážně. Ti, kdo rozbili Muraka, onemocní, jen Lanita je může zachránit, tady nepomohou bylinky mé Dviny..."

"Jsi lhář!"

Výkřik tentokrát zazněl z druhé strany. Ozval se Kruol. Eb pochopil, že spiknutí bylo přesně načasováno.

"Je to čarodějnice!" vykřikl někdo jiný, jeho hlas už v silicím halasu nestačil Eb rozeznat.

"Tyhle těžkosti jsem nečekal," prohodil Eb směrem k Lanitě, která zatím zdánlivě netečně pozorovala ústní spor, který však hrozil přerůst v otevřenou vzpouru.

"Stipové!" pokusil se Eb překřičet hlučící dav. "Žádám vás, abyste ve chvíli, kdy nám hrozí nebezpečí ze strany zákeřného nepřítele, zachovali chladnou hlavu. Nechci po vás, abyste se přihlásili ke svému činu veřejně..."

Odkudsi přisvístěl šíp. Eb uslyšel jen zděšený ženský výkřik a pak se mu před očima mihlo světle oděné tělo. Eb byl tolik zaslepen důvěrou ve svůj kmen, že nepostřehl nebezpečí přilétající ze vzduchu.

Lanita, která jeho hrud' zaštitila svým tělem, se mu zhroutila do náruče. Eb udiveně třímal v ruce šíp s kovovým hrotem, který měl té ženě způsobit těžké zranění, protože ji zasáhl přímo do hrudi. Po chvíli však Lanita pokojně vstala.

"Vaše šípy, Stipové, mají malou průbojnost, aby dokázaly prorazit můj oděv."

"Kdo vystřelil ten šíp?" zvyšoval pozvolna hlas Eb Yrad a pozvedl ten kousek dřívka nad hlavu. Viděl, že šíp není označen znaky jeho majitele, o to byl výstřel zákeřnější, ale současně Eb pochopil, že ti, kdo se proti němu postavili, si zatím nejsou natolik jistí svou věcí, aby to všichni dokázali udělat veřejně.

"Škoda, že nemílí přesněji," procedil mezi zuby Vatum. "Nepotřebujeme takového náčelníka, jako jsi ty, Ebe Yrade."

Přivedl jsi nás spolu se svými démony do velkého nebezpečí. Zbývá ti jen jediné. Odveď ty potvory někam daleko a zakopej je pod zem, a zbav nás té ženy, která, jak jste teď všichni mohli vidět, dokázala očarovat i šíp. Pak ti dovolíme odejít z naší vesnice a nebudeme žádat tvou smrt."

Davem projelo vzrušení. Ne všichni souhlasili se vším, co Vatum řekl, ale zbavit se Sanka a Muraka, kterých se lidé báli, to mohla být vějička, na níž se Stipové mohli snadno chytit. Teď je otázkou, zda lidé přijmou Lanitu nebo ne. Eb pochopil, že to je otázka stězejní.

Tu a tam se ozývaly výkřiky, které souhlasily s Vatumem.

Vtom Hogar, který stál poblíž Eba Yrada, znenadání natáhl tětivu svého luku a dřív, než tomu mohl Eb zabránit, vypustil šíp. Ozval se přidušený výkřik a hlídka stojící na nejvzdálenější strážní věži se pomalu zřítla k zemi.

"Tak dopadne každý, kdo pozvedne zbraň proti našemu náčelníkovi, a tím i proti našemu kneni!" vykřikl Hogar. "Tam leží Agnol, který byl natolik zbabělý, že dokázal střilet proti neozbrojenému člověku ze zálohy. Druhý šíp už vyslat nestačil."

Hogar zvedl šíp a blížil se s ním k Vatumovi.

"Co říkáš, Vatume, kdybych tě škrábl hrotem do tváře."

Vatum zděšeně ustoupil o krok.

"Neříkáš nic, vid', dobře víš, že hrot je napuštěný jedem..."

Hogar zvedl šíp tak, aby jej lidé dobře viděli. Nazelenalá kapka stékající po hrotu byla důkazem víc než usvědčujícím.

"Proč se s nimi mazlí!" vykřikl náhle obrovitý Thunk, který nikdy moc řeči nenadělal. Ohnal se pěstí a jednou ranou srazil Vatumu, překvapeného tím, odkud přišel ten útok. Brzy se vedle něj válel i Turs a Thunk právě třímal v ruce límec Kruolovy košile. Slabý materiál však lehce praskl a odhalila se Kruolova zarostlá hrud'. A sám Kruol teď pln zděšení

pozoroval velké boláky, které mu naskákaly na kůži.

"Vidíte, Eb měl pravdu. Kruol zabil Muraka, a onemocněl! Lanito, to je práce pro tebe," dodal Thunk a vmísil se do davu, protože pochopil, že Eb tím okamžikem zvítězil.

"Nevěřte jim ani slovo!" vykřikl Vatum.

Rozehnal se sekýrkou, dav se před ním rychle rozestupoval.

"Mně neoklamete lacinými sliby!" vykřikoval, v několika vteřinách byl u brány a vyběhl ven, kde na něj čekal osedlaný kůň. Přes vážnost situace se musel Eb usmát, protože viděl, že si čtyři vzbouřenci přichystali před svou vzpourou koně. Rád by uprchlíka pronásledoval, ale viděl, že mnoho mužů shledává své koně a vydává se za uprchlíkem.

Měl co dělat, aby je zastavil.

"Nechtě ho běžet," řekl. "Nebojte se, neuteče nám. Čeká nás teď něco důležitějšího, obrana vesnice."

Pak pohlédl vděčně na Thunka, na muže, kterého si od chvíle, kdy ho náhoda před několika měsíci přivála do jejich vsi, vlastně ani nevšiml. Tehdy ho našli polomrtvého v závěji nedaleko řeky a přestože někteří radili obětovat cizince Kortyzgarovi, Eb rozhodl jinak. Nyní se mu jeho moudrost vyplatila.

Lanita zatím prohlížela boláky na Kruolově hrudi a vedle o kousek dál se svíjel strachy Turs, který měl velký strach, že onemocní také.

"Až je ošetřím Ebe, vydáme se hledat vejce," řekla Lanita.

"Ale vždyť Vatum byl tady, to znamená, že si je odnesl?"

"Ne, vejce s sebou neměl, to poznám. Ale jistě je brzy najdeme."

8.

Lanita se však zmýlila.

Dřív, než se podařilo trochu uklidnit zmatek, který nastal za hradbami, dřív, než se podařilo znovu zorganizovat život v obci, který Vatum svou vzpourou rozvrátil, uplynulo dobře půl hodiny. Eb musel znovu rozmístit stráž na hradbách, protože vojsko vedené Nortonem mohlo už dnes proniknout do samého centra Usmaku.

Lanita zatím chodila zdánlivě bez cíle po vesnici, nedbala zvědavých pohledů, které na ni vrhali muži, nevědouce jak se k ní zachovat, ona si jich rovněž nevšímala, co chvíli se zastavila a jako by naslouchala, pak se vrátila k Ebovi a řekla.

"Vím, kde je vejce."

"Půjdem pro ně?"

"Ovšem, není daleko. Necelých pět kilometrů. Tímhle směrem." Ukázala k jihu.

"Tam včera odlákal Vatum Muraka..."

"Ale tam odnesl i vejce."

"Ale ty sama tvrdíš, že rozbitý Murak je nebezpečný."

"Ano, je. Ale právě tak nebezpečný je i vejci. Vejce je důležitější než my všichni dohromady, Ebe. Jestli něco nesmí vejce zasáhnout, pak je to záření. Murak má rozbitý reaktor, a tak se musíme připravit na všechno. Proto se musíme pro vejce vydat co nejrychleji."

"Vezmu Sanka a poletím."

"Ne, Ebe, přenech to mně. Už ses jednou pohyboval v blízkosti rozbitého Muraka. Nesmíme riskovat, že ty bys mohl onemocnět. Pohled, mám tady výsledky vyšetření těch dvou. Kdyby nedostali léky, do dvou dnů zemřou."

"A co ty, Lanito?" rozhořčil se Eb. "Ty přece také nesmíš riskovat, budeme tě potřebovat v boji s Nortonem a Kléry."

"Ovšem, pomohu vám, ale trochu jinak, než si ty představuješ."

"Nerozumím ti, Lanito."

"Brzy pochopíš. Teď si vezmu Sanka a za chvíli budu zpátky... Co se to děje?"

Sank, doposud klidně spočívající na svém vyhrazeném místě nedaleko Ebovy chalupy, se náhle pohnul z místa. Vrtule zběsile tepaly vzduch, mnohem rychleji než při obyčejném letu, a po chvíli se stroj vznesl. Ve výšce asi jednoho metru nad zemí se však směr jeho letu změnil v horizontální a Sank začal nalétávat doprostřed návsi. Lidé si ho včas všimli a stačili padnout k zemi, pohyby vrtulníku však byly nepředvídatelné, brzy změnil směr letu v pravém úhlu a pak ještě jednou, skoro se zdálo, že narazí do Vatumova srubu, ale včas se vyhnul, i když vrtule rozmetaly šindele na střeše.

"Sanku, vrať se!" volal Eb a stroj, vždy poslušný nejen jeho hlasu, ale i jeho myšlenek, se teď úplně vymkl jeho kontrole. Eb byl dobrý běžec a hbitě vyrazil za Sankem. Dostihl ho však jen proto, že další nevypočitatelný obrat mu hnal vrtulník přímo v ústřety. Zachytil se přistávací lyže, stroj sebou prudce cukl, hluboko se propadl pod jeho vahou, pak vrtule znovu zavily, Sank se vznesl asi čtyři metry nad zem a přelétl těsně nad hřebenem střechy jednoho srubu. Eb, který se přidržoval ze všech sil a visel pod vrtulníkem jako pytel, narazil tělem do stěny domku a byl nucen se pustit, jeho tělo dopadlo na zem a dvakrát se převalilo. Sank svými vrtulemi roztránil koruny tří březek a rozmetl jednu strážní věž, jejíž posádka stačila seskočit. Pak konečně nabral slušnou výšku a klidným letem se začal vzdalovat. Mířil směrem k západu.

"To Norton!" volala Lanita. "To ten ničema Norton!"

"Tomu nerozumím," divil se Eb.

"Máme přístroje, které dokážou ovládat roboty na dálku," řekla Lanita. "Úplně jsem zapomněla na to, že by se Norton mohl nějakého zmocnit. Kdybych to tušila, odpojila bych okruhy automatiky. Pak bychom stroj museli řídit ručně, ale zůstal by u nás."

"A co chce dělat s vrtulníkem, Lanito?"

"Chce si letět pro vejce."

"Musíme tedy pro něj..."

"Ano," odpověděla Lanita, "a to co nejrychleji. Norton sice neví, kde je vejce, ale jak jsi mi řekl, dopátral se toho, že jsem u vás. Co nejdříve obkličí vesnici a je možná našim štěstím, že Vatum vejce odnesl. Část Nortonových lidí určitě

pojede k podzemnímu centru. Pokud by vejce nenašel u nás, bude se chtít zmocnit Bortona. Zatím neví, že je můj druh mrtev, když to zjistí, určitě se zmocní detektoru. S detektorem už vejce snadno nalezne."

"Co tedy budeme dělat?"

"Já se vydám pro vejce, Ebe, a ty si vezmi několik spolehlivých mužů a vydej se k podzemnímu centru. Měla bych tam vlastně jet já, ale neumím jezdit na koni. Dám ti klíč, kterým se snadno dostaneš dovnitř, a silové pole už znáš. Tím smíš zneškodnit Nortona a jeho lidi. Ale prosím tě o jedno, nezabíjej už nikoho..." Lanita se na chvíli odmlčela. "Bude to sice znesvěcení hrobu, ale nic jiného nám nezbyvá. Z Bortonova těla vytáhneš malý přístroj, který nosil voperovaný poblíž srdce. Pak už Norton vejce nikdy nenajde."

"Rád bych tam, Lanito, jel, ale jsem náčelníkem Stipů. Mou povinností je zůstat tady. Musím stát v jejich čele a bránit svůj kmen proti nepříteli."

"Plně tě chápu, Ebe, ale dokážu tě zastoupit. Slibuji ti, že se jediný Klér nedostane přes hradby. A ty už víš, že k tomu mám prostředky..."

Eb šval koně dnem i nocí, přesto si cesta k podzemnímu centru vyžádala skoro dva dny. Z rovinaté stepi, v níž sídlili Stipové, vjela brzy zvířata nezvyklá na jiný terén do zalesněné oblasti, s četnými roklemi a skalisky, neschůdnými bažinami a mokřinami, kterým se často museli vyhýbat. Eb si nepříliš dobře zapamatoval cestu, kterou tenkrát kmen Stipů táhl, a nebyl s ním ani nikdo ze starších bojovníků. Cestovali čtyři a Eb bohužel s sebou nemohl vzít nikoho z těch, kteří jediní se tenkrát až k podzemnímu centru dostali. Všichni čtyři zradili a jediný, kdo mu zůstal věrný, Bun, zahynul. Největší spolehnutí bylo snad na Hogara, který byl nejodvážnější a nejobratnější v zacházení se zbraněmi, i když neměl tolik fyzických sil jako ostatní. Krom toho jel s Ebem obrovitý a dobrácký Thunk, který se před nedávnem tak osvědčil, a podsaditý Hyst, oba chlapíci ve věku kolem pětaticeti let. Thunk toho moc nenamluvil a trvalo zpravidla dost dlouho, než pochopil i jednoduché věci, pokud však dostal přidělenou nějakou práci a byl s to pochopit její význam, bylo na něj absolutní spolehnutí. Hystovi naproti tomu se jazyk nezastavil a byl by schopen přesvědčit i nepřítelů obléhajícího hradby vesnice, aby odtáhl, teď však, pod dusivým dojmem velkého pralesa, i on zmlkl a mlčky následoval svého vůdce.

Eb sám byl přesvědčen, že jejich mise je marná, musel však udělat maximum pro to, aby Nortonovy plány zhatil. Ebovi se příliš nechtělo z vesnice, které hrozil vpád nepřátelského vojska, a nevěřil tomu, že by Stipové byli schopni odrazit útok. Norton sám se nevyjádřil nijak určitě, co se týče vesnice Stipů a Klérům nebylo co věřit, Lanita se však zaručila, že vesnice Stipů zůstane ochráněna a Eb věděl, jakými prostředky vládne, věděl, že si s sebou vzala kufřík plný nejrůznějších předmětů, o jejich schopnostech a účinku se mohl jen dohadovat s ohledem na to, co dokázali Murak nebo Sank.

Konečně utmácení muži sjížděli z dlouhé stráně, která byla k nepoznání poničená padlými kmeny staletých stromů, ale Eb věděl, že dole nalezne ten tajemný objekt, který tenkrát před dvanácti lety tolik změnil jeho život.

Celou cestu co chvíli pohlížel s obavami vzhůru, zda nezahledne někde šustění vrtulek Sanka, který beze slova zradil a přešel k nepříteli, ale kromě několika dravců nekřížovalo oblohu žádné pohyblivé těleso.

Když stanuli u vchodu do podzemí a mohli konečně dát oddychnout koním, poznal Eb, že tudy od chvíle, kdy odvedl Lanitu z místa jejího věčného spánku, nikdo neprošel, a rozhodně tady nepřistál Sank. Dlouho dobu zkoumal půdu poznamenanou stopami zvěře, ale stopy přistávacích lyží Sanka tady nikde neviděl.

"Kams nás to zavedl, náčelníku?" ptal se tlumeným hlasem Thunk, kterému se vůbec nelíbilo dusno pod temnou klenbou pralesa. "Co má znamenat tahle díra do země? Nesídlí tady Kortyzgar?"

Představy Stipů o jejich bohovi byly neurčité. Poslední kouzelník, Ebar, dokázal dokonale zmást nitra svých oveček a dřív než ho zastihla smrt, rozvrátil dokonale jejich víru zpochybnutím všeho, Co vytvořily předcházející generace, to vše z nemístné zášti vůči Ebovi a jeho kovovým přátelům. Proto bůh Stipů přesídlil z vrcholů ohnivých hor dílem do temných lesů a dílem do podzemí, a tato štolá představám Stipů o polozapomenutém bohovi vyhovovala.

Eb zavrtěl hlavou.

"Odtud přišla Lanita," odpověděl. Tohle mohl prozradit, o vejci zatím nemohl hovořit. "Nechala tady velké poklady, které chtějí Klérové ukrást. Proto nám také odvedli Sanka."

"Fuj!" odplivl si Hyst. "Díky Kortyzgarovi, že je od té nečisté obludy pokoj."

Eb neměl velkou šanci vymýtít pověřivost u svých spoluobčanů, ale dokázal, aby vedle jeho přístrojů spokojeně žili, i když je nenáviděli, ale nepřekáželi si. Netušil však, jakou úlevu může způsobit to, že oba stroje zmizely. Napadlo ho, že zničení Muraka možná nebylo ani tak aktem zvůle vůči němu jako důsledkem podvědomého strachu z neznámého, což Murak i Sank reprezentovali. Výhody, které oba roboti do vesnice přinesli, byli lidé ochotni akceptovat. Samotné stroje však nikoli. Tím, co teď Hyst řekl, vyslovil vlastně názor celé vesnice a Eb, který se na chvíli hluboce zamyslel, pochopil, že se ve svých lidech možná trochu mýlil, a že se mýlil i sám v sobě. Vládl vlastně neomezeně, i když pořádal formální porady. Nikomu se nesnažil ublížit, ale přesto tresty, které několikrát vynesl, se mohly zdát být přísné. Teď už neměl Muraka ani Sanka, teď měl jen Lanitu, a vlastně nevěděl, kdy se znovu přízeň jeho věrných lidí obrátí proti němu. Ještě že je tady společný nepřítel, Klérové... Ty nenáviděli všichni.

"Zůstaňte tady," řekl Eb. "Půjdu dovnitř."

Řekl to úmyslně, aby se vyhnul trapným scénám, při nichž by všichni hledali výmluvy, proč nevstoupit do temného podzemí.

Hogar sebou trhl.

"Náčelníku, nenechám tě odejít do nebezpečí samotného. Jako stráž stačí Hyst a Thunk..."

Eb se na něj vděčně podíval a přikývl. Nečekal na reakci ostatních a ani se na ně nepodíval. Zapálil smolnou větev, Hogar si vzal druhou, odložili luky, které jim v podzemí nemohly být k ničemu, a ozbrojeni jen noži a lehkými sekýrkami se ponořili do temné nory.

Eb tuto cestu již znal, na Hogara však dolehla brzy strašlivá tíseň. Eb ho povzbuzoval a četl mu nápisy ze stěny, kterým sice sám nerozuměl, ale aspoň mu pomohly udržet konverzaci. Nechtěl připustit, aby se Hogar v náhlé panice dal na úprk, ale pak pochopil, že jeho druh by něčeho takového byl dalek. Právě tak, jak klidně přijel na koni vstříc třistačlenné armádě Klérů, s touž odvahou postupoval za svým náčelníkem. Eb litoval, že nemá elektrické světlo, ale jeho svítlna zůstala v útrobách Sanka.

Konečně dospěli ke dveřím, které přehrazovaly vchod do samotného centra této tajemné podzemní stavby. Klíč se houpal Ebovi na krku zavěšený na tenkém kovovém řetízku. Eb jej sňal a ještě jednou se na něj podíval. Nevěděl, co si má představovat pod tím tajemným slovem klíč, ale v ruce třmákal tenkou plastikovou destičku. Pochodně vrhaly na stěny rudé odlesky a světla bylo dost málo, a tak Eb musel štěrbinu, do níž měl klíč zasunout, nasahat téměř poslepu. Spáru našel těsně vedle čtvercového tlačítka, pomocí něhož se nedávno snažil dovolat Lanity. Zasunul destičku a čekal.

Pak cosi zaskřípalo a kolem se rozsvítilo ostré elektrické světlo. Eb i Hogar museli na chvíli přimhouřit oči. Ebovi se z té prudké záře zatočila hlava a když se podíval na svého druhu, trochu se usmál, protože pochopil, že Hogar, který toto světlo vidí poprvé, má touhu padnout na kolena v očekávání boha, který musí z těch tajemných dveří vyjít.

Nevyšel nikdo.

Eb šel svému druhovi příkladem a jako první vstoupil dovnitř; Hogar ho rozpačitě následoval. Dveře za nimi se sykotem zaklaply.

Oba ztuhli úžasem.

Hogar proto, že se poprvé ocitl v místech, které bylo určeno pro život lidí jiné civilizace, ale i on na místě pochopil, že to, co vidí, zjevně není v pořádku.

Eb si pamatoval toto místo jako vzor pořádku a dokonale organizovaného systému, kde každý předmět měl své pevné místo, kde mohl vidět skleněné přehradby mezi jednotlivými místnostmi a kde tajemné světlo vycházející z neviditelných zdrojů zahalovalo vše, předměty i osoby, modrým nádechem.

Nic z toho teď nenašel. Skleněné přehradby byly roztrženy a nohy obuté do přiléhavých mokasinů ucítily pod chodidly střepy. Někdo rozbil i malé pultíky, které kdysi Ebovi učarovaly svou pestrou hrou barevných světelek. Necitlivé ruce z nich vyrvaly elektrické kabely, které nyní trčely volně do vzduchu jako zpřetrhané cévy mrtvého zvířete. Nábytek kdosi zpracovával pečlivě, protože z něj zůstaly jen hromady beztvaré drti. Stěny byly polity jakousi krvavě červenou břečkou, o níž si Eb původně myslel, že je to krev. Dokonce se mu zdálo, že jsou z té barvy vytvořeny nápisy, ale nebyl schopen rozpoznat jediné písmeno. V té zmeti trosek mu chyběla jen mrtvá lidská těla, protože podobně to vypadalo ve vesnicích v jeho době po vpádu loupeživých hord. Jenže mrtvolý žádné neviděl.

Ničemu nerozuměl. Pochopil, že ho Norton předstihl a že vrtulník vyhlížel marně, ostatně mohl letět pohodlně zcela jinou cestou. Byl bláhový, když si myslel, že tohoto místa dostihne dřív. Norton byl člověk jiného světa...

"Ne, tady už jsme zbyteční, Ebe," zakňoural Hogar, na něhož toto prostředí mělo zjevně zhoubný vliv. "Pojďme pryč."

"Ne, Hogare, nemůžeme. Přišli jsme si pro detektor a bez něj se nevrátím. Jinak ztratí vše, co jsem dvanáct let dělal, smysl."

"Co je to detektor?" zeptal se nevinně Hogar a Eb, který podvědomě cítil, jaký by to mohlo mít smysl a jaký by ten předmět mohl mít účel, mohl jen odpovědět, že se jedná o důležitý kultovní předmět. Vytušil, že s tím se Hogar spokojí nejspíš.

Vchod do podzemní krypty byl neporušen a Eb jej snadno rukama zvedl. Sestoupili po několika schodech a ocitli se tam, kde Lanita a Borton, ale kdysi i Norton a ti, které už nepoznali, spali svůj věčný sen.

Sedm kójí bylo prázdných, v jedné ležela mumie. Hogar se zachvěl.

"Vydrž, hochu," řekl Eb. "Ani mně není dobře. Ten detektor není nikde jinde než uvnitř té mrtvolky..."

"Měli bychom ho pohřbít..." zamumlal Hogar.

"Ne, Lanita si přeje, aby jeho hrob byl tady. Ale něco si s sebou nesmí vzít."

Chvilí se mořil s patentním uzávěrem víka, to nakonec odskočilo. Díval se přímo do prázdných očí Bortonovy lebky. Tělo bylo ještě potažené kůží a vyschlými svaly. Eb sáhl po noži. Pak pochopil, že hrud' mrtvolky je otevřená. Zaklel.

"Ten ničema nás předešel..."

"Jaký ničema?"

"Norton, velitel Klérů..."

"Ovšem, předešel jsem vás," ozvalo se náhle za nimi.

Eb se bleskově obrátil, a v jeho ruce se objevila ta tajemná lehká zbraň, kterou mu svěřila Lanita. Chtěl stisknout spoušť, ale marně hledal svého nepřitele.

"Nu, hledej pečlivěji, divochu," slyšel jeho smích. Zvuk přicházel seshora. Nedbaje nebezpečí vyběhl po schodišti a bez míření stiskl spoušť a přejel ohnivým paprskem polovinu svého zorného pole. Ani tam však nikdo nebyl.

Kdosi se smál.

A Eb pochopil, že hlas vychází z malé obrazovky, na níž se promítala zdivočelá tvář. K velkému Ebově údivu to však nebyl Nortonův obličej. Ty široce rozšířené oči, zarostlá brada a nízké čelo s velkým krvavým šrámem patřily náčelníkovi Klérů, samotnému Rudarovi.

"Že neuhodneš, odkud s tebou hovořím, drahý příteli," pokračoval ten člověk, a Eb věděl, že může být i několik set kilometrů daleko.

"Vidím tě Rudare, a má duše nebude mít klid, dokud tě nedostanu."

"To půjde opravdu velmi těžko," řekl ironicky Rudar. "Mám dojem, že mě vidíš naposledy. Můj přítel Norton mi prozradil, že ta podzemní pevnost co nejdříve vyletí do vzduchu. Nevím, odkud to ví, ale jsem navyklý mu věřit. Věděl jsem, že se tam vrátíš, a proto jsme ti nastavili takovou malou pastičku. Pravda, zahyneš o několik dní později než tvůj

kmen, který je již teď poražen."

"Co se děje, co se tam venku stalo?" nezdržel se Eb výkřiku zděšení a maně si připomněl Dvinu. Pokud dobyli vesnici, a Rudarova tvář to naznačovala...

"Co jsi udělal s Dvinou, ty neřáde?"

"Nevím, kdo je to Dvina, ale jistě se brzy stane mou otrokyní," smál se Rudar. "Ještě málo znáš lidi, náčelníku. Nevěřil bys, kolik tvých věrných se připojilo k nám. Také jedna mladá hezká žena, Norton jí říká Lanito..."

"Nevěřím ti!" vykřikl Eb. "Lanita by nás nezdadila!"

Rudar se jizlivě usmál.

"Máš čtyři dny času. Přeji ti tam dole příjemnou zábavu, velký náčelníku."

"Počkej, ty satane!" vykřikl Eb, ale obrazovka už pohasla. Déšť nadávek padal na hlavu už nepřítomného Rudara.

Potom se Eb vzpamatoval a vyběhl. Když však spatřil obdélník dveří, matně se rýsující v betonové stěně, a vsunul klíč do zámku, celá masa se ani nepohnula.

Dvě hodiny se snažil otevřít dveře podobným způsobem jako tenkrát, když probudil podruhé Lanitu, ale jeho úsilí skončilo tím, že ulomil špičku nože.

Pak klesl na podlahu a sedl si vedle Hogara, který už dlouho nezakrytě vzlykal s rukama v dlaních.

Nemrzelo ho, že je uzavřen v podzemní prostoře, nebylo mu líto, že by měl brzy zahynout, neprojevoval nervozitu z toho, že nevěděl, jaký osud potkal jeho Dvinu, ale cítil strašlivé roztrpčení nad tím, že ho zradila ta žena, pro niž vykonával dlouhou dobu ty nejvěrnější služby.

9.

Snad už po desáté prohledávali Eb s Hogarem podzemní kryptu do poslední pídě. Prosahali stěny a všechny otvory, které v nich našli, otevřeli všechny poklapy, povolili každý šroub, dokud se nepodařilo Ebovi zlomit šroubovák jako zárazem nalezený ve zmrzlých troleích. Bez naděje na úspěch prohlížel rozbité přístroje uprostřed haly a ač věděl, že se svými znalostmi je nikdy nemůže uvést do chodu, hrál si s nimi, jen aby zabíjel čas. Objevíli skladiště potravin a i když Eb křičel rameny nad podivnými kulatými krabicemi z kovu, neboť nikdy neviděl konzervy, dokázali se nasycit kostkami pemikanu, které sice chutnaly nevábne, ale hlad dokáže zázraky. Vodu neobjevili, ale lednice poskytovala dostatečné množství namraženého ledu. Bylo to rozumnější než pokoušet se pít z těch četných lahviček, které našli v malé skříňce. Hogar jednu z nich vzal do ruky a v domněnku, že se jedná o vodu, se mu podařilo odšroubovat její víko. Jen šťastnou náhodou a díky neobratnosti při manipulaci s lahví - podobný předmět neměl nikdy předtím v ruce -, mu láhev upadla a rozbila se. Oba dva s úžasem hleděli na to, jak bezbarvá kapalina leptá kovovou podlahu a přitom vzniká odporný štiplavý dým. Eb potom vyluštil na štítku láhve slova kyselina sírová.

Podlehli klamně naději, že by mu podobná kapalina pomohla rozpustit ty nesmírně silné dveře a pokusil se rozbít další dvě láhve tak, aby jejich obsah stékal po stěně, systematicky kyselinu stříkal na zeď, až mu pár kapek ulpělo na kůži a on ucítil palčivou bolest. Od té chvíle dal chemikáliím pokoj, nehledě k tomu, že už další láhve s kyselinou nenašel a jiné s podobnými štítky, ale odlišnými nápisy, raději nezkoušel.

Chvilíkem se dostavoval neklidný přerušovaný spánek, organismus nenavvyklý na absolutní ticho i přes velkou únavu se nedokázal přizpůsobit nezvyklému prostředí, oba se co chvíli budili a jen těžko znovu upadali do neklidných snů.

"Pověz mi, náčelníku, kam jsme se to vlastně dostali?"

V Hogarově hlase cítil Eb hořkost a měl vůči mrtvolu jsme před chvílí našli, odsud pochází i Norton, toho už také znáš. Já nevím, co je to za lidi, ale vím jistě, že to nejsou bohové. Žádní bohové by se nedokázali chovat tak jako oni.

Spali tady dlouhá léta, ale jak a proč, to nevím. Určitě pocházejí z nějaké daleké země, protože mají s sebou věci, které jsem nikdy předtím neviděl."

Hogar se dál nevyptával. Seděl s nohama přitáženými k bradě, rukama objímal kolena. Jen zbraně měl pořád po ruce. A tu si Eb vzpomněl na to, že mu Lanita dala s sebou zbraň, kterou měl zneškodnit Nortona. Nevěřil tomu, byl přesvědčen, že taková zbraň nemůže ochromit, ale musí zabít, a tak vytáhl ten tenký váleček z kapsy a pohrával si s ním. Když zamířil na protější stěnu a stiskl spoušť, uviděl jen oslňující paprsek, který pročísl pološero a roztrávil se o plastickou stěnu.

Vyskočil a šel se podívat na místo, po němž přešel oslňující bod. Nebylo tam ani škrábnutí. Vztekla se rozmáchl a mrštil zbraní o stěnu. Spustila a světelný paprsek nazdařbůh, protáhl místnost ve výšce lidských obličejů. Proud záření zasáhl Eba i Hogara. Oba upadli v bezvědomí k zemi.

Když Eb Yrad otevřel oči, spatřil nad sebou zelenou klenbu korun urostlých listnáčů. Kolem cítil vlhké přitížení a jeho nos nasál pach podzemního lesa. Připadal si jako omámený a pomalu vstal, hlava se mu točila a musel se opřít o betonovou stěnu.

Pak si připomněl poslední události, upamatoval se na to, jak spolu se třemi muži přijel na koních až k samému podzemnímu centru a pochopil, že ta stěna, o níž se opírá, není určitě přirozenou skalou. Během toho podivného těžkého spánku se záhadně dostal ven z té těsně uzavřené prostory, v níž měl podle Rudarových slov čekat na smrt. Nechápal, jak se dostal ven, a ničemu nerozuměl ani Hogar, který se probudil z mdlob o něco později. O kus dál spatřili vchod, kterým pronikli dovnitř. Thunk s Hystem už tu nebyl a Eb si dokázal docela dobře představit, jak po jedné nebo dvou hodinách čekání oba prchli v panické hrůze s tím, že se na toto ďáblem prokleté místo už nikdy nevrátí. Zmizeli i koně, a to nejen Thunkův a Hystův. Hogar se chvíli rozhlížel a pak našel na kmeni jednoho ze staletých stromů zvláštním způsobem zkřížené dvě drobné větvičky.

Hyst a Thunk tady nechali znamení, ale to jen naznačovalo, co už oba tušili.

"Musíme zpátky, Hogare, třeba i pěšky. Naši nás potřebují."

Hogar jen mlčky přikyvoval. Teď už to byl zase ten správný Hogar, mlčící mladý muž, ochotný vždy podat pomocnou ruku

či vybojovat spravedlivý zápas.

"Půjdem, náčelníku."

Klopýtali přes padlé kmeny, prodírali se hustým mlázím, brodili se bažinami. Postupovali jinou cestou než kterou sem přijeli na koních, nemuseli dělat ty velké okliky, mohli překračovat i hluboké rokliny a Eb byl veden neomylným smyslem pro orientaci, jednou z mnoha schopností, kterou získal díky vejci. Postupovali přesně na severovýchod a neustali ani v noci, když se na nebi rozsvítily hvězdy. Eb sice věděl, že ty hvězdy vypadají jinak než mu říkalo vejce, ale věděl, že musí na obloze být hvězda, která nikdy nezmění své místo, a za dlouhých temných nocí takovou hvězdu snadno objevil. Tak věděl vždycky, kterým směrem je sever, marně však umění učil své spolubojovníky.

Pochopil, že dělal chybu, když se snažil přenášet své vědomosti dospělým, měl se věnovat dětem a dospívajícím, ale Eb tenkrát zatrpkl a nechával si informace pro sebe. Před Hogarem teď vypadal jako mocný kouzelník, který trefí i potmě, a přitom to bylo tak prosté. Ale Hogar už překročil věk, v němž se mohl snadno učit novým věcem, zůstal sevřen světem Stipů a nemohl nikdy proniknout do světa, který znal Eb.

Když svítalo, věděl Eb, že se blíží ke kraji lesa, a tu uslyšeli koňské zarehtání. Ve chvíli, kdy se rudá zora vyhoupla nad zamlžený obzor, zahlédli siluetu koně, a když přišli blíž, viděli, že vedle smutně hledícího zvířete leží nehybné lidské tělo. Když Hysta vzkřísili, v jeho pohublé tváři se objevil sveřepý výraz děsu. Hyst začal podivně kvílet, ječel, mumlal nesrozumitelné skřeky, snažil se zvednout a prchnout pryč. Svě druhy nepoznával a dalo dost práce, než ho společně přemohli a spoutali. Přesto sebou Hyst stále nepřičetně cukal a snažil se zpřetrhat pouta, a neustal ani ve chvíli, kdy by uvažující člověk dávno rozpoznal marnost svého počínání.

Věděli, že Hysta posedl zlý duch, tak tomu aspoň říkal Hogar. Eb měl jakési tušení o psychických chorobách, neměl však tušení, co na Hysta zapůsobilo tak děsivým dojmem, zda to, že je úplně osamělý v hustém lese či setkání s nějakou neznámou obludou nebo člověkem z jiného světa. Chtěli najít ještě Thunka, který nemohl být daleko. Naložili Hysta napříč přes koně a vedli zvíře za sebou, tu a tam objevili v bahnitě půdě otisk koňského kopyta, pak se však Hogar probořil po pás do bažiny a Eb měl co dělat, aby ho vytáhl. Když se podívali mlhavým závojem, spatřili uprostřed nekonečné bažiny malý ostrůvek a na něm koňskou mršinu, na níž hodovali havrani. Eb chvíli postál smutně u té nekonečné pláně, protože pochopil, že Thunka a další dva koně zřejmě nikdo neuvidí.

K večeru se dostali ven z lesa a odpočinuli si, Hysta však museli nechat svázaného. Neměli co jíst, ale nebyl čas lovit, museli spěchat za svými, a do vesnice to bylo dobře dvanáct hodin rychlé chůze, přesto si však museli odpočinout. Spali klidným a tvrdým spánkem, ani nepostavili stráž, měli však štěstí, protože žádný dravec neprojevil touhu udělat si z nich snídani.

Když slunce překonalo víc než polovinu své denní dráhy, Eb i Hogar už poznávali krajinu, kterou se ubírali. Věděli, že za nejbližším návrším je jejich vesnice a Eb si s úzkostí v duši představil, že za chvíli uvidí jen žalostnou spáleninu.

Pohled k obloze a slabý sloup dýmu ho ujistil o tom, že obrázek, který spatří, bude příliš krutý pro jejich oči. Ušli dalších dvě stě metrů a uslyšeli jakýsi podivný ryk, který musel vycházet z lidských hrdel.

"Klérové hodují na tělech našich bratří," zaťal zuby Hogar, vzal do ruky nůž, který odebral Hystovi, a chtěl se prakticky s prázdnými rukama vrhnout vstříc jisté smrti. Eb ho zadržel. Pomalu se plížili za nízkým křovím a konečně ze vzdálenosti necelého půl kilometru spatřili bojiště.

Hořela jen jedna strážní věž, jinak hradby byly nedotčeny. Na palisádu dotíral houf ozbrojenců, jemuž zevnitř statečně čelili hrdinní obránci.

Podle počtu povalujících se mrtvol Eb pochopil, že obléhání trvá přinejmenším od rána. Spatřil, jak zpoza hradeb šlehají podivné blesky a uvědomil si, že to jsou tytéž záblesky, jaké vydávala ona tajemná zbraň, kterou ho vybavila Lanka.

"Hurá!" vykřikl Hogar. "Jdeme jím na pomoc."

"Zbláznil ses?" stáhl Eb Hogara zpět. "Dostali by nás, nikdy bychom se neprobojovali. Tuhle bitvu musí zatím Stipové vybojovat bez nás. Klérové se usadí kolem, v noci se probijeme jejich řadami ke svým. Podívej, už se stahují."

Klérové brzy poznali, že čelním atakem proti dobře ozbrojeným obráncům nic nezískají. Skutečně se rozložili ve vzdálenosti, kam už nedolétly stípské šípy, i když Eb si byl jist, že zázračné světelné střely by je zasáhly i na tuto vzdálenost. Střelba zpoza hradeb však ustala. Obránci cosi křičeli, ale na tu vzdálenost jim nebylo rozumět.

Leželi uschováni za křovím, pak se však probral k vědomí Hyst a začal kvílet. Věděli, že se musejí rychle stáhnout, pokud nechtějí, aby je šílený Hyst prozradil.

Eba cosi napadlo a tak vedl koně úmyslně směrem k řece, až dorazili k místu, kde se v mělké roklí cosi lesklo. S pohnutím v srdci poznal Eb trosky Muraka, kterého už nic v tomto světle nemohlo vyléčit.

Hogar chtěl jít blíž, ale Eb ho zadržel.

"Nechod' tam, je to smrt."

"Ale tam se něco hýbe!" podotkl Hogar.

Jeho bystrý zrak se nemýlil. Nedaleko Murakova polámaného těla ležela na zemi na břiše lidská postava a bylo vidět, že ten člověk se snaží plazit se vzhůru do svahu.

Eb si v první chvíli myslel, že je to Bun, když však nehledě na nebezpečí přišli blíž, spatřil, že Bunovo tělo ohlodané šelmami leží stále pod vrakem Muraka. Ten člověk však ležel asi o dvacet metrů dál a právě sklouzl zpátky o dva metry, přesně o vzdálenost, o níž se tak pracně vydrápal vzhůru.

Nedaleko se povalovalo několik zvířecích mršin, poznali vlky a supy. Smrt tedy kosila i zvířata.

Slezli dolů a obrátili nešťastníka na záda. Nebránil se. Přesto, že hleděli do zcela bezvlasé a bezvousé tváře, jež byla strašlivě napuchlá a dívala se na ně slepými očima, poznali Vatuma.

Odvlekli ho z dosahu nebezpečného záření, jež unikalo z Murakových vnitřností. Vatum ještě žil, ale nebylo mu už pomoci. Kde se toulal těch několik dní, nevěděli. A už vůbec netušili, proč se vrátil na místo, kde našel svou smrt. Ještě stále byl při vědomí.

"Eb," zašeptala bezzubá krvácející ústa. "Eb Yrad, velký náčelník." Snad chtěl do těch slov dát pohrdání, chtěl do nich vložit svou zášť vůči Ebovi, ale vyslovil je jen s nezměrným žalem.

"Vatume, proč jsi neposlechl Lanitu, proč ses nenechal léčit, mohl jsi žít."

Vatum nevnímal, co Eb říká.

"Vejde... tady... v mošně..."

Slova se proměnila v nesrozumitelné mumlání.

Eb otevřel mošnu a s nesmírným údivem z ní vytáhl vejce, které, jak spatřil, nedoznalo nejmenší úhony.

Chtěl projevit Vatumovi svou vděčnost, když se však podíval do jeho zmučené tváře, poznal, že s ním už nikdo nikdy nepromluví.

"Zatracený život," procedil skrz zuby. "Všichni ti mrtví, Hogare, zemřeli kvůli tomuto vejci. Je to mor, je to smrt, je to ďábel, kterého kdosi propašoval do našeho středu. Už s ním nechci mít nic společného. Nenávidím je!"

Rozmáchl se.

Ruka však bezvládně klesla.

Krajinu prozářil oslňující záblesk, tisíckrát jasnější než ten největší blesk za nejsilnější bouřky. Donutil je zavřít oči, a přesto pronikal i pevně sevřenými víčky. Eb i Hogar se reflexivně přitiskli k zemi a zakryli si oči i hlavu. Po chvíli jako by se rozhostila krajinou úplná tma, ale to jen oči zúžené tím neskutečným světlem se nedokázaly hned přizpůsobit normální intenzitě světelného záření.

"Tam!" řekl Hogar. Eb se podíval tím směrem a užasl.

Ohnivá koule, zjevně o velkém průměru, podobná žhoucí lávě, pomalu, nesmírně pomalu stoupala k obloze, zvolna hasla a zvedala gigantický sloup dýmu a prachu, až se proměnila v nestvůrný útvar podobný obrovskému hříbu.

Pak je cosi neviditelného smetlo a srazilo do rokle, a jejich uši zalehly gigantickým hřmotem, proti němuž neochránilo vůbec nic.

Eb Yrad věděl, že k tomu nesmírnému výbuchu došlo ve směru, z něhož, právě dorazili, a byl si jist, že podzemní centrum už neexistuje.

Nevěděl, co to všechno znamená, a jak tak ležel bezmocně na zemi a chránil se před zhoubným vlivem běsnících živlů, pochopil, že pod sebou téměř drtí vejce a jeho mozek byl náhle zasycen stovkami informací, a Eb náhle věděl dost na to, aby pochopil, že jeho národ je nyní smrtelně ohrožen. Nebezpečí ze strany Klérů bylo proti tomu, co jim hrozilo z té podivné žhnoucí koule, zcela nicotné.

A Eba jen trošičku uklidnilo, když si uvědomil, že vítr vane tak, aby radioaktivní zplodiny dopadaly přesně na opačnou stranu. Nevěděl však, kdy se obrátí vítr, ale i to mu vejce řeklo. Za dva dny musí být jejich kmen z tohoto místa nejméně sto kilometrů daleko.

"Jdeme, Hogare," řekl.

Když se vydrápali z rokle, viděli, že uhasl i Hystův život. Hyst se před výbuchem jaderné bomby pochopitelně nemohl kryt.

10.

Slunce se zvedlo z krvavé náruče červánků a Stipové viděli, že dorazili k velké vodní ploše.

Pochodovali celou noc, celý den a celou noc, brázдили nekonečnou pláň svými kroky a zanechávali za sebou krutou stopu poznamenanou desítkou raněných, kteří nemohli dál a které už neměl kdo nést. Děti už neplakaly, jen žalostně visely v rancích na zádech svých matek, muži jen těžce drželi zbraně a vlekli za sebou na svlacích skromný majetek, kterého se nebyli ochotni vzdát, přestože je Eb nabádal k tomu, aby zahodili vše, co nepotřebují k životu. I výrostci, za normálních okolností bujní a neposední, zanechali svých lumpáren a dychtivě očekávali okamžik, kdy dá náčelník povel k odpočinku. Neměli jediného koně. Část stáda odvěkli Klérové a část povraždili. Smutný průvod doprovázelo jen několik psů a z úctyhodné vzdálenosti sledovalo několik šakalů. Supi posedávající kolem jejich trasy rovněž nebyli předzvěstí šťastné budoucnosti.

Když Eb Yrad s Hogarem dorazili do vesnice, našli ji v největším zmatku, Klérové zděšení gigantickým výbuchem vzali nohy na ramena ihned poté, co se přestala otřásat země, a Stipové je nepronásledovali. Pro Stipy byl v tu chvíli vlastně výbuch štěstím, protože jejich hradby už přestávaly odolávat. Na bojišti zůstalo ležet jen několik desítek omráčených Klérů - zbraně, které přinesla Lanita, nezabíjely.

Lanitu Eb nenašel. Nikdo nevěděl, kam zmizela, jen stráž vypovídala o tom, že se uprostřed noci snesl nad vesnici Sank. To, že se všichni báli v tu chvíli jen vystrčit nos, to už si Eb musel domyslet sám. Lanita odešla s Nortonem, v tom jediném Rudar nelhal, ale Eb nevěděl, zda dobrovolně či zda ji Norton odvěkl násilím. Měli teď oba detektory, ale Eb měl vejce. Věděl, že ho vždy najdou, ale byl pevně rozhodnut, že vejce už nevydá.

Dvě hodiny přesvědčoval svůj kmen o tom, že musí opustit svá loviště v pláních Usmaku a odejít co nejrychleji daleko na severovýchod. Ale ani líčení hrůz, které budou následovat, ani příklad Kruolův a Tursův, ani detailní popis Vatumovy smrti nepřesvědčily třetinu kmene o tom, že by jim hrozilo skutečné nebezpečí. Zahnali Kléry, a byli spokojeni.

Eb tedy odešel s těmi, co sami chtěli, a když se naposledy podíval z dálky na hradby jejich vsi, už věděl, že ji vidí naposledy, právě tak jako ty, kteří tam zůstali.

"Kudy dál?" zeptal se Hogar, věrně kráčející po boku svého náčelníka. Dvina, opírající se o Ebovo rameno tak ztěžka, že ten ji prakticky nesl, se zhroutila k zemi.

Eb zvedl ruku:

"Odpočinek," řekl ztěžka. Nebylo mu zjevně po chuti, že musí zastavit tak blízko epicentra, ale lidé už zjevně dál nemohli. Přesto si byl jist jednou věcí, kterou Stipové nechápali.

Brzy se otočí vítr, začne vát od jihozápadu. A vítr s sebou přinese radioaktivní spad. Musejí se dostat mnohem dál, aspoň o padesát kilometrů dál, do hor, musejí najít jeskyně, musejí se ukrýt hluboko pod zem.

"Jak víš, Ebe, že dešť a vítr přinesou smrt?" ptal se Hogar.

Eb pozvedl Dvinu a podložil jí hlavu bandalírem. Neprobudila se. A tu ucítil jakýsi podivný závan volnosti, něco ho přestalo tížít. Spadla z něj ta podivná blokáda, která ho tak dlouho nutila některé věci před svými lidmi tajit.

"Teď už ti to mohu říct, mohu vám to říct všem," řekl Eb, ale skoro nikdo ho neposlouchal. Měli bychom postavit stráž, blesklo mu hlavou, ale nikdo už nebyl schopen střežit. Všichni spali.

"Mám tady to vejce, které mi dal Vatum. On jen vrátil to, co uloupil. Nevěděl, co mi bere, jistě si myslel, že ukrývám nějaký poklad. Určitě byl zklamán, když našel jen obyčejné vejce a jistě je chtěl zahodit. Měli jsme štěstí, že to neudělal. Jistě si s ním promluvílo."

"Copak vejce mluví?" divil se Hogar.

"Není to obyčejné vejce, je to dar bohů. Je to dar Lanity a Bortona. Borton už zemřel. O Lanitě zatím nic nevíme, škoda... Vyprávím si s tím vejcem už dlouhé roky. Když je přiložím k hlavě, slyším, co potřebuji. Ptal jsem se ho, jaké bude počasí v příštích dnech. Co se týče počasí, se nikdy nezmýlilo. Vzpomeň si, kolikrát jsme odložili loveckou výpravu, kolikrát jsme zůstali doma a přišly vichry, nepohoda nebo bouře. Vítr se obrátí dnes v noci, a zplodiny výbuchu, které zatím padaly směrem na západ, se dostanou k nám. Ten popel, který bude padat z nebes, s sebou ponese smrt. Smrt, před kterou nás může ochránit jen Lanita. Vzpomeň si na Kruola a Turse. Byli ozáření troskami Muraka, a Lanita je zachránila. Vatum odmítl její dobrodiní. Taková smrt by nás čekala všechny, před tím popelem není záchrany. Musíme zalézt jako krčci do země a čekat."

"A co Klérové, ti nás nebudou pronásledovat?"

"Bůh ví, co s nimi bude. Pěkně jsme s nimi zatočili, jen co je pravda. Norton jim jistě poradil, že mají zmizet. Určitě měli někde poblíž koně, my jsme neměli čas je hledat. Snad jedou i po naší stopě, ale spíš ne, určitě mají strach z našich zbraní."

"A kudy dál, Ebe, tady před námi je voda..."

"Myslel jsem si, že si uděláme vory, ale nemáme na to čas. I když jsou lidé unavení, musíme jezero obejít. Na severním konci jezera se zvedají první skály, tam najdeme úkryt. Zbývá nám ještě asi dvacet hodin cesty. Zvedneme se, až bude slunce na své dráze nejvyšší, a pak znovu půjdeme celé odpoledne a celou noc."

"Ebe, odkud víš, že se za jezerem zvedají hory, tys tady někdy byl?"

"Ne, nebyl... Ale vím to, vejce mi ukázalo mapu."

"Mapu?"

"Mapu... To je takový obrázek krajiny, trochu zmenšený, podívej... Podívej."

Vzal klacík a začal malovat do písku. "Tady jsme teď my a tady, kus zpátky, je naše vesnice... Tohle je řeka."

Nezdálo se, že by Hogar dobře chápal, ale přikyvoval hlavou.

Když Eb dokončil nákres, zjistil, že Hogar už také usnul. Pochopil, že on nesmí spát. Vzal si do ruky lehkou Lanitinu zbraň, vstal a začal obcházet tábořiště. Nic podezřelého neviděl. Když se podíval směrem, odkud přišli, neviděl už žádný dým. Prales, který jim po dvě noci osvětloval cestu, buď už dohořel, nebo se od něj vzdálili tak daleko, že dým už nebyl vidět. Lidé leželi na mírném svahu tak, jak se svalili k zemi. Eb je pomalu přepočítával. Z víc než tři set osob - přesnou evidenci také neměl, zbyla nyní pouhá stovka. Třicet bojeschopných mužů, pětatřicet žen, zbytek děti. Nebyl tu jediný stařec, jediná stará žena. Tak těžký pochod mohli přežít jen zdraví a silní.

Eb se pokusil dohlédnout na druhý břeh jezera, ale nebyl sám schopen docenit měřítko mapy. Jezero bylo tak veliké, že druhého břehu nedohlédl, tím spíše, že nad hladinou se stále zvedal mlhavý opar.

Eb by rád ulovil nějakou zvěř, protože věděl, že brzy únavu z nevyspání vystřídá hlad, a hladoví lidé nikam nedojdou. Pláž však byla mrtvá a tichá, nikde se nic ani nepohnulo, pouze hmyz rejdl dál kolem, jako by se se světem nic nestalo. Zamířil na supa sedícího na uschlém stromě, na nejvyšší větví. Velký pták klesl tiše k zemi. Potěžkal v ruce zbraň. Tichá, a úžasně účinná. Zachránila Stípům životy, ochránila je před otroctvím. Těsně před tím, než Norton unesl Lanitu, předala jim ta statečná žena desítku těchto paprskometů, které v řadách Klérů způsobily dokonalý zmatek. Oštěpem dorazil Eb velkého ptáka, vzal do ruky nůž a vyvrhl jej. Ač to byla potrava odporná, přece jen to bylo maso, které může nasytit když nikoho jiného, tak aspoň děti. Ulomil velkou větev a pokusil se ji nalámat na třísky, houževnatý materiál se však bránil. Vytáhl z pochvy nůž. Těžko říct, jak se to mohlo stát, sám Eb to přičítal únavě, ale čepel bronzového nože náhle zajela do dlaně levé ruky. Eb zahodil nůž a zaklel. Rána nebyla velká, ale dost krvácela a určitě mu v příštích dnech znepříjemní život. Chtěl jít ke břehu a ránu si vymýt, ale náhle strnul a pozorně se zahleděl na dosud nehybnou hladinu.

Ve vlnách cosi plesklo a Eb užasl, protože se nad hladinou pomalu vynořovala velká černá šedá hmota, lesklá a zdánlivě slizká. Vypadalo to jako hřbet hada, nebo spíš ploutev gigantické ryby, celý ten pohyb byl úžasně plynulý a majestátní, a vlny, které onen tajemný tvor zvedl, pomalu dorazily na břeh a smáčely ty, kteří leželi nejniž. Nikdo se však neprobudil. A Eb dostal strach z toho, že to tajemné zvíře, z něhož neviděl nic víc než pouhý kus hřbetu, vyleze na břeh a bude si chtít pochutnat na jeho bojovnících, kteří nic zlého netušíce spí svůj možná poslední spánek. Così jako gigantický ocas sebou prudce mrsklo a celý ten ladný pohyb byl přerušen tím, jak se zvíře náhle ponořilo a zvedlo malý gejzír. Eb držel v ruce vejce.

"Jak je to možné?" podivil se nahlas, když viděl krůpěje krve stékající do písku z jeho dlaně. Nechápal, jak se to mohlo stát, vždyť vejce ho zatím vždy ochránilo před jakýmkoli úrazem, zejména tehdy, když je měl tak blízko sebe. "Pověz, co se s tebou stalo?" zašeptal Eb. Měl strach, že vejce onemocnělo, že mu něco udělal Vatum, nebo, což by mohlo být horší, že s vejcem něco udělali Norton či Lanita.

Musí je vyzkoušet, rychle je musí vyzkoušet...

"Co je to za potvoru, pověz?" ptal se nahlas, i když věděl, že s vejcem se dá komunikovat i potichu. Vejce však mlčelo, a Eb věděl, že i ono bývá unaveno. Někdy bylo náladové, nechťelo odpovídat, jindy jen sršelo informacemi.

Ale teď mlčelo. Eba přepadla hrůza...

A tu kapka krve z jeho poraněné dlaně, jen malá krůpěj, pozvolna stekla a dopadla přímo na matně bílou skořápku. Eb ji chtěl setřít, protože se mu nelíbilo, že vejce poskvínil vlastní krví, ale už se k tomu nedostal.

Málem vejce upustil.

Ve chvíli, kdy se dotkla krev jeho povrchu, vejce jako by ožilo. Dosud bílá skořápka náhle prudce zrudla, až s ní kapka splynula, pak se na místě, kde krev ulpěla, vytvořila bílá skvrna, která se pozvolna začala rozšiřovat, až asi po půl minutě bylo vejce úplně bílé.

A tu se náhle do Ebovy hlavy začaly hrnout informace jedna po druhé, Eb se dovídal i to, na co se vůbec neptal, dověděl se vše o tom, jaká zvířata žijí v tomto jezeře, o četných mutacích, které v posledních tisíciletích faunu jezera postihly, a nakonec měl před sebou jasný obrázek gigantické ryby, která mu právě ukázala svůj hřbet, ale nestačila ukázat ani své zuby, ani své schopnosti.

Ebův obzor se v jediné minutě prudce rozšířil, a on pochopil, že se tak nestalo zcela náhodou, a tak neváhal a nechal skápnout na skořápku další kapku. Pak další a další.

Tok informací stále upřesňoval jeho útržkovité znalosti, a Eb, lačný vědět vše, krmil vejce dále svou krví, až zcela zapomněl na to, že chtěl střežit ležení, zapomněl na to, že chtěl rozdělat oheň a připravit chudý pokrm z masa starého supa. A tu pochopil, že doposud věděl jen málo, a že jistě jen náhoda mu přihrála do ruky způsob, jakým donutit vejce, aby předávalo informace v neomezeném množství.

Neděsil ho způsob, jakým se informací dopídl. Pohled na krev byl zcela všední, a skoro ho mrzelo, když se rána stáhla a krev přestala vytékat.

Pak konečně zvedl oči k obloze a strnul. Slunce stálo téměř nad hlavou, byl čas probudit Stipy a kráčet dál, ale pak Eb viděl, že se počasí začíná měnit. Velký černý mrak, který se přiválil od západu, už začínal ukrajovat ze slunečního kotouče, a prudký víchř rval listí ze stromů a lámal větve.

Bylo to poprvé, kdy vejce, co se týče předpovědi počasí, zklamalo.

"Vstávejte!" vykřikl Eb.

Nikdo se ani nepohnul

Běhal od jednoho k druhému, cloumal s nimi, do mužů kopal, až se někteří probrali a pomáhali mu probudit ostatní.

Všichni viděli, jaká nepohoda se řítí, ale nikoho kromě Eba neděsilo to, že bouře se žene od západu.

"Musíme se ukrýt!" křičel Eb. "Ten mrak, to je smrt! Tady nedaleko je malá jeskyně. Musíme se tam dostat co nejrychleji. Máme na to jen pár minut. Kdo se opozdí, zahyne."

Někteří remcali, protestovali, ale protože šli s náčelníkem dobrovolně, nakonec ho poslechli.

Byl to žalostný pohled na vlekoucí se lidi jen stěží se držící na nohou v prudkém větru, a Eb doufal, že za každou dunou už se vynoří spásný otvor do země, a po chvíli začal pochybovat o tom, že ho vejce informovalo přesně.

Když se už téměř setmělo, uviděl několik velkých balvanů nedaleko jezera a kolem stovky úplně holých kmenů stromů, z nichž větve i listy servala nějaká záhadná síla.

Vstup do jeskyně byl zpola zavalen balvany, z posledních sil je odtáhli. Ukázalo se, že do skály ústí dvě chodby, a všichni lidé se do nich celkem pohodlně směnili.

Eb zůstal u vchodu a snažil se z balvanů nastavit malou bariéru, pak si všiml, že všechny ty balvany mají skoro stejný tvar a pochopil, že byly zpracovány lidskou rukou. Když si podrobně prohlédl stěny podzemní sluje, viděl, že je složena z podobných balvanů naskládaných na sebe tak, že tvořily souvislou stěnu, a že tyto chodby jsou tedy dílem člověka.

O tom mu vejce nic neřeklo.

Nezaváhal a lehce se bodl do prstu. Kapka krve stačila.

Náhle viděl před očima město. Poprvé v životě se seznámil s tím slovem, v současném světě zcela neznámým. Viděl velké domy a víc lidí než za celý dosavadní život dohromady. Viděl stroje pohybující se ulicemi a chtěl se už vejce zeptat, co to všechno znamená, když tu se zachvěl, protože před svými očima opět spatřil ono malé slunce, stejné jako před několika dny, stejné slunce, které vytrysklo z podzemního centra. Pak druhé, třetí, čtvrté, a Eb pochopil, že to město potkala smrt, právě tak jako všechny lidi kolem. A to už také věděl, že nyní se skrývají ve sklepeních toho starého sídla, a že těch pár malých skal, to je vše, co z onoho města zůstalo.

A pak začal znovu bésnit vítr a černá tma děsila svým hrůzným jekotem. Proudý vzduchu kvílely ve skulinách, protože chodby nebyly hermetické, a Eb důrazně všechny žádal, aby se stáhli co nejvíce do hlubin sklepení a nedbali na to, že je tam tma. Koho zasáhne záření, nepřezíje.

A pak Eb ucítil, že vejce je těžké. Tak ho tížilo do dlaně, že je musel položit na zem. Spatřil, jak se zavrtává do písku, viděl, že je v tu chvíli živé. I když se prokazatelně nepohybovalo, písek kolem něj vířil a pomalu je zakrýval. Když se Eb snažil rukou písek rozhrnout, dostal takovou nesmělou ránu, svaly trochu zabrněly. Rychle ucukl, pochopil, že vejce nechce, aby mu bránil v pohybu.

A ryk venku neustával, uragan bouřil a Stipové se tiše tiskli jeden k druhému, naslouchali běsnění živlů a nikdo z nich nerozuměl tomu, co se děje.

A Eb Yrad zmíral strachem, protože se bál, že vejce se zavrtá hluboko do písku a už se nikdy neobjeví na povrchu. A on se toho chtěl ještě tolik dovědět.

Přestože měl z lidí jeho současností nejvíce znalostí, už věděl, že toho ví strašlivě málo. Poznal, že by jejich kmen mohl žít v blahobytu, kdyby se brzy bouře přehnala a vejce se opět objevilo, na povrchu. Dostalo se mu informací, kde všude jsou kolem ložiska jakých rud, poznal, že ne bronz, ale železo je tím pravým kovem, ze kterého mají vyrábět nejen zbraně,

ale i nástroje, a věděl, jak hledat rudu a jak ji zpracovávat. A také věděl, že ta ložiska rudy, na kterou narazí, nejsou skutečnou rudou, ale šrotištěm, pozůstatkem té dávné vyhynulé civilizace, která jim tímto způsobem zanechává svůj pozdrav.

"Oh, Kortyzgare," zašeptal, ale jeho slova nemohl přes běsnící víchř nikdo uslyšet. "Vejde se tvým vtělením. Ty jsi jediným bohem na Zemi. Budiž ti sláva."

A tak dostalo vejce své nové jméno.

Přestože dostal Eb tisíce informací o uspořádání světa, víru v boha se z něj nepodařilo vymýtit. A vejce se právě teď stalo jeho bohem. Bohem skutečným, protože žádalo oběti. A Eb byl ochoten svou krev obětovat třeba i do poslední kapky.

Jen nevěděl, proč se vejce schovalo.

A uragan neochaboval na síle.

Minulo odpoledne, uběhla noc a nastalo ráno, právě tak temné jako noc.

A pak náhle bylo ticho.

Otvorem napůl zaslepeným balvany a zcela zakrytým ulámanými větvemi pomalu začínalo pronikat dovnitř denní světlo. Paprsky nízko položeného slunce prosvětlyly dlouhou chodbu a bylo vidět, že stěna, kterou chodba končila, je pokryta jakousi kresbou, na níž se dala rozpoznat žena držící na rukou dítě. Žena ve zvláštním oděvu, s podivným účesem, s nádhernými šperky.

Eba to nepřekvapilo, věděl, že ti dávní lidé si zdobili své příbytky podobnými díly. Raději obrátil svou pozornost ke vchodu a chtěl odstranit ty nalámané větve a podívat se, co se děje v krajině, kterou se přehnala taková zkáza.

Pak si jen letmo všiml, že za ním se něco pohnulo. Chvilí tomu nevěnoval pozornost, pak si uvědomil, že ten pohyb se objevil v místě, kde se včera ukrylo vejce do hromádky písku. Začal doufat, že vejce se opět vynoří, byl přesvědčen, že samo se takto chránilo před smrtelným zářením. Sehnul se k tomu místu a spatřil zrnka písku, jak se přesypávají a uviděl jakousi bílou a současně průhlednou blanku, která se začala vynořovat ze země. Právě na rozhraní mezi touto blankou a pískem se zrníčka dávala do pohybu a přemínila se tím rychleji, čím byla blíže té zvláštní formě hmoty. A pak si Eb všiml, že ta blanka se rozšiřuje, vytváří kolem vejce zcela symetrický kroužek, který se pomalu, milimetr po milimetru zvětšuje. Nechápal, co se to děje, viděl, jak blanka dostihla kamene velikosti jako dlaň, narazila na něj, ale nepohnula s ním, jen přejížděla po jeho povrchu, nevynechala jediné místo a přitom pohnula každým smítkem, každým zrnkem písku, které na kameni ulpělo. Ta zrnka, ještě před chvílí tak bujně rotující, však zůstávala na svých místech, žádné z nich nespadlo dolů. A Eb si všiml, že na rozhraní písku a vejce je vidět slabé světélkování.

Nevěděl, co ho to napadlo, snad to bylo způsobeno tím, že měl k vejci bezmeznou důvěru i teď, když se před ním schovalo do písku a nepředávalo mu žádnou další informaci. Sáhl si na tu tenkou blanku, tvořící teď kopuli o průměru asi padesáti centimetrů.

Měl pocit, jako by sáhl do bahna. To téměř neviditelné prostředí, kterým pronikaly světelné paprsky bez problémů, nejprve jako by kladlo odpor, ale pak náhle jeho ruka uvízla ve vzduchu jako přilepená. Chtěl ucuknout, ale nemohl, blanka ho držela za prst a ač sebou Eb křečovitě házel, nepomohlo to. Přitom nepocíťoval žádnou bolest, jen pozoroval, jak mu blanka pomalu leze po ukazováku vzhůru, brzy se dostal do její působnosti další prst a pak celá ruka. Eb byl dalek toho, aby vykřikl nebo aby dal najevo svůj strach. A přitom cítil v tu chvíli ve svém nitru snad největší strach ve svém životě. Zdálo se mu, že jeho tělem cosi proniká, a měl jistotu, že tomu nemůže uniknout. Byl to takový nezvyklý šinravý pocit, snad nebyl nepříjemný, ale protože na něj Eb nebyl připraven, dlouho se s tím nemohl smířit.

Když měla kupole rozměr větší než půl druhého metru a pomalu dosahovala stropu chodby, byl už Eb pohlcen z větší části a tu s obavami sledoval, co se stane, až blanka dostihne nohy nejbližšího spáče. A pak si uvědomil další věc.

Všichni jeho lidé jsou uvnitř chodby a cestu ven jim přehrazuje nejen halda balvanů a polámaných větví, ale i ta podivná blanka, přes níž nikdo neprojde. Vždyť on sám se usadil nejbliž vchodu. A teď začal litovat, že neudělal mezi lidmi poplach, neprobudil je, nikomu neřekl, co jim hrozí, a teď, když byl polovinou těla uzavřen v té záhadné kopuli, mu už nezbylo než čekat, až ho ten podivný systém zcela pohltí.

Blanka dostihla jeho hlavy a tu se mu začaly před očima míhat drobné blesky, jako by hvězdičky, a v hlavě mu hučelo.

Zavřel oči a čekal, až ten stav přejde, správně to přičítal tomu, že blanka proniká jeho mozkem a mozkové buňky na kontakt reagují takto svérázně.

A rozhraní dosáhlo Hogarovy nohy, ale Hogar spal dál. Dokonce se ze spánku usmál, asi mu ten dotyk připadal příjemný. A Eb, jehož celá hlava už prošla dovnitř, si uvědomil, že ten kontakt skutečně není nepříjemný, to jen setkání s nezvyklým jevem v něm způsobilo krátkodobé pomatení smyslů. A protože to chtěl mít co nejrychleji za sebou, vsunul do blanky i druhou ruku, zavřel oči, a čekal, až vejce dokončí své dílo.

Konečně Eb pronikl blankou celý. Otevřel oči. Zevnitř blanku neviděl a kdyby si nevšiml těch prudce rotujících zrníček písku, ani by nevěřil tomu, že se hranice vlivu vejce stále ještě rozšiřuje. Hogar byl už vzhůru, ale nekřičel a tiše se zeptal Eba, co se to děje.

"Nevím," odvětil Eb, "ale zdá se, že to není škodlivé."

Pak udělal krok a narazil. Narazil na neviditelné rozhraní. Zvedl ruce a dopadl stejně. Brzy poznal, že je uvnitř té kupole zcela uzavřen a zatímco z druhé strany se pod ní, byť poněkud obtížně, dostal, teď pro něj není úniku.

11.

Hladina jezera by byla úplně klidná, kdyby ve vzdálenosti asi půl kilometru od břehu nebyla zřetelná hranice mezi dvěma světy. Hranice tvořila kolem ležení Stipů velký okruh a neustále se rozšiřovala.

Všichni Stipové chtěli nechtěli museli tou neviditelnou blankou projít. Eb se je přitom snažil uklidňovat, ale přesto v obou chodbách způsobila blanka velkou paniku, při níž došlo k několika úrazům. Přestože se Eb snažil dorozumět s vejcem, to zůstávalo dál zalezlé ve svém písčitém hnízdě, na dotazy neodpovídalo a na dotyk sršelo blesky. Horší byla situace

ve druhé chodbě, do níž pronikla blanka přímo ze skály. Tam měli mnozí příležitost z jejího vlivu uniknout a také to udělali. Jejich těla teď zahrabávali Stipové za velkého nářku nedaleko skal.

Pohled na krajinu po nočním uragánu byl bezútěšný. Celý břeh jezera byl pokryt podivným šedivým popelem. Když uprchlíci ze strachu před šířící se blankou vyběhli ven, brzy zjistili, že mají popálená chodidla, kdo vzal popel do ruky, tomu slézala z dlaně kůže. Nikdo z nich neměl tu rozvahu, aby se vrátil a nechal své tělo projít blankou. V panické hrůze se rozutekli na všechny strany a ti, co měli spáleniny, hledali záchranu ve vodě. Našli tam jen svou smrt, protože voda vyzářovala stejně jako onen popel.

Ironií osudu se nakonec všichni stejně pod vliv blanky dostali. Blanka vyrazila do terénu po dvou hodinách od chvíle, kdy Eb zpozoroval její vznik, a teprve teď mohl s údivem zpozorovat, jaký má ta hranice účinek. Všechny ten šedivý popel, který do této krajiny nepatřil, který uragan přivál z míst, kde se odehrávaly ty strašlivé události, se při kontaktu s blankou nerozpadával na prášek, ale rozkládal se přímo na plyn, který se rozplynul v atmosféře. Eb věděl, že ten popel je radioaktivní, že zamořena je i celá krajina, a vytušil, jakou zásluhou činnost vejce právě vykonává. Ukázal Stipům místo, kde je vejce Kortyzgar pohřbeno, prohlásil jeskyni za posvátnou a požádal všechny, aby respektovali jeho soukromí. Vejce potřebuje klid na to, aby mohlo všechny kraj očistit od zhooubného popela. Stipové byli sice zneklidnění tím, že nemohli z uzavřeného okruhu, ale potom zjistili, že hranice se rozšiřuje, sice pomalu, ale stále rychlejším tempem, a brzy se mohli dostat k vodě, která se při kontaktu s blankou doslova vařila.

A pak poznali, že mají hlad.

Dokud prchali před nebezpečím, které jim Eb nebyl schopen pořádně objasnit a jehož hrůzu pochopili až nyní, kdy pohřbívali mrtvé, nebylo na jídlo ani pomyšlení. Teď, když se zdálo být jisté, že nebezpečí radiace pominulo, začali Stipové uvažovat i o jiných životních nutnostech.

A tu kdosi spatřil obrovské tělo živočicha, ležící na břehu jezera ve vzdálenosti asi kilometr od jejich útočiště. A Eb Yrad, kterého zavolali, poznal rybu, jejíž hřbet viděli včera v jezeře. Tvor ležel na břehu a nehýbal se. Byl mrtvý. Mrtvý stejně jako celé jezero, v němž nemohlo zůstat nic živého.

"Hlad nebude, Stipové," řekl Eb. "Tamhle je celá špižirna. Jen budeme muset počkat do rána, až se k ní dostane hranice."

Když však ráno vylezli ze své jeskyňky, spatřili, že nejsou sami, kdo čeká na bohaté sousto. Tři desítky bojovníků v kovových chráničích stály těsně u hranice a pozorovaly s hladovými tvářemi to gigantické zvíře, k němuž jim scházelo snad jen pět metrů. Když zaslechli za sebou kroky Stipů, jako jeden muž se obrátili vstříc hrozícímu nebezpečí.

Stipové zastavili asi padesát metrů od nich. Byli překvapeni jejich přítomností, dobře věděli, že to jsou titíž muži, kteří ještě před třemi dny chtěli vypálit jejich vesnici a odvést děti a ženy do otroctví nebo si z nich připravit odporné hody. Klérů bylo zhruba stejně jako Stipů, ale jejich výzbroj byla chabá. Měli jen oštěpy, luky a šípy, někteří z nich kovové nože. Eb teď viděl, že jsou železné. Paprskomet neměl ani jeden z nich. Eba uklidnilo, když viděl, že pět těchto zázračných zbraní se octlo v rukou jeho spolubojovníků.

"Zničíme tu chátru, náčelníku?" slyšel Eb netrpělivý dotaz. Jistě, nebylo by problémem všechny ty bojovníky na místě ochromit, pak si však připomněl něco jiného. Vzpomněl si na Lanitu a na to, co mu říkala. Vzpomněl si, jak by asi teď jednala ona, žena z jiného světa, a připomněl si, že on by také chtěl být člověkem z tohoto světa. A pochopil, že Klérové nesmějí být zabiti, nesmějí být povražděni jako jehňata, že to teď nejsou soupeři, že to jsou lidé, kteří upadli do stejného neštěstí. Připomněl si, že sídliště Klérů leží přesně ve směru, kterým padal radioaktivní spad, a že toto jsou možná poslední zbytky kdysi velkého kmene. Jejich domy už najednou nestojí, smetl je uragán, jejich ženy a děti zahynuly nemocí z ozáření.

I Klérové váhali, dobře si ještě pamatovali, jak ostudnou porážku utrpěli u hradeb Usmaku. Ale bojová nálada byla na obou stranách. Bude nutné ji trochu přiškrtnit.

Eb udělal pět kroků vpřed, ukázal prázdné ruce, a zavolal:

"Rudare, velký náčelníku, chci si s tebou promluvit. Odlož zbraně a přijď mi vstříc na půl cesty!"

Z davu za ním se ozvalo reptání, ale Eb nepovažoval za nutné se se svými bojovníky radit o tak zásadní věci.

Klérové se shlukli do hloučku, chvíli zuřivě debatovali, potom se oddělil ramenatý muž, odhodil sekýrku, luk, šípy i nůž daleko od sebe a řekl:

"Tady stojí Rudar, velký náčelník Klérů. Nikým nepřemožený. Mé uši si rády poslechnou, co mi náčelník Stipů hodlá sdělit. Na hodinu zastavujeme bojové akce!"

A vydal se pláží vstříc Ebovi, ten udělal totéž.

Zastavili se tři metry jeden od druhého, Eb si pátravě prohlížel svého soka. Bylo mu už skoro padesát let, ale pořád ještě nebyl shrbený stářím. Jeho silná svalnatá postava byla mnohem mohutnější než štíhlé Ebovo tělo, silné pletence svalů naskakovaly na rukou při každém pohybu, poměrně malá hlava ozdobená měděnou přílbicí seděla na širokém býčím krku. Obličej se silným červeným nosem zdobil velký knír, tváře se však teď pokryly hrubým neholeným prošedivělým strništěm a v něm bylo vidět, že pigmentu pomalu v Rudarově těle už ubývá. Na prstech se zablýskaly dva prsteny z kovu a Eb věděl, že je to zlato. Zlato, s nímž se Stipové zatím ještě nesetkali.

Eb si na Rudara pamatoval, vždyť on to byl, kdo přivedl Kléry do Usmaku před dvanácti lety, přitáhl v jejich čele, a přinutil Stipy, aby se stáhli do lesa. Tenkrát byli Klérové ozbrojeni jen kyji a kostěnými oštěpy, dnes mají kovové zbraně. Právě tak i Stipové, ti však mají teď navíc paprskometry. Ty mluví v jejich prospěch, ale Klérové se nebudou chtít podrobit bez boje.

Hleděli na sebe mlčky asi pět minut. Eb viděl, že Klér si zachoval ještě stále svou důstojnost, jeho kovový kyrys se matně blýskal, oděv neměl potřhaný, jen někde přišel o boty, takže kráčel pískem bos. Eb sám před ním stál v ubohém potřhaném šatu, který měl daleko do stavu, v němž kdysi opustil Dvininy zručné ruce. I Eb byl bosý, ale navíc ještě pěkně zmazaný od bláta a písku, protože neměl od rána na sebe čas.

"Chci si s tebou v klidu promluvit, Rudare, náčelníku Klérů," začal konečně hovořit Eb. On to byl, kdo vyzval svého nepřítele k jednání. "Přivedl jsem svůj zdecimovaný kmen až sem, kde konečně našel spásu před zrůdnými silami, kterým lidé našeho věku nemohou rozumět, silami, jimiž vládou jen bohové. Zbylo nás jen několik, tady vidíš všechny mé bojovníky. Vidím, že ani vy na tom nejste lépe. Ptám se tě, Rudare, jaký má smysl zachovávat nepřátelství, když nám nezbylo nic, co byste nám už mohli vzít, a vám rovněž nezbylo nic, čím byste v případě našeho vítězství mohli vyplatit svou vinu. Náš kmen je ožebračen, máme jen holé ruce, přišli jsme o půdu, o domy, o koně i všechna domácí zvířata, naše pole jsou zamořena smrtícím popelem. Máme jen holé ruce a chceme opět začít žít. Někde jinde, do Usmaku se nemůžeme vrátit, smrtící popel tam bude zabíjet ještě dlouhá léta.

Chceme žít tady, chceme tady hospodařit. K tomu potřebujeme mír. Chtěl bych, aby nepřátelství mezi námi navždy skončilo."

Rudar stál, mlčky hleděl na Eba a jen tu a tam mu cukl koutek úst. Eb se odmlčel, ale Rudar neodpovídal. Jednal jako správný muž, musel si nechat vše řádně projít hlavou.

"Jsou snad Stipové zbabělé krysy, které zalézají do děr, když vidí muže v plné zbroji? Mají snad z nás Stipové strach? Ať zalezou do svých děr a schovají se za babské sukně!"

"Vidím, Rudare, že mi nerozumíš," odvětil klidně Eb. "Přeji si, abychom zapomněli na staré nepřátelství, abychom zapomněli i na to, co se stalo před třemi dny v Usmaku. Ne, nejsme zbabělé krysy. Pokud se nedohodneme, jsou naši muži ochotni postavit se vám. Ale proč by se měli muži stále zabíjet?"

Eb viděl, že všechny ženy a děti Stipů se shromáždily nedaleko. Možná že je to pro ně nebezpečné, ale houf Klérů se nehýbal z místa.

"Vím, Stipové jsou skutečně zbabělci. Tam, kde jim schází odvaha, tam raději používají nečistých zbraní, které dostali od zrádců cizího kmene. Ne, Ebe Yrade, my nemáme strach z tvých trubiček, které dští spánek. Všichni Klérové jsou ochotni položit raději život, než by zbaběle přiznali porážku."

"Mluví z tebe zloba, Rudare. Ty sám používáš nečistých zbraní. Komu z vás se před dvanácti lety snilo o železe či bronzu? Kdo vás naučil vyrábět kovové zbraně?"

"Lidé, kteří žili mezi bohy, právě tak jako vás. Ale my jsme si svá kopí a meče vyrobili sami, my nepotřebujeme dary, které vám hází bohové jako psům."

"Budiž, Rudare, vidím, že chceš boj. Máš ho mít. Můžeme se vzdát i uspávacích paprskometů, když přistoupíš na mé podmínky. Budeme bojovat jen my dva. Pokud zvítězím já, přistoupíš na mé podmínky. Pokud zvítězí ty, Stipové se vám dobrovolně vzdají."

"Slepá vašeň zaslepila tvůj mozek!" ušklíbl se Rudar. "Kde by taková třasořitka, jako jsi ty, vzala v sobě sílu, aby mne přemohla?"

"Moc se nechvástej svou silou, Rudare. Pýcha předchází pád," popíchl ho Eb.

"Dost těch silných řečí," zahřměl Rudar. "Přijímám tvůj slabomyslný nápad, protože vím, že ještě dnes večer se bude vaše maso opékat na našich rožnících, vaše ženy zahřejí naše lože a vaše děti nám budou servírovat vybrané lahůdky z vašich vnitřností!"

"Bojuješ jenom hubou," odsekl Eb, který měl toho samolibého hromotluka dost.

"Jakými zbraněmi si přeješ být poražen?" pokračoval Rudar jedovatým tónem.

"Na tobě je nejsilnější huba, ale tenhle souboj by trval dlouhé dny a já na to nemám čas. Budeme bojovat rukama."

Rudar se zasmál.

"Holýma rukama? Podívej se na mé svaly."

Eb si znechuceně odplivl.

"Bojovníci obou stran složí zbraně na hromady tak daleko, aby na ně nikdo během souboje nemohl dosáhnout a ovlivnit tak jeho průběh. Obě strany se zaváží, že se po skončení souboje podrobí bez dalších podmínek."

Rudar pokrčil rameny, ale protože si byl výsledkem souboje jist, bez dalšího váhání souhlasil. Oba náčelníci se bez jakýchkoli pozdravných ceremonií obrátili a vraceli se ke svým mužům. V houfu Stipů nastal poplach.

"Překročil jsi své pravomoci, Ebe Yrade," protestoval Albunk, starý bojovník, který už měl s Kléry kdysi co dělat.

"Náčelník, který rozhoduje bez porady se svým kmenem, je špatným náčelníkem."

Ostatní muži reptali, ale jejich odpor vyvrcholil, když se dověděli, že Eb bude bojovat s Rudarem beze zbraně.

"Ponechal sis určitě v záloze nějakou lest?" šklebil se Mentas, svalnatý třicetiletý chlap, který svou vizáží se podobal Rudarovi a snad jako jediný ze Stipů se mu mohl bez obav postavit v pěstním souboji.

"Ne, nenechal jsem si v záloze žádnou lest," odvětil klidně Eb.

"Ale Rudar se svými lidmi v té úmluvě určitě má nějakou kličku. I kdybys vyhrál, kdo zaručí, že se nám podrobí?"

"Pak budeme mít plné právo použít svých uspávacích zbraní," odpověděl klidně Eb. "Zásah bude mít plné opodstatnění."

Muži dál protestovali, ale stále ještě byli ochotni svého náčelníka poslechnout, jen starý Albunk byl nadále nespokojen a dával to hlasitě najevo. Když však Stipové viděli, že Klérové jeden za druhým odkládají zbraně, udělali mlčky totéž. Ženy, které nevěděly, o čem jde, nechápaly zprvu počínání svých mužů, když se však doprostřed velkého kruhu postavili proti sobě obrovitý Rudar a drobný Eb, měli všichni jasno.

Jen blanka, která odhrnovala před sebou zplodiny radioaktivního rozpadu a neustále se vzdalovala od místa, kde se zrodila a chránila tak oba bojovné kmény před účinky vnější radiace, pokračovala dál ve svém postupu. Nic ji nemohlo zastavit, jen zánik vejce. Ve chvíli, kdy se Rudar a Eb sehnuli a byli v plném střehu, dosáhla blanka těla gigantického zvířete. Mohutným trupem projel prudký vzruch, který však nikdo z lidí neviděl. Lidé byli zaujati něčím jiným.

Rudar byl rozhodnut skoncovat s tímhle podivným soubojem velmi rázně. Přiskočil k Ebovi, rozmáchl se a zat'atou pěstí švihl přímo proti sokově obličej. Kdyby se jeho ruka střetla s Ebovou tváří, odnesl by to náčelník Stipů v nejlepším

případě zlomenou čelistí. Rudarova pěst však máchla do prázdna a Ebovy ruce se jen zlehka dotkly jeho paže. Rudar nevěděl, jak se to stalo, ale svět se s ním v mžiku zatočil a pak pochopil, že se dívá přímo do šedé oblohy a on leží na zádech v písku. Stipové propukli v radostný jásot, Klérové udiveně zírali. Rudar se vzpamatoval a vyskočil na nohy. Nevěděl, jak se dostal na zem, ale poražen se být necítil. Znovu se přiblížil k Ebovi a chtěl ho prostě povalit rukama. Stačil šikovní chvat, který dodal Rudarovu impulsu navíc malou injekci a tentokrát se náčelník Klérů seznámil se strukturou písku vlastní tvář.

"Ničemo!" skřípal zuby Rudar, "Stál při tobě sám zlý duch. Není možné, abys mi dvakrát uhnul!" Stále ještě si nebyl vědom toho, že to byly Ebovy šikovní paže, které s ním dvakrát tak zatočily. Tentokrát se vrhl po Ebovi opičím skokem a Eb jednoduše uhnul. Když se Rudar opět zvedal z písku, chopil ho Eb za ruku a prudce s ní trhl. Rudar zařval bolestí a znovu upadl. Zůstal ležet.

"Nu, kdo je vítězem?" ptal se přítomných. Stipové jásali, Klérové mlčeli, což byl také souhlas.

Eb však v té chvíli něčemu nerozuměl. Zápasil tak, jak ho to naučilo vejce, a umně využíval všech chvatů. Ted' byl plně odhodlán vykloubit Rudarovi ruku a skoncovat s tím směšným soubojem, pocítil však jakýsi nepochopitelný odpor, jako by jeho ruce uvázly v medu, a cosi mu zabránilo v tom, aby Rudarovi paži ohnul pod větším úhlem. Rudar se v té chvíli vzpamatoval a zezadu chytil Eba za nohy. Brzy se váleli v písku a diváci nebyli schopni rozpoznat, kdo je kdo, pak se však Rudarovo mohutné tělo napřímilo, ale poněkud jinak, než by bylo náčelníka kmene důstojné. Jeho tělo se totiž vztyčilo nohama vzhůru a pak znovu padlo k zemi.

"Tak co, máš dost?" stál nad ním Eb v bojovné póze.

"Ne, ne, Ebe, už dost, už dost," kvílel Rudar. "Samí bohové při tobě stojí." Couval před ním polosedě, pololeže, pak se obrátil, vstal, dvakrát klopýtl, ale nakonec se rozběhl, jak nejrychleji to šlo, pryč z místa boje. Stipové se smáli, Klérové se styděli. Bylo zřejmé, že Rudarovi potrvá velmi dlouho, než se vrátí do kruhu svých bojovníků, pokud se vůbec odváží po takto projevované zbabělosti vrátit. Zvedaly se za ním mračna písku a pak náhle tvrdě narazil na neviditelnou překážku. Chráněná zóna stále ještě existovala.

A Stipové se v tu chvíli rozeběhli ke svým zbraním, protože se cítili být jistými vítězi, a Klérové, když to viděli, se rozhodli učinit totéž, protože se přestali být slovy svého náčelníka vázáni. Marně Eb volal na své muže, aby se neukvapovali, marně se je snažil zastavit. Rázem stály proti sobě dva ozbrojené oddíly.

Eb dělal, co bylo v jeho silách, beze zbraně se rozběhl mezi ně a s napraženými rukama se snažil bojovně naladěné Stipy zastavit. Přesto Albunk zaklekl s paprskometem v ruce a zamířil.

"Nestřílej, nestřílej!" vykřikl Eb, ale Albunk si ho nevšímal a stiskl spoušť. Proud uspávacího záření měl srazit Kléru, který se právě oháněl sekyrkou. Nic se však nestalo. Albunk zamířil znovu a chtěl vyslat další dávku, pak znechuceně nepotřebnou zbraň zahodil. Podobně se vedlo i ostatním. Hogar chtěl vrhnout oštěpem, ale těžká zbraň dopadla bezmocně dva kroky před něj a ani v písku neudělala rýhu.

"Bohové se proti nám spiklí!" křičeli muži a neuvědomili si, že Klérům se vede stejně. Všechny zbraně, které měli s sebou, byly k ničemu. Pokud se rozmáchli sekyrkou nebo oštěpem, pocítili náhle, že vzduch kolem nich je hustý jako med a nemohli vůbec rukou švihnout. Tětiny luků se vůbec nepodařilo natáhnout, a paprskometry nevydaly jedinou ránu.

Stipům zbyly na válčení jen holé ruce a Klérům taky.

Takto vedená válka byla však z pochopitelných důvodů zcela nepřijatelná a tak na sebe oba houfy z nevelké dálky pokřikovaly, ale k činu se neměly.

Eb ničemu nerozuměl, byt' si dával vše do souvislosti s tím podivným prostředkem, do něhož se dostali. Jisté bylo, že pod neviditelnou kopulí jsou všechny zbraně k ničemu.

"Proboha, ono se to hýbá!" vykřikl kdosi. Všichni se ohlédlí tím směrem.

Dosud mrtvé tělo gigantického živočicha se už dostalo pod neviditelnou klenbu, a tu se ukázalo, že tvor není mrtvý. Pohyboval se podivným plazivým způsobem a přestože to byl nepochybně živoch vodní, bylo zřejmé, že i pohyb na souši je mu přirozeným. Nestvůrně velká hlava byla osazena jedním párem velkých očí podobných talířům a tlama s tisícovkou velkých zubů sestavených v několika řadách mohla pohltit koně. Tvor ucítil potravu a blížil se k mužům.

Ti se dali na panický úprk. Eb přemýšlel, co dál, protože okruh pod klenbou byl dosud velmi úzký. Pokud je skutečně neprostupná, a ona je, o čemž ho před chvílí přesvědčil Rudar, nemají proti této obludě šanci. A beze zbraně?

Ne, bude bojovat třeba holýma rukama. Vzal sekyrku, rozmáchl se a hodil. Šlo to bez nejmenších potíží. Těžká zbraň prolétla velkým obloukem a zarazila se obludě do kůže přímo pod veliké oko. Vzduch se zaplnil strašlivým zavutím, které se odráželo od neviditelné kupole a několikrát se znovu vrátilo.

"Na něj!" vykřikl Eb. Muži se vzpamatovali. Tohle byl lov, jaký ještě nikdy nepodnikli. Čekal je tak vzrušující lovecký zážitek, že rázem překonali strach. Hbitě sbírali pohozené zbraně a opatrně obklopovali netvora, který mrskal dlouhým ocasem, jenž mohl jedinou ranou zabít třebas i desítku mužů. Nejstatečnější odvážlivci se přibližovali do nejtěsnější blízkosti, uštěďřovali obludě těžké rány, ale netvor byl tak velký, že bude jistě potřeba stovky ran, než se podaří jej dobít. Jediný Hogar si připomněl paprskometry, sebral jeden a zamířil přímo na hlavu. Vysílal jeden výboj za druhým a každá rána potvorou otřásla, veliké zuby se však šklebily nadále na ubohou hrstku bojovníků a tělo se stále sunulo vpřed, i když za sebou nechávalo krvavou stopu. Jeden z Klérů už padl pod prudkou ranou ocasu a za chvíli se přes něj převalilo gigantické tělo, a jednoho Stipa zasáhla obrovitá ploutev, která se náhle vyhrabala z písku a o níž bojovníci v domnění, že mají co činit s hadem, zatím nevěděli.

Hogar vystřílel všechny náboje, ale jen s tím efektem, že pohyby obludy byly o něco malátnější.

Zdálo se, že už není naděje, že by se podařilo tak velkého tvora udolat, a obluda jako by to věděla. Místo aby ustupovala do vody, postupovala vstříc mužům a tem nezbyvalo než couvat ke zbytkům skal.

A pak se stalo cosi záhadného, neuvěřitelného a nepochopitelného.

Oblohu, která už pomalu temněla, pročísl oslnivý blesk. Byl to podivný blesk, protože čněl přímo kolmo z oblohy a nemínil pohasnout. Eb viděl, jak ohnivý sloup postupuje pláží a zanechává za sebou ohnivou stopu tam, kde se střetl s pískem. Bojovníci stačili před tím hrůzným jevem uskakovat, ale netvor už to nestačil, prostě proto, že on podobné nebezpečí nebyl schopen vnímat. Paprsek protal jeho tělo napříč a rozdělil je na dvě části, které se ještě dlouhou dobu svíjely na místě, než je konečně znehybněla smrt.

A paprsek postupoval dál a dál, taval písek, až se dostal k troskám a přešel přes ně. Potom už viděli jen ohnivý sloup třící z oblohy, nemohli se však seznámit s následky jeho činnosti, protože zbývající část pláže jim zakryly trosky, které se nyní řítily k zemi za silného rachotu.

A Eb si uvědomil, že ten přízračný jev je úplně tichý, bezzvuký, a že ten hluk, který vnímá kolem sebe, pochází z tlamy netvora, z hrdel bojovníků a rachotu řítících se kamenů. Pak se rychle rozběhl k jejich obydlí a viděl, že se do své jeskyňky už nedostane. Byla úplně zavalena velkými kameny. Eb se na ně vyšplhal ve chvíli, kdy paprsek pohasl. Když viděl dráhu, kterou paprsek po zemi opsal, poznal, že je to dokonalá přímka o délce asi tři set metrů. Přesně ve středu této přímky byla jejich jeskyně.

A Eb si s hrůzou uvědomil, že terčem této podivné produkce nebyla ani pláž, ani netvor. Že ten paprsek začal působit na místě, kde začínala ochranná zóna a přestal působit tam, kde končila, že prošel přesným středem.

A ve středu této zóny bylo zahrabáno vejce.

A jistě to nebylo nic jiného než vejce, co mělo být terčem tohoto zákeřného útoku.

Jak rád by věděl, zda vejce ten zásah přežilo, ale nešlo to. Bylo nyní ukryto hluboko pod zemí pod tunami kamení a na světě neexistuje člověk, který by těmi balvany dokázal pohnout.

Byl to nejstrašlivější okamžik, který Eb v poslední době zažil. Pochopil, že o vejce přišel navždy.

12.

"Co to bylo, Ebe?"

Eb pokrčil rameny a teprve potom se podíval, kdo se ho to vlastně ptá. Poznal Dvinu, svou Dvinu, kterou v posledních dnech tak zanedbával. Stála vzpříma a usmívala se. Rána na hlavě už se jí téměř zahojila a i následky otřesu odezněly.

Eb uvažoval o tom, jakou má vzácnou manželku. Jiná by na jejím místě spustila ohnivě lamentace a nářky nad tím, do jaké nebezpečné akce se její muž pustil, ale Dvina nic, jen se trochu usmála a stiskla mu ruku. A jejím pohledem bylo řečeno vše. Pak se sice trochu zkalila hladina jejich vzájemného souladu, ale jen na chvíli, to když se Dvina zeptala:

"A co ta druhá žena, ta už se nevrátí, vid'?"

Otázka byla položena zdánlivě nevinně, ale Eb dobře věděl, jak to Dvina myslela. Trochu váhavě, ale přece jen zavrtěl hlavou. Po pravdě řečeno, nevěděl, kam se Lanita ztratila a kmen jí mohl být vděčen za to, že jich aspoň část přežila, ale Dvina měla na věci svůj názor.

"Musíme vyhrabat vejce, Dvino," řekl Eb.

"Kde je, ono se neztratilo?" divila se Dvina. Celý ten týden žila myšlenkami mimo ten svět, zapamatovala si jen Lanitu.

Krátce jí vysvětlil, co se s vejcem stalo. Poodběhla až k těm troskám, a v místě, kde na vrcholu sutin ležel největší balvan, se snažila odstraňovat trosky. Eb jí to rozmluvil. Bylo zřejmé, že lidské síly nestačí na to, aby vejce znovu spatřilo denní světlo.

Mezitím se ostatní vrhli s noži na gigantickou mrtvolu ploutváka. Doposud nikdy nezažili Stipové takovou hostinu.

Masa bylo tolik, že z něj mohl být každý živ i rok i déle, kdyby, a to byl závažný problém, kdyby se je podařilo konzervovat. K tomu však potřebovali sůl, a té tady nebylo. Tálo otázka však nikomu nevadila. Stipové i Klérové, promíseni mezi sebou jako by nikdy nepřátelství mezi oběma kmeny neexistovalo, svorně rozdělali ohně a pekli velké kusy masa a brzy byla všude cítit vůně čerstvé pečínky. Každý se najedl do prasknutí a přesto na obrovském tele nebylo prakticky znát, že se do něj pustila řeznickova ruka.

Po dvou hodinách se všude povalovaly ležící hloučky přejedených spáčů. Nikdo nedokázal spořádat porci, kterou si sám ukrojil z těla obludy, i když se na písku povalovala nejedná ohlodaná kost. Eb se mračil - takové plýtvání. Ale Stipové i Klérové, ač nežili v nedostatku, dobře věděli, co je to hlad. Eb obcházel kolem rozčísnutého těla obludy a přemýšlel. Přemýšlel o tom, co to bylo za úžasný jev, který dokázal rozpoltit tuhle obludu na dvě části a rozdrtit mohutné ruiny. Poznal, jak málo toho dosud ví o všech přírodních silách a zejména těch, kterým vládne člověk. Ten výboj přišel odkudsi shůry, z míst, kde na Stipy teď blikaly jen droboučké ohničky hvězd. A Eb měl jistotu, že všechny nepříjemnosti, kterým je teď jejich kmen vystaven, jsou dílem člověka.

Dilem lidí, mezi něž patřila i Lanita. Hluboce teď nechápal její odpor k zabíjení, vždyť přece následkem řádění Nortona došlo k jadernému výbuchu a zničení velké části Usmaku a tenhle ohnivý blesk také jistě nebyl přátelským pohlažením. Eb zjistil, že těm lidem vlastně vůbec nerozumí, a i když po Lanitě podvědomě stále toužil, byl by nejraději, kdyby z jeho života zmizeli navždy. Ovšem museli by mu tady nechat vejce.

Když se vyškrábal na trosky a podíval se na mršinu z větší vzdálenosti a z nadhledu, pochopil, že tvor, s kterým tady zápasili, se skutečně podobá, až na malé výjimky, úhoři. Úhoř neměl ty gigantické jakoby velrybí ploutve a nemohl by se nikdy pohybovat na souši, tahle potvora to dokázala.

Nelíbilo se mu tady. Byli uzavřeni pod neviditelnou kupolí, která se sice rozšiřovala, ale mnohem pomaleji, než by bylo žádoucí. Byli tady pohromadě s velkou mršinou, která brzy začne hnit, a přestože zatím poskytovala potravu, bude brzy zdrojem infekce. Jeho nejdražší vejce zmizelo a už je nikdy neuvidí, polovinu jeho kmene zdecimovala atomová smrt. Oč lépe by se Stipům žilo, kdyby tenkrát nevyrazil se svými druhy do lesa a nenarazil na Muraka... A pak si připomněl Lanitu a měl před sebou stále její tvář...

Vzpamatoval se. Ne, takhle se náčelník nechová. Nesmí propadat malomyslnosti. Přibýlo mu třicet mužů, protože Rudar zbaběle prchl a Klérové ho přestali respektovat, Rudar je však tady stále mezi nimi, nikam nemohl prchnout, stěna ho přece nepustí. Možná by bylo dobré ho vyhledat a promluvit si s ním, bude lepší znát jeho záměry a předejít nějaké

akci, která by mohla znovu vnést nešváry do této malé komunity.

Vzal si s sebou věrného Hogara, kterému maso úhořovitého ploutváka příliš nechutnalo, a šla s nimi i Dvina, která sledovala každý krok svého muže, jako kdyby ho chtěla chránit před neznámým nebezpečím. Pomalu obcházeli okolo hranice mezi malým a velkým světem. Eb se rukou dotýkal neprůhledné clony a když se podíval pod nohy, viděl, jak neviditelná síla přemílá zmrzlou písku a drobné kusy šterku a že ten bílý popel se pomalu rozplývá. Zdálo se mu, že se hranice vzdaluje rychleji, ale patrně to byl jen optický klam způsobený tím, že se jejich malý svět teď už podstatně rozšířil.

Pak narazili na stopy bosých nohou. Ten člověk tady kráčet osamocen, stopy se trochu stáčely, což znamenalo, že sledoval stěnu a prošel tady asi před hodinou, protože stěna se mezitím vzdálila. Musel to být Rudar, Eb neviděl nikoho jiného, kdo by se vzdálil od jejich skupiny.

Byl to on. Stál na vrcholku mírného pahorku a díval se do krajiny směrem od jezera. Teď, když se slunce klonilo k západu a zmizel mlhavý opar, byla viditelnost téměř dokonalá. A na severozápadě bylo možné spatřit blyštící se vrcholky hor, jinné sněhové pokrývky a oranžové zbarvení slunečních paprsků dávaly svérázný odstín. Když přišli blíž, viděli, že Rudar se shýbá pro drobné kamínky a hází je před sebe.

Ohlédl se, ale když je uviděl, pokračoval ve své zajímavé činnosti.

"Vrať se mezi nás, Rudare," oslovil ho Eb. "Prohrál jsi v čestném souboji a tvůj kmen teď žije s námi. Pojď se zúčastnit spolu s námi velké hostiny."

"Necítím se tady svobodně," řekl po chvíli Rudar, jako by neslyšel Ebovo pozvání. "Tam je volnost," řekl, uchopil větší kámen a prudce hodil. Kámen dopadl asi šedesát metrů daleko a zviřil radioaktivní prach.

Teprve teď Eb pochopil, co se to stalo. Kámen proletěl stěnou a nic ho nezastavilo. I když věděl, že ho na druhé straně čeká smrt, rozhodl se, že se pokusí stěnou projít. Narazil však na neprodyšný a neviditelný val stejně jako vždycky předtím. Sám se shýbl pro kámen a hodil. Kámen proletěl.

"Zajímavé," procedil mezi zuby. "Rudare, přišel jsi na zajímavý objev."

"To je možné, ale já chci být volný jako ten kámen."

Eb se dokázal vžít do kůže bojovníka navyklému nekonečným pláním. A pak, náhle bez jakéhokoli varování, spatřili na černající obloze temný bod. Pomalu se přibližoval.

"Pták," řekl Hogar.

Nebyl to pták, Eb okamžitě poznal oč jde.

"Ne, to je Sank," řekl. "Sank. Vrací se Lanita nebo Norton, Buď jak buď, je to buď spojenec Stipů, nebo spojenec Klérů. Rudare, oni vám odtud pomohou."

"Nevěřím v cizí pomoc," řekl mohutný bojovník, který prokazatelně zatrpkl. Hodil další kámen.

Nebyl to Sank.

Když viděli, že ten vrtulník je mnohonásobně větší než Sank, se kterým tak často létal Eb, snažili se skrýt v dunách.

Teprve na Ebovo zavolání se stáhli zpět. Jejich počínání bylo směšné, posádka vrtulníku je musela dávno vidět, tím spíš, že letoun začal prudce klesat dolů a mířil přímo k nim.

Teď neslyšeli pouhé svištění malých vrtulek jako u Sanka, teď jejich bubínky zaléhaly pod děsivým hřmotem. Vrtulník dosedl do prachu ve vzdálenosti asi sto metrů od stěny, která jej nebrala na vědomí a stále odměřovala krajinu svým jednotvárným stejnoměrným tempem. Při dopadu lyží se zvedl oblak radioaktivního popela a chvíli trvalo, než se usadil. Rudar hodil tím směrem kamenem, ale jen symbolicky.

Eb se doslova opřel o stěnu. Doufal, že ze stroje teď vystoupí Lanita, prorazí tu děsivou neviditelnou bariéru a pomůže jim všem dostat se z toho pekla.

Chvilí se nic nedělo, jen Dvina křečovitě a bezděčně tiskla svému muži ruku, Hogar třímal v ruce rukojeť dýky a Rudar si házel svými kamínky.

Konečně se otevřely dveře a po malých schůdkách sestoupila na zem jedna postava, za ní druhá a třetí. Eb se snažil pohlédnout jim do tváře, ale viděl jen tmavé obleky, které vypadaly jako masky, a když ti tři přišli blíž, poznal, že mají i tváře zahalené pod jakousi kuklou a také věděl, že takovému obleku se říká skafandr.

Ti lidé se dokázali dobře ochránit před radioaktivitou.

Zastavili se deset kroků před nimi. Jeden z nich cosi řekl v neznámém jazyce, druhý mu odpověděl, vytáhli z kapsy nějaký přístroj a začali proměřovat nějaké Stipům nepochopitelné fyzikální veličiny. A Eb si ke svému zděšení uvědomil, že jim rozumí a co víc, že s nimi dokáže tímtež jazykem hovořit.

"Hej, vy tam!" vykřikl jejich řečí. Ty postavy sebou trhly.

Jeden z nich se přiblížil k Ebovi, ale tak, aby nepřekročil stěnu.

"Vy nám rozumíte?" divil se. "Kdo jste a kde jste se tady vzali?"

"Jsme kmen Stipů a já jsem jeho náčelník Eb Yrad," řekl Eb. Protože mu Rudar nerozuměl, rozhodl se, že o Klérech zatím pomlčí. "Jsme zajati silovým polem. Potřebujeme se odsud dostat. Podle předběžných propočtů se stěna neuvolní dřív než do dvou měsíců. Protože deaktivuje pouze mrtvý terén, ztrácíme jakoukoli možnost obživy. Proto potřebujeme buď potraviny, nebo materiální pomoc, nebo najít způsob, jakým nás odsud vysvobodit."

Ten muž se chvíli dohadoval se svým druhem. Mluvili potichu a tlumeně. Eb zachytil jen útržky.

"Ale jsou tu jisté komplikace..."

"...vládce nebude souhlasit... morální hlediska... neví nikdo nič o žádném kmeni, který by tady uvízl... všichni měli zahynout."

Konečně se domluvili.

"Poslyš, Ebe Yrade," řekl jejich mluvčí. "Je až s podivem, že tak velká skupina lidí mohla přežít v absolutně mrtvé zóně.

Vidíme silové pole, ale nechápeme kdo a jak ho mohl vytvořit. Na Zemi není v současnosti nikdo, kdo by vládl

takovými prostředky. Ani my je neznáme. Přesto prokazatelně vidíme, že krajina bude dezaktivována, což zjednodušuje i náš úkol. My jsme přiletěli vyšetřit, jaké následky zanechal v tomto území laserový výboj, který jste jistě i vy zaznamenali."

Eb stále nevěděl, kdo jsou ti lidé. Už jim chtěl říct o tom, že za tohle všechno může vejce, pak se ale zarazil. Vypadalo to, že ti lidé nemají s Lanitou a Nortonem nic společného, a vejce je přece jeho tajemství.

"Dobře, dobře," ztrácel trpělivost Eb. "Co bude s námi?"

"Vrátíme se, a projednáme vše s naším vládcem."

"Ano, vrátíte se, a kdo nám zaručí, že na nás nezapomenete?"

Tato slova unikla Ebovi z hrdla zcela bezděčně, ale byl rozčarován tím, jak ti lidé, kteří se dokážou pohybovat v zamořeném prostředí bez nejmenších potíží, váhají s tím říct něco rozhodného, co by dalo Stipům novou naději.

Jako blesk prolétla vzduchem smyčka. Eb dokonale využil toho, že pro neživé předměty je clona prostupná. Smyčka dopadla přímo na hlavu mluvčího cizinců a než se stačil vzpamatovat, přitahovaly jeho tělo silné Ebovy ruce, a když se přidal i Hogar, táhly ho ke stěně dva silné páry svalů.

Další dva zakluklenci mu chtěli přispět na pomoc, ale pak se tělo ve skafandru dotklo stěny a Eb už věděl, že co stěna pohltí byť jen kousíčkem, už nepustí.

Povolil provaz a muž, který byl jen omráčen, si sám uvolnil smyčku.

"Cos to provedl!" vykřikl: "Okamžitě mě pusť! Víš, kdo jsem?"

"Ne, nevím kdo jsi, ale je mi to jedno," odsekl Eb. "A vy dva, nesnažte se mu přijít na pomoc, protože byste v tom uvízli taky. Radši couvněte, já vás potřebuju mít volné."

Muž chvíli zápasil se stěnou, ale když viděl, že ji nepřemůže, klidně nechal po svém těle přejíždět neviditelné záření.

Věděl, že se mu nic nemůže stát. Po deseti minutách stanul zakuklenec vedle Eba.

"A teď masku dolů, příteli!" zavelel Eb. Držel v ruce dýku, což vypadalo jako pádný argument. Bylo možná štěstím, že cizinec nevěděl nic o mírumilovných vlastnostech tohoto prostředí. Pokojně se vysvlékl ze skafandru.

Eb totiž dostal velmi zajímavý nápad. Jakmile prázdný oblek spadl k zemi, začal se do něj soukat on.

"Teď uvidíme," řekl, "nakolik je stěna neprostupná."

Cizinec jen zaskřípěl zuby, ale pevné Rudarovy pěsti jej sevřely zezadu.

"Poslyš, mladíku," řekl mu Eb tak, aby ho slyšeli i ti dva další, kteří udiveně hleděli skrz nehmotnou stěnu. "Jsi naše rukojmí. Pokud tví přátelé nepřivedou pomoc, víš, co tě asi čeká. Určitě jsi už leccos slyšel o krutosti stepních kmenů."

"Vím, za hloupost se platí."

Eb chvíli ještě zaváhal a pak vykročil přímo proti stěně. Byla tuhá, byla hustá, snad i váhala, zda ho může propustit nebo ne, cítil, jako by se trhala nějaká textilní pokrývka či blanka rybiho měchýře, a pak byl najednou venku.

"Abych měl jistotu, že se mé poselství dostane na příslušné místo, poletím tam místo tebe," řekl Eb. "Jak daleko je k vašemu sídlu?"

"Půl hodiny."

"Dobrá. Pokud se do rána nevrátím, udělejte si z toho chláпка snídani."

Obrátil se a vykročil k vrtulníku. Oba cizinci se ještě podívali po svém druhovi, který uvízl za stěnou. Ten mávl rukou a řekl:

"Leťte a nechte ho dělat, co se mu líbí."

V jeho hlase byl jakýsi podivný podtón, ale Eb nebyl schopen rozluštit jeho význam.

Přestože Eb už s vrtulníkem létal, interiérem tohoto stroje byl překvapen. Měl nejen pilotní kabinu, do níž se mohli vejít čtyři lidé, ale i nákladový prostor, kam se mohlo směstnat patnáct, možná i v případě nouze dalších dvacet cestujících. A když už byli ve výšce sto metrů, uvědomil si, že ví, jak odvést nejen všechny své lidi, ale i Kléry do bezpečí.

"Hej, vy, slyšíte!" vykřikl na pilota a jeho druha, kteří se uvelebili se sluchátky na uších v pilotních křeslech, zatímco Eb si sedl dozadu. "Vraťte se, rozumíte, vraťte se!"

Nezdálo se, že by ho slyšeli.

"Vždyť vy letíte s prázdnou! Dozadu se vejde dvacet lidí! Vraťte se, proleťte stěnou a naložte ženy a děti. Vrtulník stěnu prorazí!"

Nereagovali, motor zvýšil obrátky a pláž se začínala propadat dolů.

Eb Yrad se vztyčil a chytil pilota za paži.

"Okamžitě se snesete dolů!"

V paži ucítil Eb silný výboj, který ho zcela ochromil. Když za minutu opět otevřel oči, poznal, že je spoutaný a v ústech má roubík.

Zmítal sebou, vydával přidušené zvuky, ale nebylo mu to nic platné. V dané chvíli byli ti dva silnější než on a měli v rukou všechny trumfy. Eb měl sice v rukou jejich velitele, ale dobře věděl, že za stěnou mu nikdo nemůže ublížit. Musí se spoléhat na to, že tito lidé to zatím nevědí.

Eb mohl hledět dolů. Viděl pod sebou jezero a přestože už se dostali na úroveň mraků, nedohlédl na druhý břeh.

Vrtulník však proti všemu očekávání nezamířil na severozápad, odkud přilétl, ale obrátil se k jihozápadu. Eb ještě zahlédl trosky, v nichž našel jeho kmen dnešní noci útočiště, a pak viděl jako tenkou čáru zcela pravidelný kruh, hranici stěny, která izolovala jeho svět od zamořeného území. Všiml si, že trosky jsou pravidelně rozmístěny a mezi nimi jsou proluky křížující se v pravých úhlech. Jeho původní dojem se potvrdil, našli zříceniny předvěkého města. Eba napadlo, jaké historické poklady se asi dají pod ruinami najít, a pak se podívil, kde se v něm berou takové myšlenky, v člověku, který měl zatím jen starost o to, aby jeho lidé měli na druhý den co jíst.

Pak však jezero zmizelo za nimi, přelétávali nad velkou plání, která byla zprvu šedá od radioaktivního popela, ale brzy krajina zčernala, protože se stala jediným velkým spáleništěm. Eb byl zvědav, zda spatří některou z dominant, podle

nichž se orientoval při svých letech se Sankem, ale černou pláň nenarušilo nic, na čem by oči mohly spočinout. Čím víc se blížili k epicentru výbuchu, tím byl popel tmavší, pak zahlédl místy proužky dýmu a nakonec se stroj vznášel nad prohlubní žhoucí hmoty.

Temně rudá barva připomínala lávu, povrch byl místy pokryt tmavou temnou kůrou, která vypadala jako plovoucí kry, ale vždy se tato temnější místa rozplynula a byla vystřídána svěží jiskřící oslňující žlutí, která záhy opět pohasínala.

Několikrát vytryskl do ovzduší doslova gejzír žhavé hmoty a Eb, který užasle hleděl na toto podivuhodné divadlo, nedokázal odhadnout, jak je toto lávové jezero i ty gejzíry veliké, protože mu chyběla srovnávací měřítka. Ale vrtulník mu v té chvíli v porovnání s kráterem připadal zcela titěrný a zdálo se mu, že se sune jen hlemýždí rychlostí. Brzy ohnivý kráter zaplnil celé zorné pole, protože se letoun snesl níž a Eb byl nucen zavírat oči, když i přes skleněnou překážku cítil zničující sálavé teplo.

Dvakrát přelétli nad kráterem, potom se znovu vznesli vzhůru a již za tmavé noci stroj pokračoval směrem, který Eb nedokázal rozpoznat, protože ztratil orientaci.

Asi po půl hodině letu se v temné pláni náhle zjevilo několik světelných bodů a brzy jich bylo tolik, až si Eb myslel, že to jsou požáry. Stroj se však vznesl přímo mezi ně, a Eb zjistil, že přistáli na nevelké čtvercové ploše ze všech stran obklopené domy, které mohl vidět jen ve svých představách povzbuzených vejcem. Věděl, že je to město, a netušil, že podobný útvar může existovat i v jeho barbarské současnosti.

Rotor vrtule se zastavil a v záři elektrického osvětlení ti dva vyskočili na betonovou plochu. Eb zjistil, že stroj stojí pod skleněnou kupolí, tentokrát viditelnou, a že na vrtulník i na oba muže padá shora jakási pěnivá kapalina. Potom mu rozvázali nohy a vyvedli jej ven, i on se musel přizpůsobit tomuto obřadu, o němž pochopitelně věděl, že se nejedná o obřad.

Pak mu dovolili sejmut skafandr a nabídli mu oděv civilizovaného člověka se slovy, že před velitelem se v takových hadrech nemůže ukázat. A ke svému překvapení Eb viděl, že mu nabízejí stejné šaty, jako nosila Lanita.

Vedli ho nekonečnými chodbami a on si s úžasem prohlížel pestré obrazy na stěnách, četné vázy, snažil se přečíst nápisy na jednotlivých dveřích, poprvé v životě jel výtahem. Až se konečně ocitli v předpokojí, kde stála uniformovaná stráž s paprskometem. Uvedli ho do nevelké místnosti.

Pokud Eb čekal sál zdobený zlatem, musel být zklamán. Byla to prostorná pracovna, s psacím stolem, knihovnou, počítačem. U stolu seděl muž ve světlém oděvu. Když uslyšel jejich kroky, vstal a obrátil se.

Eb poznal Thunka.

13.

Instinktivně sáhl po zbrani. Neměl žádnou, ale ani Thunk nebyl ozbrojen. Celé to prostředí, kterému se ještě před chvílí tak obdivoval, se Ebovi rázem zhnusilo. Ve své celkem jednoduché hlavě si nedokázal dost dobře srovnat, kde se tady vzal ten nedávno zmizelý příslušník jeho kmene. Maně si upamatoval na to, jak ho našli ve stepi polozmrzlého a na Ebovu domluvu se toho trochu těžkopádného mladíka ujali. Teď se ukázalo, že před nimi skrýval svou pravou tvář, že je tím nejhorším zrádcem, který se dal do služeb nepřítele.

"Proč si myslíš, že jsem zrádce, Ebe Yrade?"

Bylo to zvláštní, ale ta slova Eba zcela odzbrojila. Napjaté svaly povolily a tělo připravené ke skoku se uvolnilo.

"Nikdy jsem vás, Ebe, nezradil. Máš celkem pravdu, zrádci se mezi Stípy našli, jako ostatně v každém kmeni, každém národě, ale to je už váš problém. My nepotřebujeme pomoci zrádců. My jednáme čestně a z očí do očí. Mí lidé mě informovali o tom, co se přihodilo na břehu jezera. Víme také, co se tam skrývá. Sami jsme se podivili tomu, že váš kmen dokázal přežít to peklo, co se rozpoutalo v našem starém centru. Víím, nechal sis rukojmí a kladeš ultimativní požadavky. Není však jisté, zda dokážeme vyvést všechny tvé lidi z uzavřeného kruhu a nevíme ani, zda je to nutné. Pověz mi, velký náčelníku, kam vlastně chcete jít."

Eb pokrčil rameny.

"Proč říkáš - chcete, Thunku. Copak ty už nejsi jedním z nás?"

Eb si připomněl Thunkův zásah ve chvíli, kdy Vatum téměř rozbil jeho náčelnický stolec.

"Žil jsem mezi vámi, Ebe, a nesměl jsem vám prozradit, kdo doopravdy jsem, vlastně jsem ani nemohl. Jistě to znáš, ty jsi také nesměl říct svým věrným nic o vejci. Po dohodě s přáteli jsem působil mezi vámi jako pozorovatel a přímý strážce vejce. Má mise nebyla zaměřena proti vám, máme silnějšího a mocnějšího nepřítele."

"Nortona?"

"Ne, ne, mylíš se, Ebe. Norton je stále jedním z nás. Náš nepřítel, to jsou lidé, kteří už dávno nežijí, lidé, kteří dopustili, že svět je takový, jaký je. Ale stalo se, svět se změnil, a zůstali jsme tu my, abychom dokázali budoucnosti, že člověk je svého jména hoden. Bohužel, byli mezi námi i tací, kteří si nepřáli, aby na troskách staré civilizace povstala civilizace nová. Zradili naši věc před tisícovkou let a nastražili na nás desítky pastí. Jednou z nich bylo i zničení podzemního centra jaderným výbuchem nevídané síly. Nedokázali jsme tomu zabránit, nemáme na to prostředky. Ty, Ebe Yrade, jsi byl přímo u toho. Pověz mi, co jsi tam všechno prožil poté, co jsi mne s Hystem opustil před vchodem do podzemí."

Eb stále ještě nevěděl, zda má Thunkovi důvěřovat, ale usoudil, že neuškodí, když mu všechno řekne podle pravdy.

"Thunku," končil Eb svou řeč, "já ničemu nerozumím. Když ti, koho nazýváš nepříteli, dokázali zničit podzemní centrum a jak říkáš, chtějí zničit i vejce, proč s tím tak dlouho váhali? Nevím, jak dlouho stojí podzemní centrum, ale z náznaků jsem usoudil, že stovky a možná tisíce let. Nikdo na světě teď neumí postavit podzemní stavbu, nikdo nedokáže vyrobit roboty či vrtulníky."

"Je tady jedna závažná okolnost, Ebe. Všechno bylo v pořádku, dokud vejce nedostalo dávku radiace. Přiznám se, že jsem tady i já jako strážce selhal, ale byl jsem přesvědčen, že v tvém úkrytu je zcela bezpečné a byl jsem si naprosto jist, že o něm nikdo z tvého kmene neví. Vatum šel po něčem jiném a jistě byl zklamán, když našel jen obyčejné vejce. A pak rozbili Muraka. Byl to už starý robot s opotřebovanými receptory, a oni ho dokázali oklamat. Nahnat ho na podzemletý

břeh, to mohli ovšem dokázat jen tak, že mu přikázali pomoci člověku. Jste lidé jiného světa a nenávidíte vůči strojům a jiným nepochopitelným předmětům ve vás kouzelníci v předešlých generacích pevně zakořenili. Bohužel, reaktor Muraka ten zásah nevydržel. Zamoření bylo jen místní, ale vejce svůj zásah dostalo. A my všichni věděli, že vejce musíme chránit před radiací. Od toho okamžiku v něm mohly, ale také nemusely nastat rozkladné procesy či neovladatelné mutace, a proti tomu se tvůrci vejce pojistili. V okamžiku, kdy bylo vejce ozářeno, byly sečteny dny podzemního centra a jsou sečteny i dny samotného vejce."

"Thunku, snažím se chápat tvá slova, ale souvislosti jsou na mne příliš složité. Co tedy je vlastně vejce?"

"Vejce je vyšší forma života, Ebe. Zhuštěná informace, je v něm soustředěno vědění celého lidstva. Je poselstvím minulých věků těm, kteří jednou vybudují novou civilizaci. Zničit je prakticky není možné, snad jen družicovými zbraněmi."

"Družicové zbraně? Světelný proud šlehaající vysoko z nebes, ničící vše, čeho se dotkne?"

"Ovšem. Vím, že jste byli paprskem zasaženi. Poprvé po dlouhých letech se opět ozvaly zbraně, o nichž jsme byli přesvědčeni, že jsou už mrtvé."

"Ale proč? Proč chtějí vejce zničit? A proč to neudělali dřív? Vždyť jsem je nosil s sebou celých dvanáct let..."

"Nejsi prvním člověkem, Ebe, kterému jsme vejce svěřili, ale teprve ty jsi je dokázal využít ku prospěchu svého kmene, k jeho rozvoji. Všichni ostatní se díky vejci dokázali vyšvihnout na nejvyšší místa v hierarchii svých kmenů, stali se kouzelníky, šamany, a ohlupovali všechny, dokonce i vraždili. Proto jsme jim vejce zase vzali. Družice sama nedokáže vejce zaměřit a my jsme jí to samozřejmě neusnadnili. Teď se však vejce ohlásilo samo. Projevila se jeho přirozená schopnost ochraňovat lidi za všech okolností. Vy jste se ocitli v nebezpečí, proto vytvořilo dezaktivovanou zónu, proto vás izolovalo před zářením silovou stěnou, proto vejce odmožuje veškerou krajinu kolem. Jen díky tomu jste přežili. Dezaktivovaná zóna se šíří a vejce je v jejím přesném středu. Družice bude přelétávat nad stejným místem znovu zítra večer. Vím, vejce ochrání náhoda, hoši mi už řekli, že je ukryto pod troskami, ale zítra - nevíme."

"Vy si vejce chcete odnést?"

"Není to možné. Princip ochrany lidí je u něj prioritní. Nedá se s ním pohnout, dokud neodmoří celou krajinu."

"Ale sám říkáš, Thunku, že družice prolétne nad námi znovu až zítra večer. To tedy znamená, že v tu chvíli bude vejce zničeno?"

"Není to tak jisté, Ebe. Chtěli bychom ještě vejce chránit. Je nenahraditelné. Stále ještě nevíme, zda v něm radiace způsobila nějaké negativní změny. Potřebujeme je dostat sem, do laboratoře, a prověřit všemi dostupnými přístroji, pak můžeme vyslovit soud. Doufám, Ebe, že nebudeme muset přikročit k nejhoršímu. Je výborně konstruováno. Bezprostřední nebezpečí nehrozí, paprsek k němu zatím hned tak neprorazí. A pak, je tu ještě jedna malá šance."

Obětavý člověk dokáže vejce ochránit. Je nutné si uvědomit, že paprsek reaguje na změnu polohy vejce se zpožděním jedné třetiny vteřiny. Tolik času je třeba, aby signál dospěl k družici, byl vyhodnocen a paprsek změnil směr působení. Dále víme, že zásoby energie v družici nejsou nevyčerpatelné. Ještě tři nebo čtyři útoky a bude muset dlouho čerpat energii, než bude moct vyslat další výboj. Až vejce ukončí dezaktivaci krajiny, pak si je opět vezmeme."

"Vezmete? A co zbyde nám?"

"Ebe Yrade. Ty sám máš nyní desetkrát víc znalostí, než potřebuješ k životu ve stepi. I kdybys s vejcem rozprávěl ještě stovky let, vše, co se dále dovíš, už ti k ničemu nebude."

"Já ti nerozumím, Thunku. Vidím, jaké domy dokážete postavit, a my bydlíme v dřevěných srubech. Vidím, že máte skleněné nádoby, dřevěný nábytek, plastické hmoty, kovové stroje. My máme jen kamenné sekyry, bronzové nože, šijeme hrubou jehlou kožené oděvy, sníme o tom, že budeme vyrábět železo. Vejce mi prozradilo mnoho o nejrůznějších technologiích, a já vím, že leccos dokážu. Proč si myslíš, že bych vejce nedokázal dál využívat? Dej mi čas, a uvidíš..."

"Víš, kolik bys potřeboval času? Odhaduji desetitisíce let, Ebe Yrade. Vejce musí předávat informace postupně a vždy ve správnou dobu, aby vývoji dalo jen malý impuls. Dovedeš si představit, jak by svět brzy vypadal, kdybychom vám svěřili do výzbroje paprskomety?"

"Vím. Ubránili bychom se proti všem nepřítelům."

"Ano, zmasakrovali byste je podobně, jako jste to provedli s Kléry."

"Věděli jsme, že nikoho nezabijeme, Lanita nám to slíbila..."

"A váhali byste těch zbraní použít, kdybyste věděli, že jimi budete zabíjet?"

Eb chtěl něco říct, ale pak se zarazil. Thunk ho zasáhl na slabém místě.

"Lanita neměla právo vás takhle vyzbrojit. Měla vám dávno vejce odebrat, svůj úkol ve vaší společnosti už splnilo. Po dvou nebo třech generacích je opět předáme některému tvému následovníku."

"Vy mi je opravdu chcete vzít?" zeptal se smutně Eb.

Thunk přikývl.

"Nejen vejce, ale i paprskomety. Ani vejce, ani paprskomety nepatří do vašeho světa."

"A co vy?" rozhořčil se Eb. "Co vy jste zač? Vy snad do našeho světa patříte? Vím, nejste bohové, ale nejste ani lidé. Kdo vlastně jste, že si osvojujete právo zasahovat do našeho života."

"Chceme jen to nejlepší pro lidstvo, Ebe Yrade..."

"Jen to nejlepší? Jen se podívej, kolik Stipů a Klérů v posledních dnech díky těm vašim hrátkám zahynulo! Naše vesnice jsou zničeny, náš kraj je spálený. Na tom místě, kde byl ten váš hanebný podzemní úkryt, je teď sopka. Krajina je neobyvatelná, zvěř zahynula nebo je zamořená. Kdo poštal Kléry proti nám? Kdo jiný než Norton, jeden z vás. Kdo poštal nás proti Klérům? Lanita, opět jedna z vás. Ne, Thunku, váš svět se mi také nelíbí. Vy sem přece nepatříte. Co jste vlastně zač? Proč se mezi nás pletete?"

"Vejce s tebou rozmlouvalo příliš dlouho, Ebe Yrade. Ani ty už nepatříš do vašeho světa. Copak se tvůj vlastní kmen proti tobě nespikl? Copak tě nechťeli sesadit z trůnu a zvolit nového náčelníka?"

"Ano, to chtěli, ale jen díky tomu, že se báli Muraka i Sanka. Nikdy jsem ty potvory nepotřeboval..."

"A jak ses tedy stal náčelníkem, Ebe Yrade? Nejmladším náčelníkem v historii vašeho kmene? Kdo ti k tomu pomohl? Obešel by ses bez Muraka? A ptal ses vlastně svého kmene, zda chtějí za náčelníka právě tebe? Mnozí proti tomu ještě dnes reptají, ale bojí se říct to nahlas. Ptal ses na něco kmene, když jsi rozhodl táhnout pryč od epicentra výbuchu? Řval jsi na lidi jako na stádo, a přitom bylo na místě vše jim rádně zdůvodnit. Vím, byla kritická situace a možná jsi kmen zachránil právě tím, ale kdybys byl trochu trpělivější, je docela možné, že by se jedna třetina neodtrhla. Ne, nedávám ti to za vinu, ale i ty vládneš despoticky, tak, jak se ti zlíbí. Kdyby vás nepřepadli Klérové, nebylo by tomu tak, že za rok nebo za dva byste se šli sami podívat, zda v jejich tábořišti se pro vás nenajde něco vhodného? Ženy, děti, zbraně, kůže, nástroje, obilí? Přemýšlej sám nad sebou, Ebe Yrade, a nevnášej předčasné soudy. My jsme jednou mezi vás vnesli cizí předměty, a jsme povinni regulovat jejich užití, jinak hrozí nebezpečí, že znovu zničí civilizaci ještě dřív, než stačí vzniknout."

"Budiž," řekl po chvíli Eb. "Nebudu se teď s tebou přít. Zdá se, že mi nechceš vysvětlit, co jste za lidi a co tu děláte, a kde jste vzali takovou moc. Nevadí, je tady teď jiný problém, kvůli kterému jsem za tebou přišel. Náš kmen je uvězněn u jezera spolu s třiceti Kléry. Uzavřeli jsme ozbrojené příměří, ostatně pod kopulí se nedá dost dobře bojovat. Chtěl bych odtamtud svůj kmen vyvést, chtěl bych, abychom našli nová loviště. Blíží se zima, a nevím, kam bychom šli, i kdyby neexistovala clona. Cestou jistě narazíme na silný nepřátelský kmen, ten nás zažene zpět a tím odsoudí k záhubě. Chci po tobě, Thunku, abys nás odvezl někam daleko, někam, kde bychom dokázali přežít i bez vašich zázračných strojů. Obejdeme se i bez vejce. Znáš tajemství výroby kovů; vím, jak hledat rudy, umíme vyrábět hliněné nádoby, pěstovat obilí, ochočit koně. To nám k životu zatím stačí. Jak mi odpovíš?"

Thunk mlčel, pak zapnul obrazovku terminálu a chvíli ladil.

"Podívej."

Eb viděl prakticky černou obrazovku, ale pak si všiml, že je lemována pravidelným tenkým růžovým kruhem.

"To je záběr ze stacionární družice, z výšky třicet šest tisíc kilometrů. Je to vaše ležení. Ten kruh, to je dezaktivovaná zóna, má teď průměr pět kilometrů. Zítřejší bude pětadvacet, pozítří dvě stě. Tady nocuje tvůj kmen, vedle toho hnusného paúhoře. Ochranná clona se tvoří proto, aby tito lidé mohli přežít. Jakmile odcestujete, vejce zruší dezaktivaci zónu. Krajina zůstane zamořena snad ještě stovky let. Vejce nebude cítit potřebu někoho ochraňovat. Proto bych tě chtěl, Ebe Yrade, požádat, abyste zůstali na místě. V zájmu příštích generací. A pak, jen vy mi můžete pomoci ochránit vejce. Pokud nezasáhnete, družice je zničí během tří dnů. Dnes se jen zaměřovala, zítra se prokouše do hlubin trosek a pozítří je najde. A vejce je dar minulých generací generacím příštím."

Eb byl překvapen.

"Nemůžeme tam zůstat," oponoval. "Z čeho budeme žít, Thunku? Úhoř za tři dny bude páchnout, nic tam neroste a nebude ani růst. Nemáme žádné zásoby, žádná zvířata, jen dva tři koně, co přitáhli Klérové..."

"Dostanete zásoby, Ebe. Jakmile vejce dezaktivuje krajinu a skončí zima, dáme vám nástroje, budete moci sít obilí, budete moci zůstat tam, kde jste. Je tam dost kamene, abyste si postavili skutečné domy, a ne jen dřevěné sruby. Jezero je neobyčejně bohaté na ryby, neměj strach, radioaktivní mrak zasáhl jen jeho část a dezaktivaci zóna je zcela odmoří."

"Zase chcete zasahovat do našeho života, Thunku? Zase nám chcete radit, co máme dělat? Když chcete, aby vejce někoho ochraňovalo, proč si do toho posraného kruhu nevlezeš sám se všemi svými lidmi? Vejci je přece jedno, kdo kolem táboří."

"Ebe Yrade, kolik myslíš, že nás tady je?"

"Pevnost je ohromná..."

"Osm. Je nás tady osm lidí, z toho dvě ženy. Děti už nemáme žádné. Musíme se ukládat ke staletým spánkům, abychom mohli průběžně sledovat, případně regulovat vývoj. My přece všichni nemůžeme stáhnout k vejci, pevnost by zůstala bez ochrany."

"Viděl jsem přece tolik ozbrojených strážců!"

"Ti mezi nás nepatří, to jsou Nirové. Spolupracujeme s nimi, obchodujeme s nimi, ale je to kmen primitivů, žijí jen pro válku. Tím, že je zaměstnáváme ochranou pevnosti a zajišťujeme jim relativně dobré životní podmínky, nepřímo chráníme okolní krajinu před jejich vpády. Ne, Nirovi nemůžeme říci, pojďte na druhou stranu jezera, budeme tam čekat, až přejde bouře, budete tam žít a sít obilí..."

"A co Stipové, ti jsou k něčemu takovému dobří, vid'?"

"Mýlíš se, Ebe. Budoucnost je v zemědělství, a vy je už ovládáte. Kmeny, jako jsou Nirové, přestanou samy existovat po padesáti, stu, dvou stech letech. Tuším, že právě tady, na břehu jezera, bude za sto let stát velké město, jehož základem bude vaše vesnice. Jsem přesvědčen, že celému kraji budou brzy vládnout právě Stipové. Je tu úrodná země a jen Stipové pod tvým vedením mají nyní schopnost v budoucnu založit stát. Základ lidské civilizace..."

Eb se zamyslel. Obraz se zvětšil a on mohl vidět příslušníky svého kmene, spící v hloučcích kolem ohňů, svorně promíseni s Kléry. Stál a uvažoval.

"Nu, jak ses rozhodl? Nechci tě do ničeho nutit."

"A co uděláš, když nabídku nepřijmu? Odvezeš mě zpátky a necháš nás tam zavřeny?"

"Požádal jsi mě o pomoc, Ebe. V mých možnostech je evakuovat vás všechny na vzdálenost dvou set kilometrů během dvaceti hodin. Pokud odmítneš, odvezeme vás."

"A jak si potom poradíte?"

"To už bude náš problém."

Eb se rozhodl.

"Odvez mě zpátky, Thunku. Poradím se se svým kmenem."

"Vidím, že sis vzal má slova k srdci, Ebe Yrade, nejsem si však jist, že na to je právě teď vhodná chvíle. Ale jsi náčelník

a rozhodl jsi. Necht' je tvá vůle splněna."

Thunk stiskl knoflík a ve dveřích se objevili oba Ebovi průvodci, kteří ho přivezli sem. Thunk se obrátil a sedl si k terminálu. O Eba se přestal zajímat.

Eb měl na jazyku ještě tisíc otázek, ale teď už nebylo možné diskutovat o něčem dalším.

"Ještě jednu maličkost, Thunku," obrátil se Eb ve dveřích. "Chtěl bych ti poděkovat... za to, že jsi mne a Hogara vyvedl z podzemního centra."

Znovu procházeli dlouhými kamennými chodbami, Eb si opět mohl prohlížet tu podivuhodnou stavbu, tolik se odlišující od všeho, co zatím kdy ve svém životě viděl, i od podzemního centra, jehož účel mu stále zůstával tajemstvím. A když konečně sestoupil na nádvoří a zvedl oči k obloze, kde spatřil mezi vysokými stěnami matně se rýsující obdélník plný hvězd, pochopil jednu věc. On, Eb Yrad, velký náčelník Stipů, už nechce žít se svým kmenem v dřevěných srubech a prát se o denní živobytí s přírodou i nepřáteli. On touží po tom bydlet v tomto kamenném paláci a pomáhat Thunkovi a jeho přátelům v tom podivném, ale jistě ušlechtilém díle. Věděl však, že toto přání před Thunkem nikdy nevyšloví.

Opět oblékli neprodyšné skafandry. Znovu vstoupili na palubu vrtulníku. S hmotem odrážejícím se od kamenných stěn se stroj vznesl k obloze a přímou cestou se vydal zpět.

Kolem bylo úplná tma a Eb brzy ztratil orientaci. Ani teď se tedy nedověděl, kde se vlastně ona bájná pevnost, o níž mu vyprávěl jeho otec, nachází. A jistě to musela být ona, bájná pevnost bohů, kterou jeho otec ochraňoval ve službě v nirském vojsku a odkud si také přinesl přezdívkou Yrad... Konečně Eb spatřil z velké výšky jemný kroužek hranice mezi dezaktivovanou zónou a zamořenou krajinou. Uprostřed stále plápolaly ohně.

Když dosedl stroj na zem, podal mu pilot malý balíček.

"Co je to?" divil se Eb.

"Skafandr. Pro Franka."

"Pro koho?"

"Pro našeho druhá. Thunk nám řekl, abychom ti to dali, prý už budeš vědět, co s tím máš udělat."

Eb přikývl a vzal si balíček. Seskočil do jemného písku a cítil, jak se kolem zvířel radioaktivní prach. Naplno pocítil dech strašlivé smrti a tam před sebou cítil naprosté bezpečí. Uvažoval, zda se jejich kmeni zalíbí právě tady. Ve tmě tušil zvlněnou krajinu a viděl hvězdy odrážející se v nekonečné hladině jezera. Kdyby se tyto nízké pahorky osázely stromy, mohl by vzniknout jednou velký les. Vesnice by se dala postavit téměř na břehu, chráněna dunami, hned vedle pláže, neměli by daleko pro pitnou vodu. Právě tak jako u jejich velké řeky. Nepotřebovali by studny, voda v jezeře je krásně průzračná a velmi chutná. Tam o kus dál by mohla být pole, tamhle stáje. A snad nebude nutné stavět hradby, pokud by nad nimi Thunk držel ochrannou ruku...

Ucítil odpor, to narazil na hranici. Cítil, jak ho zóna stahuje, téměř vnímal, jak z něj sfoukává všechn ten smrtonosný prach, a sám měl snahu proniknout dál, aby byl co nejdřív u svých.

Konečně se mu podařilo proklouznout tím neviditelným prostředím, mohl strhnout přilbu a nadýchnout se čerstvého vzduchu. Už věděl, že se bude snažit svůj kmen přesvědčit, aby přijal Thunkovu nabídku.

Dorazil k nejbližším ohňům, ale nikoho neviděl. Podivil se, vždyť na záběru z družice přece spatřil houfy spáčů. Teď tady nebyl nikdo, v záři pohasínajících ohňů viděl jen hromady ohlodaných kostí. Pak vedle sebe ucítil temnou hmotu paúhoře, ale jeho lidé se jako by do země propadli.

"Hej!" volal. "Stipové, kde jste?"

Odpovědí mu byl jen závan větru narážející na hranici mezi dvěma zónami.

"Hogare, ozvi se!"

Nikde nikdo. Namířil si to k troskám v domnění, že se lidé snad ukryli před nepřízní počasí znovu v jeskyních, ale ani tady nikoho neviděl.

Vydrápal se až na balvany, kdesi v těch místech, kde bylo pod tunami kamení ukryto vejce, a hleděl marně do černé tmy.

Pak namáhavě slezl. Jeho lidé zmizeli.

Z ničeho nic hleděl do oslňujícího kužele elektrického světla a ač se svíjel jak mohl, nemohl se vyškubnout z těsného sevření dvou párů silných paží.

Do kužele světla vstoupila silueta člověka a když dorazila k němu, Eb mohl člověku vidět do tváře.

"Inu, opět se vidíme," řekla Lanita, "ale nevím, kdo z nás je tomu víc rád."

14.

"Co chcete?" řekl Eb a clonil si oči před prudkým světlem.

Sklonila svítilnu a vykročila k němu.

"Doufám, že budeš rozumný právě tak jako většina tvých lidí, Ebe!"

"Co tím myslíš?"

"Jsou tací, kteří si usmysleli nám klást odpor. Museli jsme jim trochu domlouvat."

"Tady jste přece nikoho nemohli zabít," ohradil se Eb.

"Jsi nenapravitelný, Ebe. Pořád myslíš na totéž. Co vy to jste za lidi? Jenom byste zabíjeli."

Eb pokrčil rameny.

"Nejsme jiní, než jste byli vy."

Sám nevěděl, kde se v něm ta myšlenka vzala. Nevěděl o minulosti těch lidí pranic, ale ukázalo se, že Lanitu zasáhl na nejcitlivějším místě.

"Nevyčítej nám to," řekla tiše. "Teď to chceme napravit, ale sám vidíš, jak to jde těžce. Tvé lidi jsme zneškodnili několika chvaty, v tomto podivném prostředí to jinak nejde. To však není důležité. Dej mi ten skafandr."

"Nedám ti nic, dokud se nedovím, proč jste sem přišli."

"Nechceme nic, co by nám nepatřilo. Přišli jsme si pro vejce."

Eb se polekal.

"Bez vejce zahyneme. Chrání nás před zářením."

"Nenamáhej se. Mohl bys vědět, že vám zaručíme přežití. Odvezeme vás odsud, daleko, tam, kam záření nedosahuje."

"A mimo vliv pevnosti, co?"

Eb zasáhl Lanitu podruhé.

"Co ti tam všechno napovídal ten ryšavý Thunk?"

"Jistě nic, co bys ještě nevěděla. Ale my, Stipové, chceme žít tady."

"Tady v krajině zamořené na stovky let radiací? Tady vás čeká jen smrt."

"Ne, žijeme pod ochranou vejce, a proto tady zůstaneme."

"Ne, Ebe, ty se mylíš. Ty přece nevíš, co je vejce. Ono není ničeho takového schopno. Bariéra, kterou jsme překročili, není ochranná clona, je to zbraň. Zbraň našich předků."

"Zvláštní zbraň," podotkl Eb. "Zatím dokázala zachránit víc životů, než vy jste zabili svým mírumilovným podzemním centrem!"

"Copak nechápeš, že centrum zničil Thunk?"

"Proč by to dělal?"

"Ebe, nesnaž se mě přesvědčit o něčem, o čem sám nic nevíš. Thunk je naším skutečným nepřítelem..."

"To není pravda, Lanito!" vykřikl Eb. "Když jsi přišla do našeho tábora, setkala ses tam s Thunkem. Určitě jsi ho poznala! Nehnula jsi brvou! Jste domluveni. Ty i on. Oba jen lžete. Nevím, co chcete. Prosím vás, nechtě nás žít."

Nechtě nás tady. Ale my potřebujeme vejce, Lanito. Nechala jsi mi je dvanáct let. Teď mi je chceš vzít. Proč?"

"Je to kruté, Ebe, ale musím ti to říct. Musíme vejce zničit."

Eb se vyděsil.

"Ne, to ne..."

"Je to nutné, Ebe. Vejce je darem našich předků příštím generacím. My vyslanci, jsme je měli ochraňovat. Dokázali jsme to po dlouhá staletí, ale víme, že vejce nesmí dostat větší dávky radiace. Tím, že Thunk zničil centrum, zničil i podstatu vejce. Vejce, se změnilo v cosi nedefinovatelného, je to další skupenství hmoty, vyšší řád existence. Máme strach, Ebe. Velký strach. Ten smělý pokus se nám vymkl díky Thunkově nezodpovědnosti z rukou. Vejce má ohromný intelekt, je samo o sobě novou živou bytostí. Nemá však receptory. Jeho hmota degenerovala, zmutovala. Prvním projevem té nové existence je radiální filtr. Pravda, ochránil vás před smrtí, ale bezděčně. Vejce ochraňuje především samo sebe, připravuje si terén... k něčemu... Zatím nevíme, co se má stát."

Nemáme dosud představy o chování takto vysoce organizované hmoty. Bojíme se, že zničí Zemi. Zničíme sice dar lidem příštích staletí, ale přesto víme, že budou alespoň žít. Zůstali jsme na tu práci sami dva. Frank se k nám nepřidal, a Thunk, o tom si myslíme dlouhou dobu své."

Poznala jsem ho, samozřejmě, ale nechtěla jsem vás znepokojovat. Považovala jsem ho za svého spojence. Teď vím, že pravdu měli Norton i Borton. Víme také, kdo zabil Bortona. A víme také, proč to udělal. Oni chtějí vejce. Pro sebe. Ty jsi jejich vějíčkou. Teď mi dej skafandr. Oba skafandry."

Eb si připadal jako v jiném světě. Hodil na zem balík se skafandrem, pak se pomalu vysoukal ze svého.

Rudar a Norton na sebe natáhli oba ochranné obleky a ztratili se kdesi ve tmě.

"A já ti tolik věřil, Lanito," řekl tiše Eb.

"Můžeš mi věřit i dál," odpověděla. "Nemám zač se stydět. Nezradila jsem vás, přesvědčila jsem Nortona, aby přestal s Kléry útočit na vaši vesnici, dala jsem vám paprskomety, ubránili jste se přece. Rudar Nortona neposlechl, a zůstal tam se stovkou svých bojovníků. Norton mu řekl, že je to jeho konec, a já jsem s ním odletěla. A s Kléry jste se přece vypořádali snadno."

"Ovšem, snadno, ale to už sis myslela, že jsem mrtev. Věděla jsi, že podzemní centrum exploduje, a s Nortonom jste prchli především proto, abyste si uchránili vlastní kůži."

V Lanitě by se v té chvíli krve nedořezal.

"Křivdíš mi, Ebe..."

"Nenávidím tě!" vykřikl Eb, obrátil se a odešel směrem k břehu jezera.

"Ebe, počkej přece..."

Nechtěl ji už slyšet.

Po chvíli zaslechl motor vrtulníku. Ohlédl se a viděl, jak těžký stroj přistává uprostřed dezaktivované zóny. Vyskočili z něj Rudar s Nortonom a jako balíky vyhodili ven oba svázané Ebovy průvodce.

Eb se znechuceně odvrátil. Díval se do drobných vlnek klidné hladiny a přemýšlel. Ať ho Thunk i Lanita přesvědčovali o těch nejlepších úmyslech, nebyl schopen rozlišit, kdo z nich má vlastně pravdu, ale pochopil, že ti, které považoval za bohy, jsou obyčejnými lidmi se všemi jejich nectnostmi, chlubitvím, hašteřivím, hádávím. Ale jsou mocní...

Někdo k němu přistoupil. Poznal Dvinu. Lehce ji objal kolem ramen a pak se temná noc proměnila v jiný svět určený jen pro dva.

Rozednívalo se.

Eb Dvinu zabalil do kožešiny, aby ji ochránil před lezavou ranní mlhou, a svůj pohled stočil tam, kde stále ještě hučely motory.

Neměli jeřáb. Norton za vydatné Rudarovy pomoci pomáhal vázat na tenká plastická lana velké balvany, které velký vrtulník zvedal do výšky, jako by to byla pírká. Přidalo se k nim jen několik Klérů, Stipové čekali na rozhodnutí svého náčelníka a polehávali nedaleko. Eb viděl, že mizí poslední trosky a hromada balvanů navršená nedaleko připomínala

malou pyramidu.

Když se přiblížil večer, zmizel poslední balvan a objevily se stěny chodby, která ochránila Stipy před smrtí; strop byl již dávno odklizen. Přístup k vejci byl volný.

Vrtulník se snesl nedaleko a vystoupila z něj Lanita. Eb se pomalu přibližoval, byl zvědav, co ti tři chtějí s vejcem udělat. Jedna věc byla chtít vejce zničit a druhá skutečně to provést. Eb dobře věděl, že vejce dokáže odolat všem známým přírodním silám a že ti dva nemají s sebou prostředky, jak je zlikvidovat.

A teprve v tu chvíli si uvědomil, kolik je hodin a co všechno mu řekl Thunk. Ten teď sedí kdesi daleko uzavřen ve své pevnosti a neví, proč se vrtulník nevrátil. Ale Thunk nechtěl vejce zničit, zatímco ti dva tady ano.

A Eb už věděl, jak to chtějí udělat.

Zachvěl se hrůzou.

Norton sestoupil do té prohlubně a pomocí tenké sondy prohledával písčitou zeminu. Jen Eb věděl, kde přesně je vejce ukryto. Uvažoval, co má dělat. Norton i Lanita hledali na opačné straně výkopu, on měl teď k vejci nejbliž. Mohl by se vrhnout dovnitř a pokusit se je vyhrabat, ale nevěděl, jak je teď hluboko, a než by se ho zmocnil, mohli by ho snadno dosáhnout. Nebál se Nortona, věděl, že zbraně jsou neúčinné. Avšak neměl kam utéct. Byli za neviditelnou neprostupnou clonou, z níž nebylo úniku. V tom úzkém kruhu se neměl kde ukrýt, a ač se nemohli navzájem zabít, tento souboj by nevyhrál.

A přece tu byla jakási naděje. Eb však propásl ten správný okamžik. Così ho oslepilo.

Bezděčně zvedl oči k obloze a uviděl záblesk.

Poznal ten prudký světelný paprsek, ten plamen šlehající z nekonečné výšky, ten proud fotonů nesoucí smrt, a pochopil, že vejci hrozí strašlivé nebezpečí.

Neovládl se a vykřikl.

"Co jste to provedli, Lanito! To je konec vejce!"

Lanita i Norton se ohlédlí a z výrazu jejich tváře Eb nepoznal nic. Světelný paprsek si razil cestu pláni kolmo na směr, jímž prošel kruh včera, a nezadržitelně se blížil ke středu kruhu. Zdálo se, že nic už nemůže vejce zachránit.

Lanita i Norton odhodili nástroje.

"Rychle, utečte, je to smrt!"

Nejrychleji prchal Rudar. Kde se vzal tu se vzal přiběhl Hogar a rozhněl spící Stipy, kteří mohli ležet v cestě smrtícímu výboji.

Eb stál na místě a nehýbal se. Zamhouřil oči, pak udělal krok a poznal, že stojí přímo v ose toho výboje. Když sklopil oko k zemi, viděl, že vejce bude zasaženo zcela bezpečně.

"Ebe!" vykřikla zděšeně Lanita. "Zapřísahám tě, uteč!"

"Ne!" řekl rozhodně Eb.

"Ebe!" uslyšel Eb další ženský výkřik. Vedle Lanity se postavila Dvina a zcela zapomněla na to, že ji chce nenávidět.

"Lanito, prosím tě, udělej něco!" rozplakala se.

"Nechtě mě!" stačil ještě vykřiknout Eb. Paprsek byl necelých sto metrů daleko.

Seskočil do výkopu a oběma rukama hrábl do písku. Sáhl najisto. Ucítil, jak ho suchý písek objal zvláštním příjemným teplem, pocítil drobný výboj, který projel jeho tělem, poznal, že je blíž vejci. To sice zaznamenalo jeho vzrušení, ale netušilo, že mu hrozí strašlivé nebezpečí.

Paprsek dosáhl kraje výkopu. Eb uchopil vejce oběma rukama a zvedl je.

Bylo těžké. Tak těžké, že ucítil prudkou bolest v zadech a oblý předmět mu vyklouzl z ruky. Paprsek pronikl do výkopu.

Písek se rozstříkoval na všechny strany a rozséval kolem žhavé kapičky.

Napjal všechny síly. Vejce těžké jako kámen zvedl do výše hrudi a vyhodil je z výkopu. Z posledních sil se vydrápal ven.

Sledoval ohnivý sloup.

Paprsek se zastavil na jednom místě a pronikal hluboko do půdy. Na dně bývalé chodby se vytvořilo žhavé jezírko skloviny. Pak se plamen začínal soukat ven a Eb pochopil, že změnil směr.

"Jedna třetina vteřiny," blesko mu hlavou. Zvedl se, znovu se shýbl pro vejce a dal se s ním na útěk. Cítil, jak se mu nohy boří do hlubokého písku, nekonečná tíha deptala jeho svaly a táhla ruce k zemi, samo vejce mu nepomáhalo a zdálo se být čím dál těžší. Nemohl sledovat paprsek, a obraty prováděl zcela náhodně, jednou pocítil jeho žhnoucí dech, když mu plamen málem olízl tvář.

Nevěděl, jak dlouho tak běhal s tím přetěžkým závažím hlubokým terénem, zapomněl na všechno, myslel jen na jediné - na to, že nesmí své břímě upustit, že nesmí upadnout. Nevěděl, že paprsek kreslí za ním do písku klikatou čáru, která je lemována rozžhavenými kapkami skloviny, nevěděl, že lidé na něj pokřikují, neslyšel, že Dvina nepřítelně pláče, neviděl Hogara, který běhal za ním a snažil se mu v jeho úsili pomoci, neviděl Rudara, který Hogarovi nastavil nohu, až oba brzy splynuli v jedno tělo v zuřivém souboji, kdy jednomu i druhému nebylo dáno, aby svého soka zabil.

Dlouhá zahnutá větev se připletla Ebovi pod nohy. Zaryl se tvář do země a pln zoufalství cítil, jak mu hladká hmota klouže v prstech. Zvedl oči a viděl vejce, jak se kutálí z mírného svahu a pak se zabořilo do písku.

Něco ho oslnilo.

Paprsek se blížil k vejci a Eb už nemohl dělat vůbec nic, protože ten tok fotonů mu přehradil cestu.

Díval se na vejce skrz paprsek a věděl, že za dvě vteřiny bude dílo dokonáno.

Zavřel oči.

Nevěděl, jak se projeví konec toho podivného přednětu, ale byl přesvědčen, že za chvíli uslyší strašlivý výkřik, protože už dlouhou dobu považoval vejce za živého tvora. Zakryl si i uši a čekal.

Nedočkal se.

Najednou bylo úplně ticho a slyšel jen tlukot svého vlastního srdce. Umlkly i zděšené výkřiky žen.

Otevřel oči a uviděl vejce.

Žhavá stopa končila dvacet centimetrů od něj.

Vše, co dělal dál, učinil zcela reflexivně, bez nějakého záměru. Nevěděl, jak se to mohlo stát. Spatřil jen vejce a několik metrů za ním podvozek vrtulníku. Viděl, že všichni jsou daleko, nejméně padesát metrů.

Rychle vstal, sebral vejce, znovu ucítil prudkou bolest v páteři, ale nedbal na ni, udělal z posledních sil těch pár kroků, hodil vejce na palubu letounu a naskočil do kabiny. Zabouchl dveře.

Nikdy tento stroj neřídil, ale měl zkušenosti se Sankem. Uchopil do rukou ten malý kruh, který trčel z palubní desky před ním, a soustředil své myšlenky.

A stroj poslechl.

Vrtule, hnané emotivním výbojem jeho mozku, se roztočily bláznivým tempem a stroj se odlepil od země a vznesl tak rychle, že nikdo nestačil Ebovi v jeho úmyslu zabránit. Hluboko pod sebou spatřil maličké postavičky, mezi nimiž se jasně vyjímal stříbřitý kombinézy Nortona a Lanity, kteří běželi směrem k zapomenutému Sankovi, viděl houf pobíhajících Stipů, děti mávajících radostně rukama, Kléry, kteří se shlukli kolem svého velitele, a pak se rotor vrtule začal odrážet ve vlnách jezera.

Vrtulník s vejcem na palubě neuvěřitelně snadno proťal bariéru, kterou samo vejce vytvořilo, a hnál se nad jezerem směrem k vycházejícímu slunci.

A Eb byl pln jakési euforie, propadl ohromnému nadšení, protože to, co mu bylo dosud jen svěřeno do opatrování, se stalo jeho vlastnictvím.

Měl vejce, které bylo dokonalostí samou, měl svého boha, a rozhodl se, že ho nikomu nedá.

Půl hodiny letěl nad jezerem, než se přiblížil protější kamenitý břeh.

Vrtulník se snesl nad širokou pláž lemovanou vysokými skalami a svistot vrtule utichl.

Eb vyskočil z kabiny a vynesl vejce.

Položil je na zem, chvíli nad ním stál a potom vytáhl nůž z pochvy. Na hladkou bílou skořápku začala dopadat proudem temně rudá krev.

Byl to úplný náraz, když se začaly informace hrnout do Ebova mozku. Pocítil prudké brnění hlavy, avšak rukou neucukl, jen ji přiblížil víc k vejci, aby ani kapka drahocenné tekutiny nepřišla nazmar.

A Eb se jen těžko orientoval v tom přívalu znalostí, které se na něj hrnuly ze všech stran, nevěděl, co si počít s pojmy jako iracionální číslo, třicetiletá válka, objektivní realita, astronomická jednotka, syntaktická chyba, notová osnova, Albert Einstein.

Jeho mozek byl dávno zahlcen, jeho neurony přetíženy a neschopny další činnosti, a přesto byla jeho paměť sužována novými a novými výboji bortícími vše, co dosud v jeho představách primitivního člověka existovalo. Nevěděl, že to, co teď činí, je zcela nesmyslné, protože nikdy nebude schopen takto nabytých znalostí prakticky využít, a co víc, nevěděl, že informace, které vejce pod tlakem krve vydává, jsou pro ně nenávratně ztraceny.

Když však cítil, že proud krve začíná slábnout, pozvedl znovu nůž.

Konečně se jeho oči pomalu zavřely a krev začala neúčelně prýstit do písku, zatímco vejce leželo vedle nehybného těla a začínal v něm právě zásadní přerod.

Probudil ho hebký dotyk ruky.

Ucítil bolest v hlavě. Tupou, jednotvárnou bolest. Dlouho si nemohl uvědomit, kde je a co tady dělá, pak otevřel oči.

Spatřil drobný ženský obličej lemovaný dlouhými černými vlasy a slyšel s pláčem pronášená slova:

"Ebe, můj Ebe, tak se konečně probud!"

"Dvino," zašeptala Ebova ústa. "Kde ses tady vzala... Kde to jsme?"

"Chtěli tě zabít, Ebe, určitě by tě zabili. Musela jsem za tebou, jinak..."

Eb zvedl hlavu. Konečně si na všechno vzpomněl.

Kolem byl už bílý den, slunce stálo vysoko na obloze. Nedaleko útočil na velká skaliska nesmělý jezerní příboj. Opodál stál poněkud nakřivo velký vrtulník, kterým sem včera přiletěl Eb, a na úpatí skály mohl spatřit drobnou siluetu Sanka.

"Dvino, kdo s tebou přiletěl, kdo tě sem dopravil, proč... Dvino, tys přiletěla sama?"

Konečně se usmála a setřela si z tváře slzu.

"Dvino, tys jim vzala Sanka? Tys s ním dokázala létat!" Eb se usmál.

"Dvino, moje nejmilovanější Dvino!"

Přitiskl ji v těsném objetí. Dokázal si v tu chvíli vybavit, jak Lanita i Norton s protaženými obličejí sledují Sanka, a současně jim uniká jediná šance pronásledovat toho, kdo jim odnesl ten nejvzácnější poklad.

"Ty jsi moje žena, Dvino, konečně jsi dokázala to, co jsem si dávno přál."

Tiskl ji k sobě a dojetím téměř plakal.

"Zůstaneme teď spolu, máme všechno, co potřebujeme, můžeme odlétnout třeba až na druhý konec světa. Máme Sanka a co je hlavní, máme také vejce..."

Ebovy oči se stočily tam, kde mezi dvěma velkými oblázky pokojně leželo jeho vejce, stále bílé a neposkvřené, jako by se ho nikdy nedotkla kapka lidské krve.

"Pojď, půjdeme."

Přikývla.

Točila se mu hlava a Dvina ho musela podpírat. Vejce bylo ještě těžší, ale byl tak pln elánu, že je zvedl jako pírkó. Nesl je k vrtulníku.

Vedle otevřených dveří se zastavil. Zvedl oči a spatřil zářící ciferníky na palubní desce. Připadalo mu, že slyší i lidské hlasy. Rozhlížel se, ale byli tady zcela osamoceni. A přece slyšel to, co bylo v jeho uplynulém životě docela běžné.

Bitevní ryk.

Udiveně hleděl na malou obrazovku, na níž zuřivě bojovalo několik desítek mužů. Viděl blyštění mečů, slyšel střet kovových čepelí. Spatřil, jak teče krev.

Chvilí nic nechápal, a pak si uvědomil, že je Ebem Yradem, náčelníkem kmene Stipů, a právě jeho lidé sváděli zoufalý boj se skupinou Klérů, s jejich odvčnými nepřáteli.

Viděl obrovitého Rudara, jak se rozmáchl sekýrkou a když čepel dopadla, uslyšel strašlivé zavytí.

Sevřel v ruce rukojeť dýky a poznal, kde je jeho místo.

Vejde dopadlo do písku.

"Poď, Dvino," uchopil svou ženu za ruku a vytáhl ji na palubu vrtulníku.

Velký stroj se s děsivým hřmotem vznesl k obloze a Eb namířil přímo na pláž, kde včera večer tak hanebně opustil své bojovníky.

"Tak, Rudare, a teď si to rozdej se mnou!"

Vyskočil z vrtulníku ještě téměř za letu. Těžký stroj za jeho zády se pomalu převracel a zaryl rotor do písku, vrtule se se žalostným skřipotem zlomily, Eb byl však už dostatečně daleko na to, aby mohl být jejich troskami zasažen.

Měl oči jen pro toho svalovce, jehož tělo se v záři slunce matně lesklo.

"A vida, náš hrdina se vrátil," zvolal posměšně Rudar a přehodil si dýku do druhé ruky. Eb viděl, že mu čelo zdobi dlouhý šrám. "Brzy budeš vyprávět své moudrosti supům."

Drželi se vzájemně za paže a převalovali se v písku v jediném klubku. Už tady nebylo síly, která by brzdila bojechťivost bojovníků obou kmenů, už tady nebylo nic, co by se staralo o bezpečnost bojovníků v soubojích. Eb zapáčil za Rudarovu paži a obr zakvílel. Těžká zbraň vypadla z ochablých prstů. Rudarovo rameno bylo jedním rázem nepřirozeně znetvořené. Když Ebova sekýrka roztínala jeho čelo, nepocítil náčelník Stipů ani zlomek lítosti.

Po smrti náčelníka bojová morálka Klérů značně ochabla. Jejich dosud jednolitý voj se rozdrobil na tři drobné ostrůvky, a Eb položený vztekem běhal po bojišti a pokřikoval na Stipy, aby nebrali zajatce.

A Stipové byli zvyklí svého náčelníka poslouchat...

15.

"Proč jsi to udělal, Ebe?"

Středně velká vlna se převalila přes vor a Lanita se zachytila chatrného stěžně.

Bylo to poprvé od chvíle, kdy vypluli na jezero, co Lanita na Eba promluvila. Dosud smutně seděla na přídí, s nohama skříženými pod sebou, a nezajímala se ani o řízení, ani o to, co si lidé na voru povídají. Hogar nastavoval plachtu bystrým větrným poryvům a Eb stál u kormidla. Dvina se držela co nejdále od Lanity a co chvíli ji probodávala nenávisnými pohledy.

Směr plavby určil Norton pomocí detektoru. Akustický signál neomylně ukazoval směr přímo k vejci. Ten malý biologický zázrak, ač podrobený tolika krutým zkouškám, stále ještě vysílal slabý signál, který by byl lépe zaměřitelný ručním detektorem než tím, který byl voperován v těle Lanity.

I z jiných náznaků věděli, že vejce stále existuje. Přestože leželo na opačné straně velkého jezera, nadále řídilo chod radiační clony. Bylo zjevné, že během dvou tří dnů může být celá krajina úplně odmořena.

Noc proběhla v klidu, a teď, při rozbřesku, Hogar i Norton usnuli a ponechali řízení voru Ebovi. Ten byl sice ještě slabý od velké ztráty krve, napříč tváří se mu táhl dlouhý šrám, ale měl neuvěřitelnou vitalitu, která ho držela stále při vědomí. Vyčítal teď nejvíc sám sobě, že nezacházel s vrtulníkem opatrněji, ale současně sám sebe omlouval, protože nemohl nechat své Stipy napospas krutému nepříteli.

"Nezvládli byste to," odpověděl Eb neurčitě. "Povraždili by nás, všechny. Ty neznáš Rudara, ty nevíš, co dokážou."

Dlužím jim mnohé už od té chvíle, co poprvé přepadli naši vesnici."

"Co poprvé přepadli naši vesnici po vašem loupeživém nájezdu, Ebe..."

Eb sebou cukl a pohlédl na tu ženu. Nic však neřekl, ale nebylo to přiznáním viny. Podívoval se jen její snaze hledat pravdu na obou stranách. Teď ji už chápal, nebyl už člověkem tohoto světa, ale Lanita i Norton se jimi měli brzy stát.

"Pověz mi, Lanito," pokouší se Eb uhnout jejím otázkám protiztečí. "Pověz mi, odkud se bere ten ohnivý paprsek, který ty s Nortonom tak dychtivě očekáváte. Pověz mi, kdo byli ti lidé, kteří sestavili tak podivné zařízení, které se pohybuje tak vysoko, že je nemůžeme vidět. Mnoha věcem ještě nerozumím, ale chtěl bych je poznat. Proč vy, kteří sami sebe zвете vyslanci, zasahujete do našeho života?"

Lanita hleděla vpřed, tam, kde se nad zamlženým břehem jezera začínaly rýsovat strmé hřebeny vysokých hor. Teď nemohla uhýbat Ebovým otázkám, z malého voru nebylo úniku. A nemohla se rovněž vymluvit na to, že o těchto věcech neví, stále ještě v ní převládala nadřazenost člověka civilizované éry nad obyčejným barbarem, byť neobyčejně schopným a zvědavým.

"Nikdy jsem s tebou nechtěla o těchto věcech mluvit, Ebe. Dobře je ti znám můj postoj k jakémukoli násilí, a přesto od chvíle, kdy jsem opustila podzemní centrum, jsem stále svědkem toho, jak se lidé vraždí. Lidé se zabíjejí, zabíjeli, a já se bojím, že se i nadále budou zabíjet. Naši dobu, z níž jsme přišli, bys asi nedokázal pochopit a já tě současně prosím, aby ses o to nesnažil. Ostatně k tomu nebudeš mít příležitost, vejce nejpozději dnes nebo zítra večer zanikne." Ostře odmítla jeho protesty. "Ani my, lidé požehnaného věku, jsme se vzájemným potyčkám nevyhnuli, i když po krvi nás prahla jen hrstka. Ta však dokázala ovládat zbraně, o jakých se snad ani mně nesní. Jednou z těchto zbraní jsou také satelity, umělé družice, nesoucí na svých palubách stovky bomb s nesmírným ničivým účinkem, a rovněž zářiče smrtících paprsků. Jedna z těch družic zničila podzemní centrum, a já si myslím, že je to táž, která nyní pase po našem vejci. A já se bojím, i když nám tvrdili něco jiného, že i vejce je zbraní, a pokud není, může být zneužito. Dlouho jsem nechtěla rozumět Nortonovi, teď se však bojím, že má pravdu. Myslili jsme, že se chce zmocnit vejce, aby získal vládu nad světem. Ne, není to pravda, on je chce zničit, aby svět zachránil."

"A až vejce zničíte, co ty zbraně tam nahoře, nebudou nám škodit?"

"Nevím, Ebe, a bojím se jich. Ony však tam zůstanou milióny a milióny let, až do té doby, dokud se člověk opět nedostane do vesmíru. A pokud zanikne vejce, asi se tam nedostane nikdy. A snad tak bude lépe. Určitě ještě existují komunikační zařízení pro styk s družicemi, ale my je neznáme. Snad jsou v Thunkově pevnosti, snad na jiném kontinentu, mnoho toho po nás nezbylo. I tato zařízení by měla zaniknout. Jediné zbraně, které se budou v budoucnu používat, budou snad jen meče, luky a šípy."

"A nebylo by lépe, Lanito, kdybyste nás bývali nechali žít postaru? Lovili bychom nadále kamennými zbraněmi a bydleli v kožených chýších. Teď máme přece jen kovové zbraně a kovy už umíme vyrábět. Není tomu tak, že jste se sami zalekli toho, co všechno jsme se za těch pár let naučili? Nebojíte se toho, že vám přerosteme přes hlavu, vám, samozvaným vládčům? Opravdu jsou vaše úmysly, pro které nám chcete vzít vejce, tak ušlechtilé?"

"Nech už toho!" okřikla ho rozhořčená Lanita. "Sám jsi všechno zpackal, kdybys ses nehnal za vejcem jako fanatik..."

"Nemohu vám je nechat v rukou, nenechám je zničit."

"Vůbec jsme tě neměli brát na vor!" rozkřikla se Lanita, a nedomýšlela, že vlastně Eb Yrad vzal na vor Nortona a ji. Mohl je klidně nechat na břehu napospas dravé zvěři či kanibalskému kmenu Klérů.

Odvrátila se a styděla se za svůj výbuch. Norton se probudil, ale nezasahoval do sporu. Jen se podíval na detektor a překontroloval, zda se vor šine správným směrem. Vítr byl poměrně příznivý a těžké kožené plachty vor sice pomalu, ale přece jen popoháněly kupředu.

Druhý břeh už se slabě rýsoval v mlžném oparu. Eb neměl smysl pro odhad vzdáleností na vodní hladině, ale Norton přehlédl okem nekonečnou pláň a řekl:

"Pokud se nezmění vítr, do večera tam budeme."

Na voru vládla nadále pochmurná nálada, nikomu nebylo příliš do řeči. Eb se necítil dobře. Nespal vlastně už dvě noci a nevěděl, co ho čeká dál. Jen touha zachránit své vejce, a opravdu je považoval za své, mu dodávala impuls do dalšího života. Předal kormidlo Nortonovi a na chvíli si lehl vedle Dviny. Chtěl usnout, ale nedařilo se mu to. V hlavě mu stále hučelo a z toho nesmírného toku informací, který včera zahltil jeho mozek, mu vypadávaly nesouvislé a neutříděné poznatky. Nechtěl však sám před sebou přiznat, že udělal chybu. Vyrval vejci velkou část jeho tajemství, byl teď člověkem s největším objemem znalostí na celé planetě, ale tyto vědomosti mu nebyly k ničemu. Byl možná chodící encyklopedií, dokázal by zodpovědět na libovolný dotaz, ale znalosti, které měl, ztratily platnost před tisíci lety. Nevěděl, že objem informací, které nese vejce, miliónkrát převyšuje kapacitu jeho obyčejného lidského mozku. Domníval se, že se dozví vše, teď už však chápal, že všechno vědět nemůže. Mohl litovat jen toho, že se nedověděl to, co potřeboval. Znal sice zevrubně tuto krajinu, ale břeh jezera zmapoval z paluby Sanka jen velmi ledabyle, a na druhou stranu se nikdy nedo-stal. Teď si vlastně nebyl ani jist, zda správné místo nalezne. Byl však ochoten vypustit duši při hledání té největší vzácnosti.

"Jak daleko leželo vejce od břehu, Ebe?" ptal se Norton.

"Nevím přesně, snad patnáct, dvacet metrů..."

"To by mohlo stačit, aby je příboj nesmetl."

"Příboj?" podivila se Lanita. "Jezero je téměř klidné..."

"Zatím je klidné," řekl Norton. "Podívejte se tamhle."

V parném dusném odpoledni se na zamlžené obloze začínala rýsovat vysoká kupovitá oblaka ve tvaru kováldiny.

"Za dvě hodiny tady bude trochu veselo," ušklíbl se Norton. Sehnul se a kontroloval plastickou lana, kterými držely pohromadě klády nahrubo přříznuté laserovými pilkami.

"Nemůžeme tomu uniknout?"

Hogar zabral pádlem, ale vor se povážlivě naklonil.

"Nevím," odpověděl nejistě Norton. "Možná nás hlavní proud mine, bouřky jsou nevyzpytatelné. My se však z místa rychleji nepohneme. Tahle kocábka toho moc nevydrží."

"Tam!" zvolal Hogar. Všichni se podívali směrem, kterým ukazoval jeho prst.

Cosí gigantického se dotýkalo vodní hladiny. Bylo možné jen tušit jakési obrovské tělo, které se šine nehluboko pod hladinou. Tiše a majestátně, protože se kolem šířily jen nepatrné vlnky.

"Uhoř," podotkl Eb, nebyl si však jist. Vzpomněl si na obrovskou mršinu, z jejíhož těla měli s sebou ještě teď zásoby potravin. Její maso už teď chutnalo odporně, nic lepšího k dispozici však neměli.

Norton vytáhl paprskomet.

"Schovej to," usmál se Eb. "Do našeho kousku jsme vypálili čtyři celé zásobníky, jen ho pošimraly."

Náhle se cosí obřího, trojúhelníkovitého tvaru, vynořilo nad hladinu, vysoko, výš než slabý stěžen voru, a pak to těleso pláclo, jako by obluda chtěla žertovat, o vodní hladinu. Vor se málem překotil.

"Velryba?" pokusil se odhadnout Eb podle tvaru ocasu, avšak jeho odhad byl nepravděpodobný. Velryba ve sladkovodním jezeře? Ovšem gigantický úhoř také nebyl výplodem fantazie.

Obluda zmizela pod vodou a už se neukázala. Houf racků však táhl v její stopě, a jednotliví ptáci se co chvíli vrhali k hladině a odnášeli v zobáku kusy potravy. Pak zjistili, že plují přímo uprostřed obrovského hejna malých medúz. Asi deset centimetrů velké kloboučky se tlačily doslova jeden k druhému a pro racka nemohlo být problémem v tom nepřeborném množství něco ulovit. Stačilo jen sbírat. Dvina po jedné sáhla, dřív než mohl kdokoli něco udělat. Zděšeně vykřikla a přitiskla si k hrudi popálené prsty.

"Nepáli jen medúzy, jedovatá je i voda!" vykřikl Eb.

"Pokud skutečně přijde bouře a my se nedostaneme z toho moře medúz, pak nevím," pokrčil rameny Norton. "Vlny se budou valit přes palubu."

Stáhli se co nejbližší ke stěžni a Eb, který se znovu ujal kormidla, se snažil, aby voda vůbec nestříkala. Dvina tiše plakala.

Lanita jí zabalila ruku do jemného šátku, to však bylo všechno, co pro ni mohla udělat. Léky s sebou neměla. Objevovaly se stále větší a větší klobouky, jedna medúza uvízla na nejdelším trávu, ale nikdo nenašel odvahu k tomu, aby ji shodil.

A pak, jako by náhle, cosi zašumělo, a všechny medúzy se jako na povel ponořily do hlubiny.

"Zvláštní, že ty racky to nepálí," řekla Lanita a sledovala odlétající ptáky, kterým skončily hody.

A pak spatřili paprsek.

Tyčil se nad nimi jako ohnivý pramen, nekonečný sloup a vypadalo to, že proud světla se řítí zpod jezerní hladiny kamsi do nebes, do nekonečna.

Eb vztekle odhodil veslo.

"Tak to je konec. Jde přímo na nás."

Zplihlá plachta však postrkovala vor stále dál a nic jej už nemohlo obrátit. Veslo bylo pro ně ztraceno.

Sloup světla, který tryskal do vody asi půl kilometru od nich, se sice přibližoval, ale brzy bylo zřejmé, že mine vor ve vzdálenosti možná sto metrů. Vytrvale a nezadržitelně směřoval k pobřeží.

"Tak ne my..." vydechla Lanita. Pak bezmocně klesla na palubu. Víc už říkat nemusela.

Jako opojení sledovali ten zářící sloup světla, působící jako nehybný monolit odrážející se v nekonečné hladině. Trvalo snad deset minut, než paprsek pohasl, mezitím se jeho úhel poněkud změnil, protože družice klesla k obzoru. Konečně proud světla pohasl, nikdo však nebyl schopen říct, zda paprsek dosáhl pobřeží nebo ne. Netrvalo však dlouho a znovu se objevil, to ho jen na chvíli zahalila bouřková oblačnost na východě. Stovky a tisíce blesků se náhle vrhly z oblohy proti zemskému povrchu a slabý sloup laserového výboje se mezi nimi málem ztratil. Blesky svištěly vzduchem bezhlučně a téměř svisle, a jen málokterý směřoval vodorovně. Po půlminutě bylo ticho. Zmizel laserový paprsek a Eb si s úžasem uvědomil, že celá obloha je jasně modrá.

Ztratila se i kovadlina, která jim měla přinést zkázu.

V okamžiku, kdy se rudý kotouč slunce dotkl vodní hladiny, a začal s ní pomalu splývat, zdál se být břeh vzdálen nesmírně daleko. Rozbřesk je zastihl prakticky na stejném místě, protože v noci vítr téměř ustal a hladina jezera byla klidná jako zrcadlo. Celý den se pachtili u dvou krátkých pádel a Eb vzýval Korytzgara, aby jim seslal aspoň trochu spásného vánku. Když se znovu začínalo slunce nořit do jezera, dotkl se konečně vor pustého kamenného pobřeží. Vor uvázali k velkému balvanu a vydali se směrem k severu. Eb Yrad poznal skály, pod nimiž zanechal vejce, a dokonce se jim zdálo, že viděli slabý záblesk, což mohl být odraz slunečního paprsku od oken Sanka.

Vejce bylo smrtelně ohroženo. Zkázonosný paprsek z družice třeba již příště nezastaví bouřkový oblak či jiná šťastná náhoda, Eb už nebude mít štěstí při klikování s vejcem v náruči. Paprsek může být zaměřen tentokrát úplně přesně.

Nikdo nedokázal odhadnout účinky, které bude mít dotyk paprsku s vejcem, ale Eb si rovněž byl vědom toho, že neznitelnost vejce je, ostatně jako všechno na světě, pomíjivá. Nezbylo jim z památníků starých dob už nic jiného než toto vejce, a i to mělo být zničeno. Zničeno kým, kdo už dávno nežil, kdo však zemřel v zášti ke všem ostatním, v zášti ke všemu, co mělo cokoli společného s tím, čemu se říkalo civilizace.

Tento svět měl navždy zůstat barbarský.

Ať byl účel vejce jakýkoli, ať měli Lanita a Thunk své spory, vejce zůstávalo pojítkem mezi minulostí a budoucností, a přítomnost byla jen mostem, přes něj se dostávalo vpřed.

Terén byl těžký, museli se vyhybat nakupeným skaliskům, místy se brodili i vodou, protože skaliska vybíhala daleko do jezera. Pochopili, že se tady musela odehrát nějaká velká přírodní katastrofa, při níž se lámaly skály a řítily se dolů ve statunových blocích. Zub času a eroze ještě nedokázaly obrousit ostré hrany gigantických balvanů, ale pod nohama jim klouzaly oblázky jako důkaz toho, že jezero tu není od včerejška.

Slunce zmizelo ve vlnách a na obloze začínaly probleskovat nejjasnější hvězdy, a Eb se stále hnal v čele malé skupinky tam, kde již jako by tušil na břehu malou skvrnku, kterou měl ochraňovat a která teď byla v takovém nebezpečí.

Jen to, že byl zaslepen snahou dosáhnout co nejdříve svého cíle, způsobilo, že neviděl v písku četné otisky bosých lidských nohou, spatřil je však Hogar, který spolu s Dvinou zůstal pozadu.

Když už krajinu sužovala úplná tma, zapálil Eb pochodně a Norton rozžehl elektrickou svítilnu. Vítr téměř ustal a nastala klidná noc ozdobená tisícovkami drobných bodů na temnu oblohy.

Spatřili, jak se šikmo oblohou pohybuje světlý bod, který dříve Eb nikdy nespojoval s dílem lidských rukou, ale bral tyto pohyblivé body jako neměnnou součást přírody. Teď se blížila opět smrt.

Vejce ještě neviděli, když se noc znovu proměnila v den. Světelný paprsek osahával vodní hladinu a osvětloval pláž, tváře lidí se zbarvily do ruda a světlo pochodně se ztratilo v tom světelném přívalu. Eb si v tu chvíli dokázal snadno spočítat, jakého energetického příkonu je potřeba k vyslání tak mocného výboje. Vytušil, že družice nadlouho vyčerpá své nevelké zásoby energie, a že při tomto plýtvání nemůže výboj trvat přímo dlouho. Pak však poznal skálu, která se tyčila přímo nad místem, kde vejce opustil, a pochopil, že prohrál.

Zahodil pochodně a jako štvané zvíře se hnal na totéž místo co smrtící paprsek. Věděl, že to nemůže stihnout, věděl, že prohrál, a umínil si, že pokud vejce bude zničeno, on sám už nebude žít. Norton i Lanita za ním volali, bylo to však beznadějně, Eb si stále myslel, že vejce opět zachrání holýma rukama.

Zakopl padesát metrů od svého cíle. Přímě proti oslňujícímu světelnému sloupu spatřil v písku úhledný ovál. Zdálo se mu, že opět slyší své vejce, s kterým jako mladík tak často promlouval, zdálo se mu, že opět slyší ty drobné rady, které jejich kmeni pomohly k tak nebývalému rozmachu, a snažil se nevzlykat nahlas.

Paprsek se dotkl vejce. Sloup světla se zastavil. Měl v průměru víc než metr a vejce zcela pohltil.

Teď, teď se vejce začne tavit.

Zbělelo, rozzářilo se téměř do modra, a Eb nezavřel oči ani ve chvíli, kdy vzduch rozčísil oslepující výboj, který mu dočasně poškodil zrak.

Neviděl, jak se gigantický sloup energie odrazil od bílého povrchu vejce a vrátil se tam, odkud byl vyslán, nemohl vědět, že fotony změnil při odrazu svou strukturu, aby se vrátily ke svému zdroji jako mnohonásobně zesílená ozvěna. A tam nahoře, vysoko na obloze, kde se pohybovala malá hvězdička, se náhle rozzářil malý obláček, který se prudce zvětšil, až připomínal malé slunko, které se brzy rozplynulo v temný oblak na noční obloze neviditelný. Zkáza družice proběhla v neuvěřitelném tichu, jen neviditelné záření bičovalo sužovanou zemi a nebylo před ním úkrytu.

A pak se kolem rozhostila tma prozařovaná jen drobným plamínkem pochodně, kterou Eb odhodil a která dohořívala v písku.

Vstal. S rukama napřaženými před sebe doklopýtal k vejci a objal je oběma rukama.

Neviděl nic. Kolem něj vládla černá noc, on však cítil v dlaních hladkou skořápku, tiše si s vejcem promlouval a projevil neuvěřitelnou touhu si opět rozříznout žílu na zápěstí a nasávat do sebe další a další megabyty znalostí.

Uslyšel kroky a vadilo mu, že ho kdosi ruší v jeho rozjímání.

Pak uslyšel hlasy.

Byly to hlasy cizích lidí, mluvili jazykem, který dosud Eb nikdy neslyšel, uvědomil si však, že jim rozumí.

Pochopil, že jeho druhové už jsou zajati a že tu zbývá jen on sám, kdo má uposlechnout výzvy k zastavení odporu.

Držel v ruce své vejce a slepě se oháněl druhou paží, aby odehnal všechny, kdo by mu je chtěli vzít. Ovázali mu provaz kolem zápěstí a strhli jej k zemi. Udeřil se o tvrdé kameny, vejce však nepustil, i když vážilo snad stovku kilogramů. Švihli ho dvakrát bičem přes ruku a teprve teď vejce pustil. Napřimil se, roztáhl paže vstříc neviditelným nepřátelům a vykřikl:

"Pojďte si pro smrt, vy pekla zplazenci!"

Vysmívali se mu, plivali po něm, kopali ho do slabin.

Potom jeden z nich volal kohosi vysílačkou a Eb si uvědomil, jak se ten hrubý hlas diví, že ztratil spojení.

A pak se rozesmál divokým smíchem sílence.

"On, on chce získat spojení!" smál se nahlas. "Hochu, tvá vysílačka právě dosloužila, ostatně jako všechno, co připomínalo elektroniku. Jsme opět ve starověku. Zahod' ten krám a kup si poštovního holuba. Kdybys jen trochu přemýšlel, pak bys věděl, co dokáže výbuch stovky vodíkových pum na oběžné dráze."

A smál se ještě ve chvíli, kdy ho spoutali a vedli spolu s ostatními mezi těsnými skalami.

Věděl, že se opět vrátili do kamenného věku.

Jedinou vzpomínkou na staré časy teď zůstalo vejce, které dva z cizinců nesli na nosítkách, a měli co dělat, aby pod jeho tíhou nepadli k zemi.

16.

Kolem chřestilo kovové brnění a nohy obuté do kožených bot klouzaly po pískovcových skalách. Eba vedli dva ozbrojenci; připoután ho k sobě řetězy, na útěk nebylo ani pomyšlení. Cestu osvětlovaly pochodně, ale Eb jejich světlo neviděl.

Šli dlouho, stoupali do strmého srázu a Eb se několikrát udeřil do hlavy o výstupek skály. Před sebou i za sebou slyšel kroky i hovor tou neznámou řečí; od chvíle, kdy cizinci zjistili, že jim Eb rozumí, střežili se mluvit před ním o čemkoli podstatném. Eb věděl, že všichni jim padli do rukou bez boje. Podle zvuku odhadoval, že nepřítel je nejméně padesát, a bezpečně poznal hlas jejich vůdce, protože to byl on, kdo se pak ještě dole na pláži dohadoval s Nortonem. Jen jednou slyšel vzdychnout Lanitu a o chvíli později zaznamenal hrubé Nortonovo zaklení. Než došli k cíli své strastiplné pouti, měl už Eb jistotu. Dvina i Hogar s nimi nebyli. Nevěděl ovšem, kdy a jak se ztratili. Ve chvíli, kdy se šťval za vejcem; ztratil se svými druhy kontakt. Mohli se opozdit a nepřítel je nemuseli vidět, nebo s nimi zatočili prostě jinak. Ale zbraně použity nebyly - a Hogar nebyl z těch, kteří by se nechali zabít bez boje.

Konečně dosáhla karavana vrcholu průsmyku a asi půl hodiny se pohybovala vodorovným směrem. Ebu v čich určil, že tudy často jezdí muži na koních, a proto usoudil, že se dostali na náhorní planinu. Odhadoval, že by mohla být asi kilometr nad hladinou jezera. Samy hory dosahovaly nejméně dvou tisíc metrů.

Oči stále ještě pářily a Eb se ani nesnažil je otevřít. Šel klidně, nepokoušel se o útěk. Doufal, že k tomu se najde příležitost jindy, a uvědomoval si, že jejich nepřátelé jsou ozbrojeni kovovými zbraněmi. Věděl, že v této době kov znají jen vyvolení, ale nevěděl, kam tyto lidi zařadit. Jejich jazyku ho bezděčně naučilo vejce, právě tak jako mnohým jiným a Eb se v té babylonské změti jen těžko orientoval.

Cesta se ostře stočila do protisměru, ještě chvíli stoupali a pak uslyšel Eb hlasité skřípění a vytušil před sebou těžkou kamennou masu, která nebyla skalou. Pak jejich kroky doprovázela tlumená ozvěna a dýchl na ně chlad z kamenné chodby, nato se ocitli v těsném prostředí stísněném vysokými stěnami a Eb pochopil, že toto místo zná.

Byli v Thunkově pevnosti, a Eb se dověděl až teď, kde vlastně našel jeho bývalý spolubojovník útočiště. Kdo, kdy a proč postavil ten tajemný komplex budov, to zůstalo Ebovi záhadou, toužil však přiblížit se k vejci, které by mu to jistě prozradilo. Když kráčeli serpentínami, dostal se k vejci snad na dosah ruky, vycítil jeho přítomnost a zdálo se mu, že i vejce poznalo, jak jsou si blízko. Nosiči se však se svým břemenem rychle vzdálili a Eb neměl čas navázat kontakt. Teď poznal, že vejce zmizelo kdesi v jícnu temné budovy a on je od něho oddělen, protože zajatci byli vedeni kamsi na opačnou stranu, do velké a poměrně teplé místnosti.

Tam jim sejmuli pouta. Všichni tři stanuli svorně vedle sebe na huňatém koberci. Dva lidé z minulých věků a jeden ze současné éry barbarství, avšak jediný z těch, kdo se chtěl svým vzorům vyrovnat a kdo také na to měl. Eb se chtěl považovat za jednoho z nich, zpravidla ho však zradily jeho primitivní pudy. Lanita nebo Norton by se jistě nesnížili k tomu, aby svého soka zabili z prosté nenávisti, tak, jak to udělal on s Rudarem. Stál však s nimi v řadě a potmě nasahal Lanitinu ruku. Neodtáhla ji.

Eb věděl, že tady nejsou sami. Kdosi stál před nimi, na vyvýšeném podstavci. Stáli tak mlčky.

"Co máš s očima?" šeptla Lanita.

"Díval jsem se do ohniska výbuchu," odpověděl Eb.

"Pokud tady mají léky, tak ti zrak zachráním."

"Brzy na ně dostanu jiný lék, Lanito, vím to. Ten mě vyléčí ze všech starostí."

Lanita neporozuměla jeho primitivnímu humoru,

Ten kdosi tam před nimi se pohnul a udělal krok. Eb pochopil, že byl dosud k nim obrácen zády a teď se otočil.

"Tak se spolu opět setkáváme," slyšel rozhodný hlas.

"To se dalo čekat, Thunk," řekla Lanita znechuceně.

"Ano, Thunk. Zajímavé, že se všichni čtyři setkáváme právě tady. Měl jsem víc důvěry ve vaše schopnosti. Zvorali jste, co šlo. Proč jste se upjali na toho primitiva. Proč jste svěřili vejce právě je-mu? Copak nechápete, jaké napáchal škody?"

"Nevidím tě, Thunku, ale není to tak dlouho, co jsi hovořil trochu jinak."

"Neplet' se mezi nás, ubohý barbare," řekl náhle Norton divným předechem v hlase.

"Něco takového náčelníkovi Stipů ještě nikdo nikdy neřekl, Nortone!" vykřikl Eb. "Znal jsem jednoho, který se nedávno o něco podobného pokusil, a na jeho těle teď hodují supové. Poslyš, Nortone, tohle je naše země, vy tady jste jen hosty. Zasahovali jste do našeho života, ovlivňovali jste jej, přinášeli jste nám dary, které jste pak používali ke svému prospěchu, k tomu, abyste soupeřili mezi sebou, kdo urve větší krajíc, kdo si pokoří víc lidí. Už jsem prokoukl tu vaši ohavnou hru. Jde vám jen o vládu nad světem. Tobě, Thunkovi i Lanitě. Jediné, co mělo pro nás význam, je vejce, a proto nám je nebudeš brát."

"Nemám čas se s tebou vybavovat, primitivní divochu," odsekl Norton.

"Nortone, Eb je jeden z nás," namítla Lanita.

"Podle toho, jak se chová, patří někam do jeskyně."

"Nechová se o nic hůř než ty, a ostatně, má pravdu."

"Ať má nebo ne, vejce je znehodnoceno," zasáhl do hovoru dosud klidný Norton. "Zmutovalo. Dostalo nejméně dva zásahy radiace. To by možná tolik nevadilo, dalo by se ještě seřadit. Dověděl jsem se však, že je rovněž krmil krví a odčerpával tak, patrně nenávratně, značnou část paměti. Určitě narušil i četné operační systémy i mnohé adresáře, a současně se zničením podzemního centra jsme přišli o jakoukoli možnost vejce přeprogramovat. Rozkladný proces není možné zastavit. Jediná možnost je zlikvidovat je. Snažím se o to už týden, jak to dopadlo, jste viděli. Dvakrát mi v tom zabránil tady ten šílenec a teď, potřetí, už si vejce poradilo samo. Řekněte mi, co je to za formu života, která je schopna obrátit laserový paprsek proti družici a zničit ji."

"Nevidím tě, Nortone, ale slyším tě. Udělal jsem si o tobě už dávno úsudek. Nezasloužíš si nic jiného než zahynout."

Lanita zakřičela, ale Eb ji neposlechl. Vrhł se na Nortona velkým skokem a neomylně mu sevřel prsty kolem šíje, a stiskl, jak byl zvyklý.

Jeho sokem ta masa dopadnuvší na hrud' neotřásla. Eb čekal, že se tělo pod jeho nárazem zhroutí a byl připraven k pádu na zem; chystal se, že při něm soupeři zlomí vaz. Teď však oba stáli, ale Ebovy ruce pevně svíraly Nortonovo hrdlo, na něm ucítil Eb kovový řetízek. Jeho prsty nedokázaly soupeřovu šíji obejmout dokola, přesto však jeho palce pevně tiskly krkavice. Ještě chvíli a Norton omdlí, a to bude jeho smrt. Náhle Eb ucítil na zápěstích ocelový stisk. Così neobyčejně silného zcela snadno roztáhlo jeho paže, do-nutilo ho aby pustil Nortonovu šíji. Nortonovy ruce drtily mezi prsty Ebova zápěstí, pak je náhle pustily a prudký úder do tváře odhodil náčelníka nejméně čtyři metry daleko.

Otřesený Eb zůstal ležet.

"Nortone, tys ho zabil," uslyšel Eb jakoby ze sna zděšený Lanitin výkřik.

Tak přece jen mě má ráda, uvědomil si Eb, když se jeho vědomí začínalo rozplývat. Vše další zaznamenával jen jako útržkovité fragmenty přerušovaného snu.

"Podrobíme vejce důkladné detekci, samozřejmě se nechci ukvapit..."

"Křivka vitality byla ještě donedávna na dobré úrovni. Ztráty paměti minimální..."

"...byly nutně značné. Tamhleten barbar dost odčerpával..."

"...proč nenávratně?"

"Všimněte si struktury skořápky. Použil krev..."

"Copak vejce je schopno reagovat na krev?"

"Vždyť říkám, že zmutovalo. Podrobíme je v tomto směru pokusu."

"Chápu, že je to zcela nová kvalita. Ale nebude škoda právě něco takového zničit?"

"Ovlivnilo by vývoj planety zcela jiným směrem. My máme odpovědnost a nikdo jiný, ručíme za to té generaci, která zahynula, i té, která se narodí. Ale nemůžeme dát na názory těch, co žijí nyní."

"Zničit vejce je hazard, Nortone, strašlivý hazard."

"Zrentgenujte je, podrobte je tomografii, vyzkoušejte všechno, jen se neukvapte."

"Nic nezrentgenujeme. Všechny přístroje jsou nenávratně mimo hru. Kdosi skladoval v nesmírně užitečné družici také vodíkové bomby. Všechna elektronika může jít do šrotu. Nesvítí nám ani elek-trické svítlny. Musíme z nich vykuchat střeva, pak možná akumulá-tory zapojíme."

"Tak co budeme dělat?"

Eb opět propadal do mlhy, ale i ve snu doufal, že jeho vejce zůstane zachováno. Říkal si jeho vejce. Uplatňoval na ně nárok nedbaje na zájmy kteréhokoli pokolení.

Když se probudil, bolela ho hlava. Cítil chlad a překvapilo ho, že není spoután. Zkusil otevřít oči. Šlo to, ale víčka ještě pálila. Ucítil na tváři jakousi mazlavou hmotu a pochopil, že mu kdosi natřel víčka hojivou masťou. Měla zázračné účinky. Byl v nevelké místnosti s kamennými stěnami, ležel na hrubém dřevěném lůžku. Na malém stolku stála elektrická lampa a

stolní radiový přijímač. Sáhl po něm a otočil vypínačem.

Trochu se lekl. Byl to první radiový přijímač, který kdy v životě viděl, a přesto věděl, že je to radiový přijímač. A on jej uměl spustit.

Přístroj nevydal ani hlásku. I tady jej dostihly paprsky ničící každou elektronickou součástku.

Eb vstal a vyhlédl z okna. Hluboko dole pod sebou spatřil až neuvěřitelně klidnou hladinu jezera. Uvědomil si, že klidnou se mu jeví jen proto, že na ni hledí z obrovské výšky. Z tak obrovské, že dohlédl až na druhý břeh, na místa, kde před několika dny jeho kmen sváděl bitvu o holý život, aby téměř podlehl soupeři nejméně nebezpečnému - tlupě Klérů.

Když se podíval kolmo pod sebe, spatřil na skalní římse snad jen dva metry široké přecházet stráž. Byli to kovoví zakuklenci, ale podle pohybu bylo zjevné, že se nejedná o roboty. Roboti... řekl si Eb. Co vím o robotech. Do tváří jim neviděl, protože měli kryty i obličej kovovými přílbami s úzkými průzory. Středověk... Temný středověk. Proč používá Thunk právě těchto metod. Ovšem, jeho vojsko je ozbrojeno nejlépe. Klérové i Stipové používali zbraní starověku, tady vývoj poskočil kupředu. Brnění, dokonalé brnění. Ten kov je snad titan, i když se snaží vypadat jako železo.

A tu se Ebovi mihlo před očima jakési schéma, a on věděl, že v této orlí pevnosti se vyzná. Vejce mu předávalo informace naslepo, a Eb se v nich začínal orientovat. Věděl, že všechny přístroje, o nichž hovořili ti čtyři, se nacházejí ve velké laboratoři, která je o poschodí výš. Dostat se tam... Tam je vejce. Je ráno, oni teď už určitě spí...

Představil si krev vytékající z žíly a bylo mu blaze.

Chtěl vyjít z místnosti, aby se přesvědčil, zda i na chodbě se nachází stráž, ale pak ho upoutal jakýsi pohyb. Na skalní římse ve vzdálenosti asi dvaceti metrů se cosi pozvedlo. Vyklonil se z okna a viděl, že je to člověk. Poznal Hogara.

Považoval za šílenství, že mladík se vyšplhal snad sto metrů po téměř kolmé stěně, ale nebylo jiné možnosti, jak se na ten ostroh dostat. Přesto tam Hogar byl. Kývl na Eba, ten pohyb opětoval. Pak Hogar dvakrát prudce mávl rukama a cosi zasvištělo vzduchem. Eb zachytil druhý konec lana.

Za dvě minuty stál Hogar vedle něho.

"Kde je Dvina?" zněla první Ebova slova. Po celou tu dobu si na ni nevzpomněl, měl před sebou jen vejce, teď však tu byl Hogar, který ho bez varování spojil s vnějším světem.

"V bezpečí, na pobřeží. Pojď, Ebe, odvedu tě odsud."

"Kudy?"

"Tam, z druhé strany té skály, můžeme pohodlně slanit dolů."

"Já vím, Hogare, ale já nepůjdu. Mé místo je tady."

"Náčelník Stipů nemá právo zůstat v zajetí!"

"Ne, Hogare, to není zajetí. A pak, já bych tady zůstal i dobrovolně."

"Nerozumím ti, náčelníku."

"Není potřeba. Hogare, poslyš, potřebuji, abys mi pomohl v jedné věci..."

"Náčelníku, nemohu. Ta ženština nepatří do našeho rodu. Jsi manželem Dviny a jen ona má právo dát Stipům následovníka."

"Nerozumíš mi, Hogare. Nejde o Lanitu. Nestojím o ni, spřáhla se s nimi proti mně, proti nám všem. Chtějí nám vzít vejce..."

"Nejsem si jist, náčelníku, zda ti rozumím. Chápal jsem, že potřebujeme Sanka či Muraka, ale vejce přece k ničemu není..."

"Věř mi, Hogare. Já ti nenařizuji, já tě jen prosím. Potřebuji, abys něco vykonal."

"Nerozumím ti. Ebe Yrade, ale vím, že jsi z nás nejmoudřejší, a věřím, že konáš dobře. Poslouchám."

Dvě hlavy se sklonily k sobě tak, aby nikdo, kdo by byl třebas jen i ve vzdálenosti jednoho metru, nic nemohl slyšet. Ale tato opatrnost byla zbytečná. Štěnice, které byly zabudovány ve stěnách, se staly během včerejšího večera bezcennými trezkami.

O tři čtvrtě hodiny později se nesl nádvořím hlasitý pokřik. Nirové vybíhali z budov a chvíli běhali bez cíle sem a tam, pak se začaly rozléhat rytmické kovové údery. Černé chuchvalce dýmu stoupaly z dřevěné nástavby na protější hradbě a obyvatelé pevnosti budou mít v příští hodině velké problémy s tím, kde vzít vodu k hašení. Eb se chvíli pokojně díval z okna a pak spatřil Thunka i Nortona, jak vyběhli na nádvoří. Hogar perfektně splnil Ebův úkol. Jeho, záměřům teď nic nestálo v cestě.

Otevřel dveře. Podle očekávání na chodbě nikdo nebyl. Schéma budovy měl jakoby před očima. Vystoupil po točitém schodišti a vešel do laboratoře. Nebyla zamčena.

Vejce leželo na malé kulaté plošině, přímo mezi čelistmi lisu. Lis to byl symbolický. Nebylo síly, která by oživila jeho elektronické systémy. Štěstí, že došlo k tomu výbuchu, řekl si Eb, ti šílení by byli schopni je rozdrtit.

Vrhl se k němu. Dotkl se jej dlaněmi. Bylo hladké a studené, takové, jaké je znal. Vyslal své myšlenky, ale vejce neodpovídalo. Na, chvíli jej zahltil pocit nenávisti vůči těm třem. Čert ví, co s vejcem dělali. Věděl, jak je oživit, ale nemohl to udělat tady. Pochopil, že vejce musí z pevnosti.

Rozhlédl se. Našel to, co potřeboval. Silný plastický vak, prakticky nezničitelný.

Nadzvedl vejce oběma rukama. Bylo nesmírně těžké, ale jemu připadalo jako pápeří. Vsunul je do vaku a ten si přehodil přes rameno. Vykročil ke dveřím.

"Neděláš dobře, Ebe Yrade."

Otočil se.

Jak byl zaujat svou činností, tak si nevšiml, že v místnosti není sám. Teď stála tři kroky od něj Lanita.

"Vrať tam to vejce. Tvůj pokus je šílený."

Eb měl stále tendenci Lanitiny slova věřit, a co víc, v této chvíli si uvědomil, jak ji miluje.

"Už to není to vejce, co bývalo. Není to náš pomocník. Je to jiný tvor, tvor, který nepatří do tohoto světa. Vím, jaký máš k němu vztah, ale věř mi, Ebe, že se změnilo. Změnili jsme se všichni, i ty jsi jiný než toho dne, kdy jsem tě poprvé spatřila. Ale pořád jsi člověkem. To vejce teď v sobě skrývá cosi strašlivého, neznámého, děsivého. Ty je odneseš, a ono se vrátí k lidem. Jako děsivá ozvěna jim vrátí vše, co do něj kdysi lidé vložili, ale v překroucené, odporné formě. Nemůžeme zaručit, jaký bude jeho další vývoj. Norton nás dnes v noci přesvědčil. Má pravdu."

"Tos neměla říkat, Lanito, to ne! Pochopil jsem, že i ty jsi mým nepřítelem."

"Jsi zaslepen zlobou!"

"Ne, ne, ne, a ještě jednou ne! Nedovolím to."

"Pak je mi ovšem líto, Ebe."

V Lanitiných rukou, se objevila laserová pistole.

"Směju se, z téhle trubičky nevyšlehně ani plamínek."

"Nenech se mýlit, Ebe. Paprsky nedosáhly na všechny skryše této pevnosti. Sklad zbraní je v nejhlubším sklepení."

Prudký výboj prolétl kolem Ebovy tváře a roztavil omítku na stěně vedle dveří.

"Neodvážíš se mě zabít."

Otočil se, narovnal si vak na zádech a vykročil ke dveřím. Lanita bez myšlenky stiskla spoušť.

Zasáhla přímo vak s vejcem.

Eb ucítil na hřbetě prudký žár, který však vzápětí pohasl. Lanita vykřikla a Eb neviděl, jak ji prudký výboj srazil zpět a vyrazil jí zbraň z ruky. Vejce se dokázalo bránit.

Vyběhl po schodech, vyskočil do okna, chytil se lana a sjel po něm na skalní římsu. Plameny z pevnůstky šlehalo vysoko k obloze. Nikdo kromě Lanity si Ebova úniku nevšiml. Na vrcholu skály na něj čekal Hogar. Chtěl převzít od Eba pytel, ale ten prudkým posunkem odmítl.

"Ne, ne, Hogare, vejce patří mně," řekl, ale pak se jeho noha posmekla a Eb se zapotácel. Měl teď na vybranou. Buď se zachytit rukama skalního výstupku, nebo se zřítit do kilometrové hlubiny.

Dlouho neváhal a vybral si to první.

Skoro se mu zdálo, že slyší, jak vejce během jeho nekonečně dlouhého pádu nařiká.

Jak dopadlo už neviděl, protože během letu se pytel proměnil v mizivě malé zrníčko, které splynulo s terénem a bylo pohlceno ranní mlhou.

Eb si zabořil hlavu do dlaní a vydal strašlivý výkřik.

17.

Byla to podivná masa. Kdysi bílý povrch toho, co by normální člověk nazval skořápkou, snad během pádu zčernal, snad po dopadu podlehl nekontrolovatelné metamorfóze. Jisté bylo jedno - tato barva není lidským zrakem zaznamatelná. Vymykala se všemu, co v tomto světě existuje od chvíle, kdy první paprsek vytryskl z nitra slunce. Neexistovaly elementární barvy, z nichž by se dala tato složit. Těleso teď nepatřilo do tohoto světa, alespoň vnějším vzhledem. Snad bylo ještě vejcem, ale těch několik vteřin pádu jako by rozhodlo o jeho příštím osudu.

Ve skalní stěně bylo možné zaznamenat několik stop po kontaktu s vejcem. Tam, kde se jeho těsná skořápka byť jen otřela o pískovcový masív, dosud žhnuly plameny a roztavená hornina stékala dolů v tenkých stružkách. Vejce dopadlo naplno na mírnější svah ve výšce asi padesáti metrů nad hladinou jezera. Na tom místě teď přímo plála velká skála, která stála na svém místě po milióny let a dokázala vzdorovat i uragánům a nejprudším mrazům. Od té chvíle se vejce už jen valilo ze srázu a jako pomníky jeho přítomnosti v jedné linii vyvěraly gejzíry lávy, na několika místech přerušené, to když nějaký náraz vymrštil vejce, dosud poslušné fyzikálních zákonů této planety, do výšky.

Vejce samo o sobě by nebylo vůbec k rozeznání od několika balvanů povalujících se na pláži, kdyby nabylo té zvláštní barvy, kterou přímo vyzařovalo do svého okolí.

Ebovi nikdo nebránil v odchodu z pevnosti. Nikdo mu nic nevyčítal. Když pohlédl do tváře Nortonovi, zdálo se mu, že v ní i přes ten kamenný výraz zahlédl drobný úsměšek. Ovšem, Norton, chtěl vejce zničit, dilema bylo nyní vyřešeno. Takový pád nemohl vydržet žádný předmět, nemohl přežít žádný živý tvor. Vejce sice nebylo ani předmětem, ani živým tvorem, ale následky pro ně musely být totožné. Eb v první chvíli podlehl strašlivému zoufalství, pak si však připomněl, že za těch dlouhých dvanáct let, co měl vejce u sebe, muselo vydržet mnohé z toho, co by normální živá bytost nepřežila. Eb je považoval za nezníčitelné. Přesto se sesmekl ze skalní náhorní plošiny jak nejrychleji dokázal, následován věrným Hogarem. Vyslanci zůstali nahoře, jako by je osud vejce nezajímal. Nirové zatím se střídavými úspěchy hasili strážní věž.

Teď stál Eb na nejnižším bode průsmyku, kde se kaňon rozevíral a otvíral se pohled na klidnou jezerní hladinu. V dále zářilo vejce svou nepochopitelnou barvou a u něj mohl Eb zahlédnout jakousi postavu. Stála a nehýbala se, Eb nedokázal rozeznat, kdo to je, vejce vedle ní však vnímal zcela zřetelně, byť bylo velké jen jako bod.

Když přišel blíž, se srdcem sevěným strachem, poznal Dvinu. Podívala se na něj smutným černým očima. Eb ji poznal, ale nedal nijak najevo, že si jí všimá víc než vzduchu kolem. Jeho oči mohly sledovat jen vejce, nic jiného. Nemělo už ten pravidelný oválný tvar. Ve své pochybné neurčité barvě nebylo jednolitě, Eb zpozoroval na jeho skořápce drobné prasklinky, pod nimiž pulsovalo cosi živého a nepochopitelného.

"Ebe," řekla Dvina. "Konečně je to strašné vejce rozbité, konečně budeš zase takový jako dřív."

Teprve v této chvíli dala Dvina průchod nenávisti, kterou celé ty dlouhé roky k tomu cizímu záhadnému předmětu chovala. Eb jako by v té chvíli procítl. Tušil, že jeho žena nemá k vejci ten správný vztah, ale podobných slov by se z jejich úst nenadal.

"Máš radost, vid', řekl. "Máš radost, že zahynulo. Přeješ mi to, závidíš mi, co všechno dokážu, že?"

"Ebe, co to povídáš? A jak se to tváříš?"

"Pleteš se, děvenko, šeredně se pleteš. Vejce zatím nezahynulo. Ještě stále je moje, ještě stále je mám pro sebe. Snažili

se mi je ukrást, ale nepodařilo se to ani Nortonovi, ani Thunkovi s tou jeho hordou kovových rytířů. Ani tvá závist mě o vejce nepřipraví."

Vrhl se k vejci. Zastavil se snad jen půl metru od něj, a vztáhl k němu ruce. Cítil žár tryskající z nitra toho předmětu, vnímal očima barvu, která tak dráždila jeho čivy.

"Poslouchej mě, poslouchej. Nechtěl jsem ti ublížit. Nechtěl. Ale jsme teď volní oba dva, ty i já. Prožijeme spolu ještě spousty šťastných dní..."

"Ebe," vrhla se Dvina Ebovi k nohám. Musela ustoupit, protože žár vyzařující z vejce jí spaloval obočí. "Ebe, jak můžeš takto hovořit k neživé obyčejné věci. Copak jsi už na všechno zapomněl? Na nás, na mne, copak už nepatříš mezi Stipy? Vykašli se na tu černou hnusnou kouli."

Eb ji odstrčil. Upadla na záda a bolestivě se udeřila o velké oblázky.

"Nikdo mi nebude bránit v tom, co chci dělat. Ty tomu nikdy nemůžeš rozumět. Jsi primitiv, žena barského věku. Já jsem představitelem nové civilizace. Nemáme už spolu nic společného."

"To tě tak oblblá ta tvoje kurva!" vykřikla zuřivě Dvina.

"Mám jen vejce, to je celý můj svět. Tebe nepotřebuju. Nepotřebuju nikoho z lidí, rozumíš. Táhní si po svých."

"Ebe..." vzlykla Dvina. Pak s úžasem sledovala svého náčelníka, který ten předmět sálající temným žářem křečovitě objal. Ustoupila o krok, protože z vejce přímo sršela kvanta energie, kterou však Eb vůbec nevnímal. Pro něj bylo vejce chladné a hladké, jako bylo dřív.

"Počkej, můj drahý," šeptal. "Ty praskliny se ti zahojí. Teď si však chci s tebou vyprávět... Povídej... Povídej... Ještě toho tolik nevím. O světě, o Zemi, o vesmíru... Já chci znát všechno, o tobě i o člověku... Proč neodpovídáš? Proč? Ach tak, už to vím."

"Ebe, ne!" vykřikla zoufale Dvina, v Ebových prstech se však mihl znovu nůž a rozřízl kůži na jeho zápěstí.

Kapka krve dopadla na povrch vejce.

"Proboha, ono je celé červené."

"Červené?" smál se Eb. "Jsi barvoslepá?"

Ono je celé červené, říkal si pak sám pro sebe. Jak to, že ona je vidí červené...

Pak však ucítil příval informací a jeho mozek se oddal té neslýchané rozkoši. Znehybněl, jeho oči se zavřely. Přimkl se k vejci co nejtěsněji a nechal volně stékat svou krev na ten záhadný předmět.

Hogar se zastavil poblíž Dviny

"Hogare, prosím tě, udělej něco. Eb se snad zbláznil."

"Nemohu, Dvino. Je tím přímo posedlý. Nemůžeme teď dělat nic, kdybych se mu teď snažil v čemkoli zabránit, zabil by mě nebo i tebe. On už vidí jen vejce."

"A ty jsi mu v tom pomáhal?!"

"Bohužel, ano," přikývl Hogar. "Jsem věrný svému náčelníkovi, ať činí cokoli."

"Ale on vykrvácí a zemře."

"Pak si zvolil svůj osud sám"

"Ale my ho tak nemůžeme nechat, Hogare. To prokleté vejce ho zabije!"

Hogar pokrčil rameny.

"Vím, tohle jsem si nepřál. Ale je pozdě."

V tu chvíli se Eb pohnul. Odtřhl se od vejce, ale v jeho tváři bylo znát úsilí, kterými přemáhal svou vůli.

Pochopil, že pokud bude na vejce pomalu stékat jeho krev, brzy mu budou všechny ty zázračné informace k ničemu. A on je potřeboval, právě tak jako vejce. Ale vejce chtělo krev, jinak nepředalo ani byte...

"Krev, kde vzít krev?" sykl Eb a rozhlédl se.

"Tady je jí dost!" vykřikl podivným cizím hlasem.

S nožem v ruce přiskočil ke Dvině a vlekl ji za ruku k vejci. Bránila se ze všech sil, ale proti silnému muži neměla šanci.

"Ebe pusť mě, to pálí! To vejce pálí!"

"Podvol se mi, odpor je marný!" křičel Eb. "Potřebuji trochu tvé krve, má nestačí!"

"Ebe, Yrade," ozvalo se náhle z Hogarových úst. "Pusť tu ženu."

"Ty se do toho nepleť, Dvina patří mně."

"Vím, patří tobě. Ale ty nemáš právo ji zabít."

"Do toho ti nic není, ty poskoku," odbyl ho Eb. Ostří nože se mihlo nad Dvininou paží, kůži však neproniklo. Stisk Hogarovy ruky zadržel náčelníkovo zápěstí.

Eb odhodil Dvinu a vymkl se ze sevření.

"Vzepřel ses svému náčelníkovi? To ti přijde draho!"

Ohnal se nožem. Hogar uskočil.

V jeho ruce se zablýskala dýka.

"Náčelníku, nenut mě k tomu, vzpamatuj se!"

Eb udělal výpad, Hogar ho rukou odrazil. Eb zaútočil docela ztřeštěně a nemyslel vůbec na obranu. Kdyby chtěl v té chvíli Hogar použít dýky, měl k tomu ideální příležitost.

"Ebe, to vejce už je docela jiné. To se nepamatuješ, jak jsme pod jeho ochranou mohli používat jen pěsti?"

Hogar se teď octl mezi vejcem a náčelníkem. Eb nesnesl, že na vejce nevidí, a vrhl se znovu na Hogara.

Hogar jeho bezhlavý nápor odrazil rukama. Ebova dýka mu hvízdla těsně před očima.

Hogar stál nad ležícím Ebem, ten na něj jen bezmocně hleděl.

"Měj rozum, náčelníku," řekl tiše Hogar. "Mohl bych tě teď zabít a nic by mi v tom nezabránilo, ale stále jsi Ebem Yradem, náčelníkem Stipů."

Mávl dýkou a odhodil ji pět kroků daleko.

Jeho oči nestačily zaznamenat ten hbitý pohyb, kterým zahanbený a poražený Eb Yrad vrhl nůž proti svému sokovi.

Čepel nože projela Hogarovým ramenem.

Eb byl rázem na nohou, skočil po Hogarovi, porazil ho a vytrhl mu nůž z rány. Hogar cítil strašlivý oheň v rameni a teď ho tlačila k zemi tíha náčelníkova těla. Nad hrudí se mu kmitla čepel nože. Zadržel ji rukou. Svíral Ebovu ruku za zápěstí a cítil tu strašlivou drtící tíhu, která tlačila hrot přímo proti jeho srdci. Podíval se do náčelníkových široce rozevřených očí a zděsil se, protože pochopil, že ten člověk musel nutně zešílet. S takovým pohledem se dosud ještě nikdy nesetkal. Přesto se mu podařilo, i když měl jednu ruku ochromenou, nápor nože odrazit. Ebova ruka se vyvrátila a nůž odlétl asi pět metrů daleko. Eb se vztyčil a chtěl si zbraň podat, těsně před očima se mu však mihlo dívčí tělo. Dvina neváhala a odhodila nůž daleko do vln jezera. Eb byl nyní odzbrojen, a jediné zbraně, které na místě zůstaly, byly holé ruce.

Ebovy oči se pásly na tom krvavém proudu, který se řinul z otevřené rány, a pak se mu zachvělo srdce. Kolik krve tady vytéká nazmar!

Uchopil téměř bezvládného Hogara za ramena a přivlekl ho těsně k vejci.

"Ebe, nezabíjej ho!" vykřikla zoufalá Dvina.

Eb však neslyšel. Nechal stékat Hogarovu krev na popraskanou skořápku.

Stál a čekal, co se bude dít. Jedna kapka za druhou prýštila dolů, stékala po vejci, skořápka se zachvěla a začala ji pohlcovat, kýžený pocit blaha se však nedostavoval.

"Co se to děje?" řekl náhle roztřeseným hlasem Hogar. "Hlava se mi točí... Ne, já nechci, já nechci..."

Eb pustil Hogara. Jediný byte informací nepronikl do jeho mozku. Pochopil, že proud Hogarovy krve způsobil, že vědomostmi je nyní sycen Hogarův mozek, mozek člověka, který o nic podobného nikdy nestál.

"Bože, co to vidím?" vykřikl Hogar. "To je nestvůrné, strašlivé, odporné... Ne, něco takového nemohl nikdy udělat člověk. To je zlé znamení, bohové, zachraňte mne!"

Vstal a klopýtavým krokem běžel pryč, držel se za hlavu a bránil se tomu přívalu informací, které vysílalo tolik týrané vejce.

"Ono ale potřebuje krev, potřebuje moji krev," šeptal Eb. Objal vejce oběma rukama a tlačil si je k hrudi, slzy mu stékaly z otevřených očí a prýštily na povrch vejce, který měl stále v Ebových očích tu podivnou nepochopitelnou barvu.

A pak ucítil, jak se mu pod rukama něco hýbe.

"Je živé," vzdechl. "Ono je živé."

Skořápka praskla, odloupl se první kousek, pak drahý.

"Pozdě!" vykřikl kdosi.

Eb neviděl, že kolem už stojí čtyři lidé a o kus dál dvě desítky kovových ozbrojenců. Nevnímal ani Dvinu, která několik kroků od něj plakala, viděl jen vejce a cítil, jak mu ožívá pod rukama.

"Ebe Yrade, pusť to vejce, pokud je ti život milý," řekla Lanita.

"Nezáleží mi na životě," vykřikl Yrad. "Nechtě mě být, jděte všichni pryč! Je to moje vejce, vy mi je chcete vzít."

"Budeme ho muset zabít," řekl tiše Norton.

"Počkej," řekla Lanita, přistoupila k Ebovi, dotkla se ho rukama a pak ho objala kolem ramene.

"Věř mi, Ebe, to už není to vejce, které jsem ti svěřila. Za chvíli se vylihne. Mysli na vše, co nás ještě čeká, mysli na to, co..."

"Ty kurvo!"

Kdosi s Lanitou zaeloumal. Ohlédl se a uviděla rozhořčenou Dvinu. "Nech mého muže na pokoji, ty děvko! Pozoruji vás už dlouho, a teď máš tu drzost lísat se k němu před mýma očima."

"Nech toho, Dvino, ty ničemu nerozumíš!"

"Rozumím tomu až příliš dobře!"

Ozval se ostrý zvuk, Eb sebou trhl a tvář se mu sevřela bolestí. Upadl. Jeho šaty začaly hořet.

"Ebe, proboha!"

Dvina se k němu vrhla, pak si strhla šaty a dusila plameny, které začínaly stravovat jeho tělo.

Podařilo se jí to po dlouhých pěti vteřinách, Eb že všech sil potlačoval výkřik.

Celou pláž však zaplnil zcela jiný zvuk. Skořápka definitivně praskla a rozlétla se po okolí, úlomky našťestí nikoho nezasáhly.

Na oblázcích nyní leželo to, co vejce v sobě ukrývalo dlouhá staletí, kondenzované informace, či spíše to, v co se ony informace dokázaly za ty dlouhé roky přeměnit.

"Mozek," řekl Thunk. "Ovšem, že je to mozek."

Na pláži ležel mozek. Dokonalá kopie lidského mozku, včetně malého náznaku prodloužené míchy, s mezimozkem, předním mozkem i mozečkem, se všemi laloky i šedou mozkovou kůrou. Její šedý povrch se však začínal pozvolna zbarvovat do ruda, pomalu se ztrácely i ty četné záhyby, až se celý mozek proměnil v jakousi podivnou hladkou kouli, chvíli podobnou původnímu tvaru vejce, brzy se však konkrétní tvar počínal ztrácet, až nakonec celá ta vazká hmota začínala volně stékat po kamenech.

Celkem by na tom nebylo nic zvláštního, kdyby ten potůček živé hmoty netekl do kopce.

18.

"Neuroplazma," řekl Norton.

Pohled na pláž nabízel hlouček ozbrojenců stojících v okruhu asi padesáti metrů. Uprostřed ležel sténající Eb se zčervenlou pokožkou na rameni a na zádech, nad ním se skláněla nahá Dvina a snažila se ho utěšit, když už mu nemohla jinak pomoci. Hogar stál opodál, a krev, která neustále vytékala z rány, kapala na zem a zbarvovala oblázky do ruda.

A ta podivná tekutá forma života, podobající se i teď nejspíše koláči rosolu, brzy však placaté amébě a pak zase kaluži, se dala do pohybu, a její čelní lalok, dlouhý asi půl metru, brzy dostihl místa, kde Hogarova krev kropila tolik ztrápenou zemi. Špička jazyka se zastavila a zbytek celého toho orgánu se jako napružený gumou přitáhl k tomuto místu a utvořil kolem malý prstenec. Pak dychtivě pohltil celý oblázek, vzápětí jej vyvrhl a neuroplazma se posunula dál. Oblázek byl zcela čistý, neposkvrněný, právě tak jako před chvílí. Novotvar sál další a další kapky krve a blížil se k Hogarovi, který jej zprvu neviděl, a teprve když na něj křikla Lanita, ustoupil.

Dvina, když viděla, že Eb začíná omdlévat, se rozhlédla a pak přiběhla k Lanitě. Klekla si před ní a vzepjala k ní ruce: "Prosím tě, odpusť mi, Lanito," vzlykla. "Odpusť mi, co jsem ti kdy udělala, ale, pro boha Kortyzgara, zachraň ho."

"Udělám, co budu moci," řekla Lanita a vzala za ruku Hogara a odvedla ho stranou, aby ho pohyblivý jazyk vylihnutého vejce nezasáhl. Dva ozbrojenci uložili Eba, který začínal blouznit, na primitivní nosítka, a vykročili s ním směrem do průsmyku.

Vejce zatím olizovalo Hogarovu krev, lidé postávali kolem a Norton s Thunkem se přeli, jak s ním naložit. Shodli se v jednom, že je třeba je za každou cenu zničit, a bylo Ebovým štěstím, že tato slova už neslyšel.

Jeden z Nirů, stojící poblíž, uslyšel slova svých vůdců a divil se tomu, proč všichni tři tak váhají vydat rozkaz. Viděl tekoucí a zjevně neškodný objekt volně se pohybovat po balvanech. Byl to ambiciózní mladý muž, toužící po rychlé kariéře a měl snahu v očích svého velitele co nejvíce vyniknout. Rozhodl se, že celé dilemma vyřeší najednou a bez velkého otálení. Přeběhl těch deset kroků a stanul těsně vedle té placky narudlého rosolu. Pak pozvedl svůj oštěp.

"Zadrž!" vykřikl Thunk, ale bylo už pozdě.

Hrot kopí pronikl neuroplazmou.

Bojovník vydal vítězný výkřik, a vzápětí strašlivý skřek. Rukojeť kopí, kterou stále ještě svíral v ruce, ač byla dřevěná, se roztavila. Hoch se jí chtěl pustit, ale přilepila se mu k dlani a změna skupenství vzápětí postihla i jeho ruku, která se začala roztékat a jako přílivová vlna postupovala roztavená tkáň směrem k jeho rameni.

Mladík se svíjel na zemi, ještě žil a jeho tělo se pomalu měnilo v neforemný bochník, který ze všech stran obklopovala neuroplazma svým prstencem.

"Ó, Kortyzgare," řekl Eb, který se na chvíli probral k vědomí, a podíval se tam, odkud slyšel výkřiky. Pak zase zavřel oči.

"Co je to ten Kortyzgar," zeptal se s klidem Norton, jako by ho neděsila ta strašlivá podívaná, která se odehrávala před jeho očima.

"Eb tak pojmenoval vejce a ztotožnil je s bohem Stipů," odpověděl Thunk.

"Aspoň máme jméno pro našeho společného nepřítele," řekl Norton a zkusil do místa, kde před chvílí zemřel statečný, ale nerozvážený hoch, hodit kamenem.

Za kamenem se zavřela hladina, ale vzápětí se ten kousek horniny vymrštil a prosvítl Nortonovi kolem hlavy. Norton měl štěstí, že zásah nebyl přesný. Kámen přeletěl přes celou pláž a zaryl se do skalní stěny, kde způsobil výbuch zvící deseti kilogramů dynamitu. Všichni zalehli a nechali kolem sebe pršet déšť skalních úlomků. Jen jeden z nich zasáhl znovu Kortyzgara, naštěstí dopadl téměř seshora a reakce, kterou hmota odpověděla, působila přesně opačným směrem, takže kámen svištěl vysoko do nebes a poslušen základů balistiky dopadl kamsi daleko za horským hřebenem.

"Vrací rány, které dostane," řekl Thunk.

"Ovšem, jako v případě družice. Také obrátil laserový paprsek proti ní..."

"Ale to byl ještě ve vejci."

"Ano, ale už jako samostatně myslící jedinec."

"Co bude dělat teď? Přece se nehodlá žít krví?"

"Ne, ale bude se žít našimi myšlenkami. Ví, k čemu jsme se rozhodli. Pokud jej nezničíme, dostihne on nás. A našimi prostředky je nezničitelný."

"Co tedy máme dělat?"

"Bojovat."

"Jak, hmotné zbraně na něj nepůsobí."

"Je přece inteligentní!"

"To ano, ale nás považuje jen za zvířata, za něco podřadného, co nemusí vůbec brát vážně. Zašlápne nás jako pavouky."

"Pak se s ním musíme dohodnout."

"Ale to dokáže jen jeden z nás," řekla Lanita.

"Kdo?"

"Eb Yrad."

Eba Yrada právě vynášeli dva bojovníci na nosítkách vzhůru strmým průsmykem. Eb byl chvílemi v bezvědomí, chvílemi se probouzel, ale jediným jeho vjemem byla strašlivě pálicí záda a hrud'.

Jeho mozek se zmítal v horečkách, jeho mysl byla zatemněna, ale přesto slyšel na dálku ten podivný hlas, který slýchal dlouhé roky jenom on, a po kterém tak toužil.

Vykřikl. Muži s nosítkami se zastavili, aby se podívali, zda nemocnému něco nechybí. Pak zděšeně pozorovali, jak těžce zraněný muž s ranami, které by oni jistě nepřežili, se zvedá z nosítek, staví se na nohy, a s rukama napřaženými před sebe a s nevidoucima očima se vydává kamenitou stezkou zpět, dolů na pláž.

Volali na něj, snažili se ho zadržet. Oba je srazil pěstí, jinak se však nezdálo, že by jim rozuměl.

Eb slyšel volání a vydal se za jeho hlasem. Nevěděl, kde se v něm bere ta síla, která nutí umírající tělo do pohybu, neviděl Lanitu, která mu vyběhla vstříc a snažila se mu zabránit v tom šíleném kroku. Před očima měl jen ostře červené prostředí, z něhož vyzařoval jen jediný bod, a právě k němu Eb Yrad neomylně směřoval.

Nevěděl, že jeho tělo opouští život, neslyšel vzlykající Dvinu. Zastavil se několik kroků od Kortyzgara, který už pohltil svou nechutnou stravu a byl teď mnohem mohutnější. Ebova ústa se otevřela a pronášela slova, kterým málokdo rozuměl.

"Neopouštěj mě, můj drahý. Neopouštěj mě. Já jsem chtěl být jen o něco chytřejší, chtěl jsem vědět všechno, chtěl jsem pomáhat Stipům v jejich životě, chtěl jsem, aby se stali nejmocnějším kmenem v této zemi. Tys mě mnohé naučil, ale stále ještě vím málo, a já vím, že se mohu dovědět všechno, úplně všechno."

Eb strnul na jednom místě a rudá hmota se začala pohybovat směrem k němu. Pomalu, rozvážně, ale nezadržitelně.

Lanita zděšeně vykřikla:

"Ebe Yrade, vzpamatuj se!"

Dvina se vrhla ke svému milému, ale zadržely ji Thunkovy silné ruce.

"Ne, k němu už nikdo nesmí, on už patří jinému světu."

Dvina se zmítala jako lasička a nepříčetně drásala Thunkovu paži nehty, on však nepustil.

"Tady jsem, můj drahý, na co čekáš," opakoval Eb. Neviděl to, co ostatní, jen vnímal barevnou skvrnu a chyběl mu - zatím - orientační smysl v tomto prostředí.

"Nebude to pak ještě horší?" řekl polohlasem Norton. "Přece té stvůře nedáme další oběť."

"Ne, toto nebude oběť," řekl Thunk. "A je docela možné, že tím skončí to nesmyslné vraždění. Kortyzgar sám o sobě je zrůdou, nekontrolovatelnou masou bez kousku svědomí. Chybí mu cokoli lidského, má zcela jiná měřítka. On potřebuje lidské city a ty mu můžeš dát jen člověk. Jen takový, který se s ním spojí dobrovolně, ne takový bojovník, který ho chce pro svou slávu zabít. Kortyzgar by nás zničil všechny. Stipy, Kléry, celou krajinu, pohltil by celou Zemi. Jen Eb může zastavit tu epidemii. Není na světě nic, co by Kortyzgara zničilo, aniž by současně přitom nepřestala existovat tato planeta."

Krvavá rosolovitá kapalina utvořila kolem Eba prstenec, z něhož by už nemohl vykročit, ani kdyby chtěl. On však stál a nehýbal se a stále hovořil ke svému idolu, nikdo jiný však už jeho slova neslyšel, a Eb vnímal přítomnost svého vejce a znovu cítil, jak do něj pronikají informace. Ne po desítkách či stovkách kilobytů, jak tomu bylo doposud, ale v celých lavínách megabytů, a ten přival, ač ho nestačil Ebův mozek zpracovávat, prýštil dál a dál, až do té chvíle, než se oba organismy spojily.

Přítomným se zdálo, že Eb Yrad i Kortyzgar rázem zmizeli, ale nebylo tomu tak, protože náhle začali vnímat přítomnost toho, co spojením vzniklo. Všem chvíli hučelo v hlavě a pak se jim začínala na očním pozadí promítat krátká informace, každému v jeho rodném jazyce, a rozuměli jí i ti, kteří se nikdy nenaučili číst.

"Nebráňte mi v dalším postupu. Nebudu ubližovat lidem. Nevím ještě, co jsem a proč tu jsem, ale smysl své existence jistě jednou objevím. Teď potřebuji klid, a ten naleznu na jediném místě. Nepronásledujte mne, víte, že se dovedu bránit, ale nebudu vracet stejnou měrou. Kdo po mně hodí kamenem, nezahyne, ale do smrti si bude pamatovat, že něco podobného nemá dělat. Nejsem už Eb Yrad, a ať mi Lanita i Dvina prominou. Budu však chránit jako oko v hlavě potomka Ora, který se zrodil z ženy, kterou jsem miloval."

Obě ženy současně na sebe pohlédly. Zatím ani jedna z nich nevěděla to, co už věděl Eb Yrad.

Cosí zabzučelo na obloze. K zemi se snášel malý vrtulník. Sank.

"K čertu, jak je to možné, vždyť je zničena všechna elektronika v okruhu stovky kilometrů..." divil se Norton.

"Zdá se, že on může všechno," podotkl Thunk, zmáten z toho, co se odehrálo.

Sank se snesl na pláž, jeho vrtule se nezastavily, a chvíli čekal. Nikdo neviděl, že by cokoli do něj proniklo, ale za chvíli se stroj vznesl k obloze a odlétal k jihozápadu. A tu pocítili, že vliv toho nesmírného intelektu začíná slábnout, a když vrtulník zmizel za obzorem, pohasl docela.

A tu cosí zabzučelo na Thunkově pravici a ušaslý muž viděl, jak se znovu rozběhly jeho náramkové hodinky, které nosil posledních několik dní jenom jako ozdobu.

"Hodinky... jdou," řekl. "Podívejte se." Display se proměnil v malou obrazovku, na níž byl vidět záběr z čelní kamery vrtulníku. Pod strojem ubíhala zničená krajina, spálená země, mrtvý les. Byl to smutný, neuvěřitelně smutný pohled, ale Lanita první pochopila, kam se Eb s Kortyzgarem odebrali, aby tamrozmýšleli nad svou novou existencí.

Brzy se špička stroje sklonila a vrtulník slétl střemhlav do ohnivého kráteru vzniklého tam, kde kdysi stávalo velké podzemní centrum.

Sank se rozplynul, ale všichni věděli, že těch několik desítek kilogramů neuroplasmy žije dál, že směšná teplota a nízká radiace nemohou těm dvěma nijak vadit.

Jako mnohonásobná ozvěna se šířil z nesmírné dálky temný dunivý rachot, skály se chvěly, velké balvany se řítily ze stěn. Daleko na obzoru se zvedl k obloze obrovský sloup dýmu a když se po několika hodinách setmělo, protože temné mraky zabránily přístupu slunečních paprsků k zemskému povrchu, lidé plní zděšení pozorovali, že ta oblaka jsou zbarvená do ruda odrazem žhoucí výhně, gigantického vědu v zemské kůře, miliard tun rozžhavené hmoty. Od okamžiku, kdy zemská kůra poprvé ztvrdla, nevyhřezlo na zemský povrch nikdy současně tak velké množství lávy. Přesto však existence světa jako takového či lidského druhu měla mít ještě dlouhé trvání. Tvor, který se zrodil z vejce, měl však budoucnost svou existencí podstatně ovlivnit.

"Hogare," řekla Dvina a obrátila se k mladému muži. "Nech se ošetřit, a půjdeme."

"Kam?" divil se Hogar a marně hledal v její tváři slzy.

"Zpátky, na druhou stranu jezera. Stipové na nás čekají."